

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

தமிழ் வசனம்

பாகம் 7

ஸ்ரீ பாகவன்நாமா பப்ளிகேஷன்ஸ்

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

தமிழ் வசனம்

பாகம் -7

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்கந்தம் 11 அத்தியாயம் 14 முதல்
ஸ்கந்தம் 12 அத்தியாயம் 13 வரை

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

இஞ்சிக்கொல்லை
R. சிவராம சாஸ்திரிகள்
அவர்களால் 1908ல் மொழி
பெயர்க்கப்பட்டது.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீ ராம நாம வங்கிரின் ப்ராசாரப் பிரகாசப் பிரிவு
ராம மந்திரம் -2, வினாயகம் தெரு,
சென்னை - 600 033. ஃ: 24893736

**ஸ்ரீமத் பாகவதம்
தமிழ் வசனம்**

TITLE	:	SRIMAD BHAGAVATHAM, TAMIL VACHANAM
AUTHOR	:	INZIKOLLA R. SIVARAMA SASTRIGAL WRITTEN IN 1908
SIZE	:	CROWN OCTAVE
EXTENT	:	2736 PAGES CONSISTING OF SEVEN VOLUMES
PRICE	:	RS.600/ SET
FIRST EDITION	:	1996
SECOND EDITION	:	2004
THIRD EDITION	:	2007

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி
ராமாயணம்
மூலம்-தமிழில்
பெரிய எழுத்தில்
ரூ700**

பல்வேறு பாராயண
க்ரமங்கள், செய்முறை,
நைவேத்யம் இவைகளின்
பட்டியல்கள் அடங்கியது.
24,000 ஸ்லோகங்கள்

**ஸ்ரீதுளஸ்
ராமாயணம்
மூலமும் வசனமும்
ரூ350**

ஸ்ரீமான் ஸாஹிதி வல்லப
ஆத்மேய ஸ்வாமிகள்
அவர்களின் 9 ஆண்டு
கால உழைப்பின் வடிவம்.
முன்னுரையில்
விஸ்தாரமாக
துளஸிதாஸரின் சரித்திரம்.
மூலம் அர்த்தம் இரண்டும்
கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி
ராமாயணம்
மூலம் - தமிழில்
ரூ450**

பல்வேறு பாராயண
க்ரமங்கள், செய்முறை,
நைவேத்யம் இவைகளின்
பட்டியல்கள் அடங்கியது.
24,000 ஸ்லோகங்கள்

**ஸ்ரீமத் வால்மீகி
ராமாயணம்
வசனம்
ரூ300**

ஸ்ரீ ஸாம்பமூர்த்தி
சாஸ்திரிகள் இயற்றியது.
எதையும் விஸ்தரிக்காமல்
எதையும் விட்டுவிடாமல்
அமைந்த சிறப்பான
உரைநடை
7 காண்டங்கள் - 7 பாகம்

ஸ்ரீ பகவன் நாமா பப்ளிகேஷன்ஸ் வெளியீடு :

ஸ்ரீமத் பாகவதம்
மூலம் தமிழில்

ரூ250

பாத்ம புராணம், ஸ்காந்த
புராணம் இவைகளில்
கூறப்பட்டுள்ள
ஸ்ரீமத் பாகவத
மாஹாத்மியம்
அடங்கியது.
பல்வேறு
அட்டவணைகள்
கொண்டது.
18,000 ஸ்லோகங்கள்

ஸ்ரீமத் பாகவதம்
வசனம்

ரூ600

ஸ்ரீ இஞ்சிக்கொல்ல
சிவராமசாஸ்திரிகள்
1908-ல் வெளியிடப்பட்ட
மிக ப்ராசீனமான
மொழிபெயர்ப்பு.
ஸ்ரீதர்யம், வீரராகவீயம்,
விஜயத் விஜியம் இவைகளின்
குறிப்பை உள்ளடக்கியது.
ஸப்தாஹக்ரமமாக
பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.
7 பாகங்கள் 2800 பக்கம்

ஸ்ரீ பகவன் நாம
ரஸோதயம்

ரூ100

ஸ்ரீ பகவன் நாம போதேந்திர
ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள்.
தமிழில் அனுவாதம்
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணப்ரேமி
ஸ்வாமிகள்
வேதம், உபநிஷதம்,
ஸஹஸ்ரநாமம், இதிஹாஸம்,
புராணம் இவைகளிலிருந்து
பகவன் நாம நிருபணம்.
ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும்
பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய
புத்தகம்

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண
சைத்யர்

ரூ200

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணப்ரேமி
ஸ்வாமிகள்
நியமனத்துடன்
ச்யாமளா
பாகவத தர்மம்
பத்திரிக்கையில்
தொடராக
வெளிவந்ததின் நூல்
வடிவம்

ஸ்ரீமத் பாகவதம்
ப்ரதி பத அர்த்தம்

ரூ1500

மூல ஸ்லோகங்கள்
ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும்,
பதப்பிரிப்பும் அர்த்தமும்
தமிழில்,
7 பாகங்கள்
6224 பக்கங்கள்

ஸ்ரீமத் பாகவதம்
மூலம் தமிழில்
பெரிய எழுத்தில்

ரூ550

பாத்ம புராணம், ஸ்காந்த
புராணம் இவைகளில்
கூறப்பட்டுள்ள
ஸ்ரீமத் பாகவத மாஹாத்மியம்
அடங்கியது.
பல்வேறு அட்டவணைகள்
கொண்டது.
18,000 ஸ்லோகங்கள்

ஸ்ரீமத்
பகவத் கீதை
ப்ரதி பத அர்த்தம்

ரூ60

ஆசிரியர்
சோமசுந்தர தீக்ஷிதர் ப்ரதிபத அர்த்தம்
வரிசையில் முதல் நூல்
பதப்பிரிப்பும் அர்த்தமும் தமிழில்
மூல ஸ்லோகங்கள்
ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் தமிழிலும்

ஸ்துதி மணிகள்

ரூ60

தோகுப்பு
ஸ்ரீ எஸ். த்வாரகாநாதன்
ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் உள்ள
அனைத்து ஸ்துதிகளும்
தோகுக்கப்பட்டுள்ளது.
விரிவான அட்டவணை
அடங்கியது

ஸ்ரீ பகவன் நாமா பப்ளிகேஷன்ஸ் வெளியீடு :-

ஸ்ரீ பகவன் நாமா பப்ளிகேஷன்ஸ் வெளியீடு :-

14. பக்தியும் த்யானயோகமும்	1
15. மோக்ஷத்திற்கு இடையூறுகளான ஸித்திகள்	10
16. பகவானுடைய விபூதிகள்	17
17. ப்ரஹ்மசாரி, கிருஹஸ்தர்கள் ஆகிய இவர்களின்.....	24
18. வானப்ரஸதர்களுடைய தர்மம்	34
19. ஜ்ஞானியின் ஸ்வரூபம்	43
20. பக்தி யோகம் முதலியவை	51
21. குணதோஷஸங்கள்	60
22. தத்வங்களின் ஸங்க்யை	73
23. பிக்ஷு கீதை	86
24. ஸாங்கிய யோகம்	97
25. ஸத்வம் முதலிய குணங்களின் விருத்திகள்	103
26. யோகநிஷ்டை	111
27. க்ரியாயோகம்	116
28. ஜ்ஞானயோகத்தின் சுருக்கம்	127
29. பக்தியோகத்தின் சுருக்கம்	140
30. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் யதுவம்சத்தை ஸம்ஹரித்தது	149
31. பகவான் வைகுண்டஞ்சென்றது	156

தக்ஷிண
ஸம்ப்ரதாய
கல்யாண மாலா

தர்ம சாஸ்திரம்

கோவிந்தபுரம்
பஜன பத்ததி

௬35

௬50

௬40

காமலாபுரம்
ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி
பாகவதர்
ஸ்ரீராதா கல்யாணம்
ஸ்ரீ சீதா கல்யாணம்
ஸ்ரீ ஆண்டாள் கல்யாணம்
ஸ்ரீ பத்மாவதி கல்யாணம்
ஆகிய நான்கு
கல்யாணங்கள்
அடங்கியது.

வைத்யநாத
திஷிதியத்தின்
சுருக்கம்

ஸ்ரீகிருஷ்ணப்ரேமி
ஸ்வாமிகள்
பஜனை ஸம்ப்ரதாயம்
ப்ராசீன பத்ததியின்
ஸ்வரூபம் அறிந்து
கொள்ள உதவும்
தொகுப்பு
ஸ்ரீஸ்வாமிகள்
அருளிச் செய்த ப்ரவரம்
கொண்டது

ஸ்ரீ பகவன் நாமா பப்ளிகேஷன்ஸ் வெளியீடு :-

ஸ்ரீ த்யாகராஜ
ஸ்வாமிகள்
திவ்ய சரித்திரம்

பக்த
ஸாம்ராஜ்யம்

௬25

௬ 25

ஸ்ரீக்ருஷ்ணப்ரேமி ஸ்வாமிகள்
ஸத்திர த்யாகப்ரம்மத்தின்
பாகவத ரூபம் முழுமையாக
வெளிப்படுகிறது
ஒரு வித்தியாசமான சரித்திரம்
அவருடைய பாடல்களை
வைத்தே எழுதப்பட்டது

ஸ்ரீ ஸ்வாமிநாத
ஆத்ரேயன் பாகவத
தர்மத்தின் விஷயங்கள்
என்றோ எப்பொழுதோ
நடந்தவை அல்ல.
இன்றைக்கும் அதனை
அனுஷ்டிப்பவார்
விஷயத்தில் பகவான்
எப்படி அருள் புரிகிறான்
என்பதை விளக்கும்
பல்வேறு
சரித்திரங்களின்
தொகுப்பு

	பக்கம்
1. கலியில் உண்டாகும் அரசர்கள்	161
2. கலியில் நடப்பவை	168
3. கலிகாலத்திய ப்ரஜைகளின் ஸ்வபாவம்	175
4. நைமித்திகம் முதலிய லயங்கள்	184
5. பரீக்ஷித்திற்கு சுகர் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைச்.....	193
6. பரீக்ஷித்து மோக்ஷத்தையடைந்தது	196
7. புராண லக்ஷணங்கள்	208
8. மார்க்கண்டேயர் தபஸ் செய்தது	214
9. மார்க்கண்டேயர் பகவானுடைய மாயையைப்.....	222
10. சிவன் மார்க்கண்டேயருக்கு வரங்கொடுத்தது	227
11. க்ரியாயோகமும் சூரியினுடைய பேதமும்	233
12. பாகவதத்தின் சுருக்கம்	241
13. புராணங்களின் க்ரந்த ஸங்க்யை	251

பக்தியும் த்யானயோகமும்

1-2. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு உத்தவர் அவரைநோக்கி “ஓ கிருஷ்ண! வேதத்தைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் கேஷமத்தை அடைவதற்கும் பல உபாயங்களுண்டு என்று சொல்லு கிறார்கள். அவைகள் எல்லாம் நேரில் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்றனவா? அல்லது அவைகளில் சில முக்கியமா? ‘ஓ ஸ்வாமின்! பயனை யுத்தேசியாமல் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்யவேண்டும். மற்றவைகளில் ஆசையை யொழிக்கவேண்டும். அதனால் பகவானிடத்தில் ஸ்திரமான பக்தியுண்டாகும்’ என்று சொன்னீரல்லவா? அதனால் பக்தியே முக்கியமான உபாயமென்று தோன்றுகிறதே, அதனை நிச்சயித்துச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

3-11. அதனைக் கேட்ட பகவான் உத்தவரை நோக்கி “வேதமென்ற பெயருள்ள வாக்கானது கால மஹிமையால் ப்ரளயத்தில் ஒளிந்து போயிற்று. அப்பொழுது அதனை ப்ரஹ்மதேவருக்கு நான் உபதேசித்தேன். அந்த வேதத்தில் பகவானாகிய என்னுடைய தர்மங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரஹ்மதேவர் தம்முடைய புத்திரர்களில் மூத்த குமாரராகிய மனுவிற்கு அந்த வேதத்தையுபதேசித்தார். அந்த மனுவினிமிருந்து ப்ருகு முதலிய ஏழு மஹரிஷிகள் (ப்ருகு, மரீசி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்தி யர், புலஹர், கிருது) பெற்றுக் கொண்டார்கள். அந்த மஹரிஷிகளுடைய புத்திரர்களாகிய தேவர்கள்,

தானவர்கள், குஹ்யகர்கள், மனிதர்கள், ஸித்தர்கள், கந்தர்வர்கள், வித்யாதரர்கள், சாரணர்கள், கிந்தேவர்கள் (சீரமம், வியர்வையில்லாததால் இவர்கள் தேவர்களோ வென்று ஸந்தேஹிக்கக் கூடிய தவீபாந்தரத்திலுள்ள மனிதர்கள்) கின்னரர்கள், நாகர்கள், யக்ஷர்கள், கிம்புருஷர்கள் ஆகிய முக்குணங்களாலுண்டானவர்கள், மேற்காட்டிய ஏழு ப்ரஹ்மரிஷிகளிடமிருந்து மேற்காட்டிய வேதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். ஆனதால் தேவர்கள், அஸூரர்கள், மனிதர்கள் முதலிய ப்ராணிகள் அவரவர்களுடைய ப்ரகிருதி வாஸனைக்குத் தக்கபடி அந்த வேதத்திற்கு பலவகையாக அர்த்தங் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படி அவரவர்களுடைய ப்ரகிருதியின் பேதத்தால் புத்தியும் பேதிக்கிறது. சிலர் வேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்யா விடினும் பிறர் சொல்வதைக் கேட்டு அதனையே உண்மையாகக் கொள்ளுகிறார்கள். மற்றுஞ் சிலர் வேதத்திற்கு முற்றிலும் விரோதமான பாஷண்ட தர்மத்தில் புத்தியுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஓ புருஷர்களுக்குட் சிறந்த உத்தவ! புருஷர்கள் அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்கும் அவரவர்களுடைய அபிப்பிராயத்திற்கும் தக்கவாறு என்னுடைய மாயையால் புத்திமயக்கமடைந்து க்ஷேமத்தை அடைவதற்கு பலவித உபாயங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் (மீமாம்ஸகர்கள்) நித்யகர்மங்களும் நைமித்திக கர்மங்களும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவைகள் என்று சொல்லுகிறார்கள். மற்றுஞ்சிலர் (காவ்யம் அலங்காரஞ் செய்தவர்கள்) கீர்த்தியே, க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கிறது என்கிறார்கள் (எதுவரையில் மனிதனுடைய கீர்த்தி ஜனங்களால் கானஞ் செய்யப்படுகிறதோ. அதுவரையில் புண்ணிய லோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான்)

பின்னுஞ் சிலர் (வாத்ஸ்யாயனர் முதலியவர்கள்) காமமே புருஷார்த்தமென்கிறார்கள். இன்னுஞ் சிலர் (யோக சாஸ்திரகாரர்கள்) ஸத்யம், இந்திரியங்களை அடக்குவதாகிய சமம் தமம் இவைகள் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கின்றனவென்கிறார்கள். சிலர் (நீதி சாஸ்திரக் காரர்கள்) ஐச்வர்யத்தையே புருஷார்த்தமென்கிறார்கள். சிலர் (பௌத்தர்கள்) பிறருக்குக் கொடுப்பதும் தாம் அனுபவிப்பதும் புருஷார்த்தம் என்கிறார்கள். மற்றுஞ் சிலர் (கர்மயோகிகள்) யனம், தபஸ், தானம், வ்ரதங்கள், நியமங்கள், யமங்கள் ஆகிய இவைகளே மோக்ஷஸாதனங்கள் என்கிறார்கள். இம்மாதிரி அவர் அவர்களுடைய ஸ்வபாவத்திற்கும் தக்கபடி சொல்லுகிறார்கள். மேற்காட்டிய மார்க்கங்களால் கிடைக்கக்கூடிய பயன்கள் அற்பமானவைகள். உத்பத (நித்யங்களல்ல) அந்த லோகங்களில் கிடைக்கும் ஆனந்தம் மிக்க அற்பமானது; போககாலத்தில் அஸூரியை முதலிய துக்கக் காரணங்களேற்படுகின்றன. முடிவில் மோஹத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றன. துக்கத்தைக் கொடுக்கின்றன.

12-30. "ஓ ஸபைக்குரியவரே! என்னிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தி மற்றவைகளை அபேக்ஷியாமல் என்னுடைய ஸ்வரூபமாக ப்ரகாசிப்பவனுக்கு எந்த ஸூகமோ, அந்த ஸூகம் விஷயங்களில் ஆசையுள்ளவர்களுக்குக் கிடைக்குமா? (பக்தியே மேலானதென்று கருத்து) மேலும் ஒன்றையும் விரும்பாதவனும் வெளியிலிருக்கும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனும், மனத்தையடக்கி ஸம்புத்தியுள்ளவனும், என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யடைந்ததாலேயே திருப்தியடைந்த மனமுள்ளவனாக இருப்பவனுமான புருஷனுக்கு ஸகல திக்குகளும் சுககரங்களாகவிருக்கும், என்னிடத்தில்

மனத்தைச் செலுத்தியவன் (பக்தியுள்ளவன்). என்னைக் கார்ட்டிலும் வேறொன்றையும் விரும்பமாட்டான். அவன் ப்ரஹ்மத்தை விரும்பமாட்டான். இந்திர பதத்தில் ஆசைகொள்ளமாட்டான். ஸகல பூமிகளுக்கு அரசனாகவிருக்க (சக்ரவர்த்தி) இச்சிக்கமாட்டான். பாதாளம் முதலிய லோகங்களுக்கு அதிபதியாகவிருக்க வேண்டுமென்று விரும்பான், யோகத்தால் கிடைக்கும் அணிமா முதலிய ஸித்திகளில் அவனுக்கு விருப்ப மிராது. மோக்ஷத்தையும் அவன் விரும்பமாட்டான். (பக்தனுக்கு என்னிடத்திலேயே ப்ரியமிருக்கு மென்று கருத்து) நானும் பக்தராகிய உம்மிடத்தில் எவ்வளவு ப்ரியம் வைத்திருக்கிறேனோ அப்படி ப்ரஹ்மதேவரிடத்திலும், பரமசிவனிடத்திலும், ஸங்கர்ஷணரிடத்திலும், லக்ஷ்மி தேவியினிடத்திலும், என்னுடைய ஆத்மாவினிடத்திலும் ப்ரியப்படுகிறதில்லை. எவன் விஷயங்களில் அபேக்ஷயற்றவனோ, சாந்தனோ, விரோதபுத்தியை யொழித்தவனோ, எல்லாம் வாஸுதேவ ஸ்வரூபமென்று ஸமமாகப் பார்ப்பவனோ, அந்த முனியை நான் எப்பொழுதும் அனுஸரிக்கிறேன் (அவன்பின் செல்லுகிறேன்) அவனுடைய பாததூளிகளால் என்னிடமிருக்கும் அநேக அண்டங்களைப் பரிசுத்துப்படுத்துவோமென்று அவனை அனுஸரிக்கிறேன். மேலும் வேறு விஷயங்களை அபேக்ஷிக்காமலும், என்னிடத்தில் மிக்க பக்தியுள்ளவர்களும், எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் வாத்ஸல்யமுள்ளவர்களும், சாந்தர்களும் மற்ற காமங்களால் கலங்காத புத்தியுள்ளவர்களும் மஹான்கள் என்னை அடைவார்கள். அவர்களுக்குத் தான் என்னுடைய நிரபேக்ஷஸூகம் இப்படிப்பட்டதென்று தெரியும்.* மேற்காட்டியபடி உத்தம பக்தன் ப்ரஹ்மாநந்தத்தை அடைகிறான் என்று

சொல்லப்பட்டது) மேல் ச்லோகத்தில் ஸாதாரண பக்தனுடைய நிலை சொல்லப்பட்டது. 'இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவனும், பகவானாகிய என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவனுமாகிய மனிதன் விஷயங்களில் ஆசைக் கொண்டவனானாலும் தொடர்ந்து பக்தி செய்வானாகில் அவமதிக்கப்பட மாட்டான். ஓ உத்தவ! சமையல் முதலியவைகளுக்காக நன்றாக ஜ்வலிக்கச் செய்யப்பட்ட அக்னியானது எப்படி கட்டைகளை சாம்பலாகச் செய்கிறதோ, அதுபோல் எதற்காகவாவது என் பக்தி செய்தால் அந்த பக்தி யாபங்களெல்லாவற்றையும் தவறிக்கும் என்னிடத்தில் ஸ்திரமாக பக்திசெய்தால் அதனால் எந்த கேஷமமுண்டாகுமோ, அந்த கேஷமம் தர்மத்தாலும், ஸாங்கியத்தாலும், யோகத்தாலும், வேதா த்யயனத்தாலும், தபஸ்ஸாலும், த்யாகத்தாலும் உண்டா கிறதில்லை. ச்ரத்தையாலுண்டான பக்தியால் மாத்திரம் என்னை அடையமுடியும்? நான் ஸாதுக்களுக்கு ஆத்மாவாகவிருப்பவன்; சண்டாளனானாலும் என்னிடம் பக்தியுள்ளவனானால் ஜாதி தோஷத்திலிருந்து நிவர்த்தியடைகிறான். ஸத்யம், தயை, இவைகளுடன் தர்ம புத்தியும் சேர்ந்திருந்தாலும் என்னிடத்தில் பக்தியில் லாதவனை அந்த தர்மம் நன்றாக பரிசுத்தப்படுத்துகிறதில்லை. பகவானிடத்தில் பக்தியில்லா விடில், தபஸ், ஞானம் இவைகளிருந்தாலும் அதனால் நன்றாக பரிசுத்தியுண்டாகிறதில்லை. ஒருவனுக்கு பக்தியிருக்கிறது இல்லையென்றாவது எப்படி தெரிந்துகொள்ள முடியுமென்றால் பக்தியுள்ளவனுடைய மனம் உருகும். ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகும். அப்படிப்பட்ட பக்தியில்லாவிட்டால் சித்தம் சுத்தமாகிறதில்லை. என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவன் அடிக்கடி சிரிப்பான். சில ஸமயம் அழுவான்; அவன்

மனம் உருகும்; வாக்கு தழுதழுத்திருக்கும்; வெட்கத்தை விட்டு உரக்க என்னுடைய சரிதங்களைக் காணஞ் செய்வான்; நர்த்தனஞ் செய்வான்; அப்படிப்பட்ட பக்தன் லோகத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துவான். ஸுவர்ணம் அக்னியில் வைத்து உருக்கப்பட்டால் அழுக்கில்லாமல தன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை எப்படி அடைகிறதோ, அப்படி ஜீவன் என்னிடத்தில் பக்தி செய்வதாகிய பக்தி யோகத்தால் கர்மவாஸனையை யொழித்து உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அடைகிறான். கண்ணுக்கு மையிட்டால் அதிலுள்ள மலங்கள் நீங்கி ஸுக்ஷ்மமான வஸ்துக்களை பார்க்கும் சக்தி எப்படி உண்டாகிறதோ, அப்படி புண்யகரங்களான என்னுடைய கதைகளைக் கேட்பதாலும் உச்சரிப்பதாலும் சித்தம் சுத்தமாகிறது. அதனால் ஸுக்ஷ்மமாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கும் சக்தியை அடைகிறான் (பக்தியின் அவாந்திர வ்யாபாரமே ஞானமெனப்படுகிறதென்று கருத்து) மேலும் சித்தம் பகவத் ஸ்வரூபமாக மாறுவதே ஞானமெனப்படும். (அப்படிப்பட்ட ஞானம் என்னையே த்யானஞ் செய்வனுக்குண்டாகும் என்று காட்டப்படுகிறது) சப்தம் முதலிய விஷயங்களையே எப்பொழுதும் த்யானஞ் செய்வனுடைய சித்தம் அவைகளிலேயே லயிக்கும். என்னையே த்யானஞ் செய்வனுடைய சித்தம் என்னிடத்திலேயே லயிக்கும். (நானாக ஆகிவிடும்). என்னை த்யானிப்பதால் மனம் சுத்தமாகுமானதால், ஸ்வப்னம் போலும், மனோ ரதங்கள் போலும், பொய்யானவையான விஷயங்களை நினைக்காமல் மனத்தை என்னிடத்தில் செலுத்தும். மேலும் ஸ்திரீகளுடைய சேர்க்கையாலும் அவர்களிடம் ஆசைக்கொண்ட காமிகளுடைய சேர்க்கையாலும்

எவ்வளவு கெடுதி நேரிடுமோ, அவ்வளவு கெடுதி மற்ற விஷயங்களில் ஆசைகொள்வதால் நேரிடுகிற தில்லை. ஆனதால் ஸ்திரீகளுடையவும், காமிகளுடையவும் சேர்க்கையை யொழித்து ஜனங்களில்லாததும், பயமற்றதுமான ஸ்தலத்திலிருந்து தைரியமுள்ளவனாகி சோம்பலின்றி என்னை த்யானிக்க வேண்டும்” என்று சொன்னார்.

31. அதனைக்கேட்ட உத்தவர் பகவானை நோக்கி “தாமரை மலர் போன்ற கண்களுள்ளவரே! மோக்ஷத்தையடைய விருப்பியவன்” உம்மை எப்படிப் பட்டவராக த்யானஞ் செய்யவேண்டும். அந்த த்யான ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

32-46. அதனைக்கேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உத்தவரை நோக்கி “அதிக உயரமில்லாமலும், அதிக தாழ்ந்ததமில்லாமலும் ஸமமாக விருக்கும் ஆஸனத்திலுட்கார்ந்து, கோணலில்லாமல் ஸமமான சரீரமுள்ளவனாகி இரண்டு கைகளையும் மடியில் வைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய மூக்கின் நுனியைப் (புருவங்களின் மத்தியம்) பார்த்துக் கொண்டு பூரகம், சும்பகம், ரேசகம் இவைகளால் ப்ராணனுடைய மார்க்கத்தைச் சுத்திசெய்ய வேண்டும், அல்லது ரேசகம் பூரகம், சும்பகம், ஆகிய இவைகளைச் செய்தாவது சுத்தி செய்து கொள்ளலாம். மூலாதாரம் முதல் மூர்த்தா (தலை) வரையில் தாமரைத் தண்டின் நூல்போல் ஸுக்ஷ்மமும், தொடர்ந்ததுமான ஓங்காரத்தை, ப்ராணனைக் கொண்டு ஹிருதயத்தில் வ்யாபரிக்கச் செய்து அதில் பருத்த மணி சப்தம் போல் மிகுந்த

நாதத்தை ஸ்திரமாகவிருக்கும்படி செய்யவும். இப்படி ஒவ்வொருநாளும் காலையிலும், மத்யான்ஹத்திலும், ஸாயங்காலத்திலும் ப்ரணவத்துடன் ப்ராணயாமத்தை பத்துத்துவை அப்யஸித்தால் ஒரு மாதத்திற்குள்ளாகவே அவன் ச்வாஸத்தை ஜயிப்பான், சரீரத்திற்குள் ஹிருதயபுண்டரீகம் (தாமரைமலர் போன்ற ஹிருதய பாகம்) தலைகீழாக விருக்கிறது. அதன் தண்டு மேலே இருக்கிறது. மேலுமது மலராமல் மொட்டாகவுமிருக்கிறது. அது எட்டு இதழ்களுள்ளது. நடுவில் காயுள்ளது, அதனை உயர்முகமாகவும் மலர்ந்திருப்பதாகவும் த்யானித்து அதன்காயில் ஸூர்யனையும் அதன்மீது சந்திரனையும், அதன்மீது அக்னியையும் த்யானிக்க வேண்டும். த்யானத்திற்கு உபயோகமான என்னுடைய மங்களகரமான ஸ்வரூபத்தை அந்த அக்னியின் நடுவில் த்யானிக்க வேண்டும். அந்த ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டதென்றால் நீண்டும் அழகு பொருந்தியவைகளுமான நான்கு கைகளுள்ளது; த்யானத்திற்குத் தகுதியான அவயவங்களுள்ளது; சாந்தமானது; அழகிய முகமுள்ளது; மிக்க அழகான கழுத்துள்ளது; மனோஹரமான கன்னங்களுள்ளது; சுத்தமான சிரிப்புள்ளது; உயர்வு தாழ்வில்லாமல் ஸமமாகவிருக்கும் காதுகளில் அணிந்த மகரகுண்டலங்களுள்ளது; பீதாம்பரத்தைத்தரித்தது; மேகம் போன்ற கருத்த திருமேனியுள்ளது; ஸ்ரீவத்ஸத்தால் அலங்கரிக்கப்பெற்றது; சங்கம், சக்கிரம், கதை, தாமரை மலர், வனமாலை ஆகிய இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டது; காலில் அணிந்த பாதஸரங்களுள்ளது; கௌஸ்துபமுள்ளது; மிக்க காந்தியுள்ள கிரீடம், வளை, அரைஞாள் தோள்வளை இவைகளுள்ளது; அழகிய எல்லா அவயவங்களுள்ளது; அனுக்கிரஹ

பார்வையுள்ள முகமுள்ளது; இப்படி ஒவ்வொரு அவயவங்களிலும் மனத்தைச் செலுத்தி ஸூக்ஷ்மரமாக த்யானஞ்செய்ய வேண்டும். பின்னும் சப்தம் சூதவிய விஷயங்களில் செல்லவொட்டாமல் மனத்தைக் கொண்டு இந்திரியங்களைத் தடுத்தும், அந்த மனத்தை புத்தியாகிய ஸாரதியால் என்னிடத்தில் செலுத்த வேண்டும்.

எல்லா அங்கத்தையும் த்யானித்துக் கொண்டிருந்த மனத்தை அந்த அந்த அவயத்திலிருந்து திருப்பி புன்சிரிப்புள்ள முகத்தையே த்யானிக்கவும். மற்ற அவயங்களை அப்பொழுது நினைக்க வேண்டாம். அந்த முகத்தை த்யானித்து மனம் அதில் ஸ்திரமானபின் எல்லாவற்றிற்கும் காரணத்தை த்யானித்தும் அதிலும் ஸ்திரமானபின் என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி (காரணாம்சத்தை விட்டு) வேறொன்றையும் சிந்திக்க வேண்டாம். (த்யானஞ் செய்யக்கூடியது, த்யானம் செய்பவன் என்ற பேதத்தை விட்டு) அந்த காலத்தில் ஸகல பிராணிகளிடத்தில் பகவானாகிய நானிருப்பதாகவும், என்னிடத்தில் எல்லா ப்ராணிகளிருப்பதாகவும், தேஜஸ் தேஜஸ்ஸூடன் சேர்ந்திருப்பது போல் பார்ப்பான். இப்படி மிக்க தீவ்ரமாக த்யானஞ் செய்வதால் த்ரவ்யம், ஞானம், கிரியை என்ற ப்ரமம் அற்றுப்போகும்.

மோக்ஷத்திற்கு இடையூறுகளான ஸித்திகள்

1-2 இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும், ஸ்திரமான சித்தமுள்ளவனும், ப்ராணாயாமஞ் செய்தவனும், என்னிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்தியவனுமான யோகிக்கு அணிமா முதலிய ஸித்திகள் ஸித்திக்கின்றன என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொன்னார். அதனைக்கேட்ட உத்தவர் பகவானை நோக்கி “எந்த தாரணையால் ஸித்திகளுண்டாகின்றன? ஸித்தியென்றால் என்ன? அவைகள் எப்படியுண்டாகின்றன? ஸித்திகள் எவ்வளவு? யோகிகளுக்கு நீர் ஸித்திகளைக் கொடுப்பவரானதால் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

3-36. அதனைக்கேட்ட பகவான் உத்தவரை நோக்கி “யோகசாஸ்திரத்தை அறிந்தவர்களால் தாரணையும் ஸித்திகளும் பதினெட்டு வகையுள்ள தென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளில் எட்டு தாரணையே என்னை முக்கியமாகக் கொண்டவை. (எனது ஸாரூப்யத்தை அடைந்தவர்களிடத்தில் கொஞ்சம் குறைவாக உள்ளவையென்று கருத்து) மற்ற பத்துதாரணைகள் ஸத்வகுணத்தை விருத்தி செய்யக் கூடியவை. அணிமா, மஹிமா, லகிமா, என்ற மூன்று ஸித்திகளும் சரீரத்தின் ஸித்திகள். (எல்லா அணுக்களைக் காட்டிலும் சரீரம் ஸுக்ஷ்மமாகி அணுக்களிலும் பிரவேசிக்கக் கூடியதாகவிருப்பது அணிமாயெனப்படுகிறது, பருத்தவைகளைக் காட்டிலும் பருத்திருப்பது மஹிமாயெனப்படுகிறது. எல்லாவற்றிலும் லேசாக விருப்பது லகிமாயெனப்படுகிறது) இந்திரியங்களுடன்

அந்த அந்த தேவதா ஸ்வரூபியாக ஸம்பந்திப்பது, ப்ராப்தி எனப்படுகிறது; நேரில் பார்க்கப்பட்டவைகளும், கேட்கப்பட்டவைகளுமான விஷயங்களை அனுபவிக்கக்கூடிய ஸாமர்த்தியம் ப்ராகாம்யமெனப்படுகிறது. மாயையின் அம்சமாகியவைகளை தூண்டித் தல் ஈசிதாயெனப்படுகிறது; (தனக்கும் பிறருக்கும் எல்லா விஷயங்களிலும் ஸாமர்த்தியத்தையுண்டு பண்ணுவது ஈசிதாயென்று சிலர்) விஷய போகங்களில் ஆசைப்படாமலிருப்பதே ஸித்திமெனப்படுகிறது. ஸமுத்திரத்தில் ஜலத்துள் ஸிப்பதுபோல எந்த சுகத்தில் ஆசைப்பட்டு வயத்தை அடைகிறானோ, அந்த சுகம் எட்டாவது ஸித்தி யெனப்படுகிறது. இந்த எட்டு சித்திகளும் எனக்கு இயற்கையானவை.

மேலும் பசி, தாஹம் இவைகளில்லாமலிருப்பது, வெகுதூரத்திலுண்டான சப்தத்தைக் கேட்டுத்தெரிந்து கொள்வது, வெகு தூரத்தில் நடப்பவைகள் நேரில் பார்த்தது போல் தெரிந்து கொள்வது, மனம் போல் வேகமாகச் செல்வது, இஷ்டமான ரூபத்தை எடுத்துக் கொள்வது, பிறருடைய சரீரத்தில் ப்ரவேசிப்பது, தனிஷ்டப்படி மரணமடைவது, அப்ஸரஸ்ஸுக்களுடன் தேவர்கள் விளையாடுவதைப் பார்ப்பது, (அடைவதென்று சிலர்) ஸங்கல்பித்த வஸ்துக்களை அடைவது, தன்னுடைய உத்திரவும், நடையும் ஒருவிடத்திலும் தடையாமலிருப்பது என்று பத்து ஸித்திகள். மூன்று காலத்திய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்வது, குளிர், உஷ்ணம் இவைகளால் உபத்திர விக்கப்படாமலிருப்பது, பிறருடைய அபிப்பிராயம் முதலியவைகளைத் தெரிந்துகொள்வது, அக்னி, ஸூர்யன், ஜலம், விஷம் முதலியவைகளை ஸ்தம்பனஞ்

செய்வது, ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாமலிருப்பது, ஆகிய ஐந்தும் அல்ப ஸித்திகள். இவைகள் யோக தாரணையால் உண்டாகும் ஸித்திகள். எந்த தாரணையால் எந்த ஸித்திகளுண்டாகுமோ அதனைச் சொல்லுகிறேன், தெரிந்துகொள்ளும். பூதஸூக்ஷ்மங்களை உபாதியாகக் கொண்ட என்னிடத்தில் பூதஸூக்ஷ்ம ஸ்வரூபமாக மனத்தை த்யானித்து தாரணை செய்பவன் அணிமாயென்ற ஸித்தியை அடைவான். மஹத்தத்வத்தை யுபாதியாகக்கொண்ட என்னிடத்தில் மஹத் தத்வஸ்வரூபமாக மனத்தைச் செலுத்தி உபாஸிப்பவன் மஹிமாயென்ற ஸித்தியை அடைவான். பரமாணு ஸ்வரூபியாகிய என்னிடத்தில் ஸித்தத்தைச் செலுத்தி உபாஸிப்பவன் காலபரமாணு வாகிய லகிமாவென்ற ஸித்தியை அடைவான்; வைகாரிகா அஹங்காரத்தை யுபாதியாகக் கொண்ட என்னிடத்தில் மனத்தை செலுத்தும் யோகி எல்லா இந்திரியங்களுடைய ஸ்வரூபமாகிய ப்ராப்தி என்ற ஸித்தியை அடைவான்.

கிரியாசக்தியை ப்ரதானமாகக் கொண்ட மஹத் தத்வமே ஸூத்ராத்மா வெனப்படுகிறது. அந்த ஸூத்ர ஸ்வரூபி என்னிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தியவன் எல்லாவற்றிலும் மேலானதான என்னுடைய ப்ரா காம்யமென்பதை அடைவான். முக்குண ஸ்வரூபமாக மாயைக்கு அதிபதியும், அந்தர்யாமியும், ஜீவன், சரீரம் இவைகளுக்கு அதிபதியுமாகிய என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தியவன் ஈசிதாவென்ற ஸித்தியை அடைவான். பகவான் என்ற சப்தத்திற்குப் பொருளாயும், விராட், ஹிரண்யகர்ப்பர், காரணம் என்ற மூன்று உபாதிகளை தூண்டின நாராயணனுமான

என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தியவன் வசித்வ மென்பதை அடைவான். நிர்க்குண ப்ரஹ்மமாகிய என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்திய யோகி, பரமானந்தத்தை அடைவான். எல்லா காமங்களும் அதில் லயிக்கின்றன. ச்வேத த்வீபத்திற்கு அதிபதியான தர்மஸ்வரூபியும், சுத்தனுமான என்னிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தியவன் பசி, தர்மம், சோக்ம், மோஹம் கிழத்தன்மை மரணம் இவைகளைத் துறந்து சத்தனாவான். ஆகாச ஸ்வரூபியாகவிருக்கும் ப்ரமணனுடைய ஸ்வரூபியான என்னிடத்தில் (ஸம்ஷ்டி ரூபினிடத்தில்) மனத்தைச் செலுத்தி நாதத்தை த்யானஞ் செய்தால் ஆகாசத்தில் ப்ரகாசிக்கும் ஜனங்களுடைய பலவகையான சப்தங்களைத் தெரிந்துகொள்வான்.

ஆதித்யனிடத்தில் சக்ஷூரிரிந்திரியத்தையும் சக்ஷூஸ் ஸூடன் ஆதித்யனையும் சேர்த்து அதில் என்னை த்யானித்தால் வெகுதூரத்திலிருப்பவைகளை நேரில் தெரிந்துகொள்வான். மனம், தேஹம், அதையநுசரித்திருக்கும் வாயு, ஆகிய இவைகளை என்னிடத்தில் சேர்த்து தாரணை செய்தால் அதன் மஹிமையால் மனஞ்செல்லுமிடத்தில், சரீரமும் செல்லும். மேலும் உபாதானகாரணமாக வைத்துக்கொண்டு எந்த எந்த ஸ்வரூபத்தை அடைய விரும்புகிறானோ, மனத்திற்கிஷ்டமான அந்த அந்த சரீரத்தை அடைவான். அது என்னிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தி செய்த தாரணையின் மஹிமையேயாம். மேலும்வன் எந்த சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறானோ, அந்த சரீரத்தில் தானிருப்பதாக சிந்திக்க வேண்டும் அப்படி நினைப்பதால் சரீரத்தை விட்டு ஸூக்ஷ்ம சரீரத்துடன் வெளியிலிருக்கும் வாயுவின்

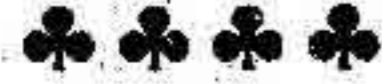
மார்க்கமாக இஷ்டமான சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கிறான். புஷ்பத்தின் தேனைக்குடிக்கும் வண்டு எப்படி ஒரு புஷ்பத்திலிருந்து மற்றொரு புஷ்பத்தை அடைகிறதோ, அப்படி ச்ரமமின்றி வேறு சரீரத்தில் ப்ரவேசிக்கிறான். தனதிஷ்டப்படி மரணமடைய விரும்பியவன் குதிகாலால் குதத்தை அடைத்து ப்ராணனை யுபாதியாகக் கொண்ட ஆத்மாவை ஹிருதயம், மார்பு கண்டம், தலை, முதலிய ஸ்தானங்களில் செல்லும்படி செய்து ப்ரஹ்மந்திரத்தின் வழியாக வெளிப்படுத்தி தனக்கிஷ்டமான கதியை அடையவேண்டும். அவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் முதலிய விடங்களில் விளையாட வேண்டுமென்ற அபிப்பிராயமிருந்தால் அந்த ஸமயத்தில் ஸத்வ குணமுள்ள என்னுடைய திவ்ய மூர்த்தியை த்யானஞ்செய்யவேண்டும். ஸத்வ குணமுள்ள தேவ ஸ்திரீகள் விமானத்துடன் வந்து அவனை அழைத்துப் போவார்கள். என்னையே நினைத்து எந்த காலத்தில் எப்படி ஸங்கல்பிக்கிறானோ, அதனை அடைவான். அது ஸத்ய வஸ்துவாகிய என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தியதின் மஹிமையேயாம்.

எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியும், ஸ்வதந்திரனுமான என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அடைந்தவன் ஒருவிடத்திலும் கெடுதியை அடையமாட்டான். என்னுடைய ஆளுபோல் அவனுடைய உத்திரவு தடைபடாது. மேலும் என்னிடத்தில் பக்தி செய்து அதனால் சித்த சுத்தியடைந்து தாரணையை தெரிந்து கொண்டவனுக்கு மூன்று காலத்திய ஜனமரணம் முதலியவைகள் நன்றாய் தெரியும். ஜல ஜந்துக்களுடைய சரீரத்தை ஜலம் எப்படி கெடுக்கிறதில்லையோ, அப்படியே என்னை

த்யானஞ் செய்து அதனால் ச்ரமத்தை அடைந்த மனமுள்ளவனுடைய சரீரம் யோகமயமாக இருப்பதால் அது அக்னி முதலியவைகளால் கெடுக்கப்படாது. த்வ ஜரேகை, குடரேகை, விசிறிரேகை, ஆகிய இவைகளாலும், ஸ்ரீ வத்ஸம் முதலியவைகளாலும் அவங்கரிக்கப்பெற்ற என்னுடைய விபூதிகளை (அவதாரங்களை) எவன் த்யானஞ்செய்கிறானோ, அவனை ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாது. இம்மாதிரி மேற்காட்டிய யோக தாரணையால் என்னை உபாஸிப்பவனுக்கு மேற்காட்டிய ஸித்திகளெல்லாம் கிடைக்கின்றன. ஆனதால் இந்திரியங்களை ஜயித்து ப்ராணாயாமஞ் சாந்தனாகவிருப்பவனுக்கு (15வது ச்லோகத்தில் காட்டிய தாரணையை செய்கிறவன்) எந்த ஸித்திதான் கிடைக்காது? என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அடைய விரும்பி மேலான யோகத்தைச் செய்பவனுக்கு மேற்காட்டிய ஸித்திகள் இடையூறானவை.

அவை காலத்தை வீணாகக் கழிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளவை. (ஆனதால் அவைகளில் ஆசைப்படக் கூடாதென்று கருத்து) பிறப்பினாலும், ஷுஷுதிகளாலும், தபஸ்ஸாலும், மந்திரத்தாலும் எவ்வளவு ஸித்திகளுண்டாகின்றனவோ, அந்த ஸித்திகள் யாவும் கிடைக்கின்றன. மற்றவையால் கிடைக்கிறதில்லை. ஆனதால் யோகத்தை (ப்ரஹ்ம ஸம்பத்தியைக் கொடுக்கும்) விடக்கூடாது. ஸகல சித்திகளும் என்னிடமிருந்தே உண்டாகின்றன. (காரணம்) அவைகளுக்கு நானே அதிபதி, பின்னும் மோக்ஷம், அதன் ஸாதனமான ஞானம் அதற்குப் யோகமான தர்மம், அதனை யுபதேசிப்பவர்களான ஆசார்யர்கள் ஆகிய இவைகளுக்கும் நான் அதிபதி,

நான் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் உள்ளிலும் வெளியிலும் இருப்பவன்; ஆனாலும் ஒன்றில் அடங்கியவனல்ல; ஒன்றாலும் மறைக்கப் படாதவன்; ஆகாயம் முதலிய பூதங்கள் ஸகல ப்ராணிகளுக்கு உள்ளேயும் வெளியிலுமிருப்பது போல் நான் வ்யாபகனாக விருக்கிறேன்.

பகவானுடைய விபூதிகள்

1-5. இம்மாதிரி பகவானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு உத்தவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி "நீர் பரப் பிரஹ்மம்; உமக்கு ஆதியுமில்லை. அந்தமுமில்லை, ஆவரணமற்றவர்; எல்லா பதார்த்தங்களையும் படைத்துக் காப்பாற்றி ஸம்ஹரிப்பவர்; பலவகையான பிராணிகளிடத்தில் நீர் வஸித்தாலும் மூடர்களால் அறியப் படுகிறதில்லை. வேதத்தின் தூத்பர்யத்தை அறிந்த ப்ராஹ்மணர்கள் உள்ளபடி உம்மைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். ஆனதால் மஹர்ஷிகள் எந்த எந்த வஸ்துக்களில் எப்படி உம்மை உபாஸித்து மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்? அந்த ஸித்தியைச் சொல்லவேண்டும். ஸகல பிராணிகளையும் ஸிருஷ்டிப்பவரான நீர் அந்தர்யாமியாக எல்லா பிராணிகளிடத்திலும் மறைந்து ஸஞ்சரிக்கிறீர். மேலும் நீர் எல்லா ப்ராணிகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்; ஆனாலும் ஜனங்கள் உம்மைப் பார்க்கிறதில்லை. ஏனென்றால் உம்முடைய மாயையால் மோஹித்திருக்கிறார்கள். ஓ மிக்க விபூதியுள்ளவரே! பூமி, ஆகாயம், பாதாளம், திக்குகள் ஆகிய ஸ்தலங்களிலிருக்கும் உம்முடைய விபூதிகளை எனக்குச் சொல்லும்; ஸகல புண்ய தீர்த்தங்களுக்கும் இருப்பிடமான உம்முடைய தாமரை மலர் போன்ற பாதுங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன்" என்றார்.

6-42. அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உத்த வரை நோக்கி கேள்வியை அறிந்தவர்களுக்குட் சிறந்த உத்தவ! முன்னொரு கால் குருக்ஷேத்திரத்தில்

சத்ருக்களுடன் யுத்தஞ் செய்ய விரும்பிய அர்ஜுனன் இந்த விஷயமாக என்னைக் கேட்டான். அப்பொழுது அர்ஜுனன் 'ராஜ்யத்திற்காக பந்துக்களைக் கொல்வது தர்மத்திற்கேற்றதல்ல, நிந்திக்கக் கூடியது,' என்று யோசித்து நான் பந்துக்களை அடிக்கிறேன், பந்துக்களால் அடிக்கப்பட்டேன், என்று ப்ராகிருத புத்தியை அடைந்து யுத்தஞ் செய்கிறதில்லையென்று திருப்பினார். அந்த ஸமயத்தில் புருஷர்களுக்குட் சிறந்தவரான அர்ஜுனனுக்கு ஆத்மதத்வத்தை உபதேசித்தேன். அதனால் அவருடைய ஸம்சயம் நிவர்த்தியாயிற்று. அதனை உமக்கு உபதேசிக்கிறேன். ஓ உத்தவ! இந்த ஸகல பிராணிகளுக்கும் நான் ஆத்மாவாகவும், ஸுஹிருத்தாகவும், ஈச்வரனாகவுமிருக்கிறேன்.

மேலும் அந்த பிராணிகளைப் படைத்து பரிபாலித்து ஸம்ஹரிக்கிறேன். ஸ்வர்க்கம் முதலிய புண்ய லோகங்களுள்ளவர்களுடைய புண்ய லோகங்கள் நானே. பிறரை ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்பவர்களுக்குள் நான் காலமாகவிருக்கிறேன். அநேக குணங்களுக்குள் எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்ப்பதென்ற குணமாகவிருக்கிறேன். குணமுள்ளவர்களுடைய இயற்கையான குணம் நான். புத்தி முதலிய குணங்களுக்குள் நான் ஸுத்ராத்மாவாகவிருக்கிறேன். மஹத்தானவைகளுக்குள் மஹத்தாக விருக்கிறேன். ஸுக்ஷ்மமானவைகளுக்குள் நான் ஜீவனாக விருக்கிறேன். ஜயிக்கமுடியாதவைகளுக்குள் நான் மனதாக விருக்கிறேன். வேதத்தையறிந்தவர்களுக்குள் நான் ஹிரண்ய கர்ப்பனாகவிருக்கிறேன். மந்திரங்களுக்குள் மூன்று அக்ஷரங்களடங்கிய ப்ரணவமாக விருக்கிறேன். அக்ஷரங்களுக்குள் (எழுத்துக்கள்) அக்ஷரமாகவிருக்கிறேன்.

சந்தஸ்ஸுலக்களுக்குள் மூன்று பாதுங்களுள்ள காயத்ரீ சந்தஸ்ஸாக விருக்கிறேன். ப்ரஹ்மர்ஷிகளுக்குள் ப்ருகுவாகவும், தேவர்ஷிகளுக்குள் நாரதராகவும், ராஜர்ஷிகளுக்குள் மனுவாகவும், பசுக்களுள் காமதேனுவாகவும் இருக்கிறேன். ஸகல தேவர்களுக்குள் இந்திரனாகவும், வஸுலக்களுக்குள் ஹவ்யவாட்டாகவும், ஆதித்யர்களுக்குள் விஷ்ணு வென்ற ஆதித்யனாகவும், ருத்திரர்களுக்குள் நீல லோஹிதரராகவுமிருக்கிறேன். ஸித்தேசர்களுக்குள் கபிலராகவும், பக்ஷிகளுக்குள் கருடனாகவும், ப்ரஜாபதிகளுக்குள் தக்ஷராகவும், பிதிருக்களுக்குள் அர்யமாவாகவுமிருக்கிறேன். ஓ உத்தவ! அஸுரர்களுக்குள் ப்ரஹ்லாதனாகவும், நக்ஷத்திரங்கள் ஒஷதிகள் ஆகிய இவைகளுக்கு அதிபதியான ஸோமனாகவும், யக்ஷர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் அதிபதியான குபேரனாகவுமிருப்பதாகத் தெரிந்து கொள்ளும்.

மேலும் நான் சிறந்த யானைகளுக்குள் ஜராவதமாகவும், ஜலஜந்துக்களுக்கு அதிபதியாகிய வருணனாகவும், தேஜஸ்விகளுக்குள் ஸுர்யனாகவும், மனிதர்களில் அரசனாகவுமிருக்கிறேன். குதிரைகளுக்குள் உச்சைச்ரவஸ் என்ற குதிரையாகவும், உலோஹங்களில் ஸுவர்ணமாகவும், சிக்ஷிப்பவர்களுக்குள் யமனாகவும், ஸர்ப்பங்களுக்குள் வாஸுகியாகவுமிருக்கிறேன். சிறந்த நாகங்களுக்குள் ஆதிசேஷனாகவும், கொம்பு, சிங்கப்பல் ஆகிய இவைகளுள்ளவைகளுக்குள் சிங்கமாகவும், ஆச்ரமங்களுக்குள் ஸன்யாஸாச்ரமமாகவும், ஜாதிகளுக்குள் ப்ராஹ்மண ஜாதியாகவும், புண்யதீர்த்தங்களுக்குள் கங்கையாகவும், ஸரஸ்ஸுகளுக்குள் ஸமுத்திரமாகவும், ஆயுதங்களுக்குள்

வில்லாகவும். வில்லை தரித்தவர்களுக்குள் திரிபுரத்தைக் கொன்ற பரமசிவனாகவுமிருக்கிறேன். மேலானவர்கள் வஸிகதும் ஸ்தானங்களுக்குள் மேருவாகவும், தூர்க்கமான ஸ்தலங்களுக்குள் ஹரிமவானாகவும், விருக்ஷங்களுக்குள் அச்வத்த மரமாகவும், ஓஷதிகளுள் யவதான்யமாகவும், புரோஹிதர்களுக்குள் வஸிஷ்டராகவும், வேதாந்தத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் ப்ரஹஸ்பதியாகவும், ஸேனாபதிகளுள் ஸூப்ரஹ்மண்யராகவும், நல்மார்க்கத்தைப் பரவச்செய்பவர்களுள் ப்ரம்ஹதேவராகவும் யக்ஞங்களுக்குள் ப்ரஹ்மயக்ஞமாகவும், வ்ரதங்களுக்குள் பிறரை ஹிம்ஸிக்காமலிருக்கும் வ்ரதமாகவும், பெருக்குவது, செதுக்குவது, உராய்வது (முதலிய) சுத்திகளைச் செய்பவைக்குள் வாயு, அக்னி, ஸூர்யன், ஜலம், வாக்கு ஆகிய இவைகளாகவுமிருக்கிறேன்.

அஷ்டாங்க யோகங்களில் ஸமாதியாக விருக்கிறேன். ஜயிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவர்களுக்குள் நான் நீதியாத விருக்கிறேன். விவேகமுள்ளவர்களுக்குள் ஆத்மவித்யையாக இருக்கிறேன். ஐந்து விதமான க்யாதிகளைச் சொல்பவர்களுக்குள் விகல்பமாகவிருக்கிறேன். (ஆக்யாதி, அன்யதாக்யாதி, சூன்யக்யாதி, அஸத்க்யாதி, அனிர்வசனீயக்யாதி என்று ஐந்து க்யாதிகள், இது இப்படியோ அல்லது அப்படியோ என்று முடிவற்ற ஸந்தேஹம் விகல்பமெனப்படுகிறது ஸ்திரீகளுக்குள் சதரூபையாகவும், புருஷர்களுக்குள் ஸ்வாயம்புவ மனுவாகவும், மஹர்ஷிகளுக்குள் நாராயண மஹர்ஷியாகவும், ப்ரம்ஹசாரிகளுக்குள் ஸனத் குமாரறாகவும், தர்மங்களில் ஸன்யாஸ தர்மமாகவும், க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும் கார்யங்களுக்குள் அந்தர்

முகமாக விருப்பதாகவும், ரஹஸ்யமானவைகளில் ப்ரியவார்த்தை சொல்வது, மௌனமாகவிருப்பது ஆகிய இவைகளாகவுமிருக்கிறேன் (மௌனமாகவிருந்தாலும் ப்ரியமான வார்த்தை சொன்னாலும் அபிப்பிராயம் வெளிப்படாதென்று கருத்து) ஸ்திரீ புருஷன் இவர்களடங்கிய மிதுனங்களில் ப்ரஜாபதியாகவிருக்கிறேன். தவறுதலில்லாதவர்களில் ஸம்வத்ஸரமாகவும், ரிதுக்களில் வஸந்தமாகவும், மாதங்களில் மார்க்கசீர்ஷ மாதமாகவும், (மார்கழி) நக்ஷத்திரங்களில் உத்திராஷாடா நக்ஷத்திரத்தின் நான்காவது பாதமாகிய அபிஜித் என்ற நக்ஷத்திரமாகவும், யுகங்களில் கிருதயுகமாகவும், தைர்யமுள்ளவர்களுக்குள் தேவலராகவும், அஸிதராகவும், வேதத்தை பிரித்தவர்களில் ஸத்யவதியின் புத்திரராகவும், வித்வான்களில் சுக்கிரனாகவுமிருக்கிறேன். பின்னும் எல்லா பிராணிகளுடைய உற்பத்தி, நாசம், போக்கு, வரவு, வித்யை, அவித்யை இவைகளைத் தெரிந்துகொண்டு இருக்கும் பகவான்களுக்குள் வாஸுதேவராகவும் (வஸுதேவருடைய புத்திரர்) பாகவதர்களுக்குள் (பக்தர்களுக்குள்) உத்தவராகவும் (நீர்), கிம்புருஷர்களுக்குள் ஹனுமானாகவும், வித்யாதாரர்களுக்குள் ஸூதர்சனனாகவுமிருக்கிறேன். ரத்தினங்களுக்குள் பத்மராகமாகவும், அழகானவைகளில் தாமரை மலராகவும், தர்ப்பஜாதிகளில் குசமாகவும், ஹவிஸ்ஸூகங்களில் பசுவின் நெய்யாகவும், முயற்சியுள்ளவர்களுக்குக் கிடைக்கும் ஸம்பத்தாகவும், சூதாடுபவர்களுடைய கபடமாகவும், பொறுமையுள்ளவர்களுடைய பொறுமையாகவும், ஸத்வகுணமுள்ளவர்களுடைய ஸத்வகுணமாகவும், பலமுள்ளவர்களுடைய மனோபலமாகவும், சரீரபலமாகவும், பக்தர்களுடைய பக்தியாகவுமிருக்கிறேன்.

ஒன்பது மூர்த்திகளுக்குள் வாஸுதேவனாக விருக்கிறேன். (வாஸுதேவர், ஸங்கர்ஷணர், ப்ரத்யும்னர், அனிருத்தர், நாராயணன், ஹயக்ரீவர், வராஹர், நரஸிஹ்மர். வாமனரென்று ஒன்பது மூர்த்திகள்) கந்தவர்களுக்குள் விச்வாவஸுவாகவும், அப்ஸரஸ்ஸூகிகளில் பூர்வசித்தியாகவும், மலைகளில் ஸ்திரமாக விருப்பதாகிய குணமாகவும் பூமியின் கந்தமென்ற குணமாகவும், ஜலத்தின் ரஸமாகவும், மிக்க தேஜஸ்ஸுள்ளவர்களுக்குள் அக்னியாகவும், ஸூர்யன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள் இவைகளுடைய காந்தியாகவும், ஆகாயத்தின் குணமாகிய சப்தமாகவும், ப்ராஹ்மண பக்தியுள்ளவர்களுக்குள் பலி சக்ரவர்த்தியாகவும், வீரர்களுக்குள் அர்ஜுனராகவுமிருக்கிறேன். ஸகல ப்ராணிகளைப் படைப்பதும், காப்பாற்றுவதும், ஸம்ஹரிப்பதும் நானே. மலமூத்திரத்தை வெளிப்படுத்துவது, பேசுவது, எடுத்துக்கொள்வது முதலிய கர்மேந்திரிய வ்யாபாரங்களாகவும், ஸ்பர்சம், பார்ப்பது, ருசியைத் தெரிந்துகொள்வது, சப்தத்தைக் கேட்பது, வாஸனையை தெரிந்துகொள்வது, ஆகிய ஞானேந்திரியங்களுடைய வ்யாபாரங்களாகவுமிருக்கிறேன்

ஒவ்வொரு இந்திரியங்களுக்கும் அதன் விஷயத்தை கிரஹிக்கும் சக்தியாகவுமிருக்கிறேன். ஐந்து பூதங்களின் தன்மாத்திரைகள். அஹங்காரம், மஹத்தத்வம், பதினாறு கலைகள், (ஐந்து, பூதங்கள், பதினாறு இந்திரியங்கள்) இவைகளுள் ப்ருகிருதி ஆகிய இருபத்தைந்து தத்வங்களின் ஸ்வரூபத்தையும் நிச்சயத்தையும் தெரிந்துகொள்வதும் நானே. ஜீவன், ஈச்வரனென்ற பேதமும், குணமுள்ளவன்; குணமென்ற பேதமும், கேஷத்திரம் கேஷத்திரக்ளுனென்ற எல்லா

பேதமும் என்னை காட்டிலும் வேறாகவிருக்கவில்லை. (எல்லாம் என்னுடைய ஸ்வரூபமென்று கருத்து) பரமானுக்களைப் பிரித்தெண்ணினாலும் அண்டத்தில் இருக்கும் என்னுடைய விபூதிகள் கணக்கிட முடியாதவை. ப்ரபாவம், ஸம்பத், கீர்த்தி ஐச்வர்யம் (அதிபதியாகவிருப்பது) ஹ்ரி, கொடுப்பது, மனத்திற்கும் கண்ணுக்கும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பது, பாக்கியம், பலம், பொறுமை, விஜ்ஞானம், ஆகிய இவைகள் எவ்விடத்திலிருக்கின்றனவோ, அவை என்னுடைய அம்சமேயாம். இம்மாதிரி என்னுடைய விபூதிகளைச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்துவதற்காக இவைகளைச் சொன்னேன். இவைகள் மனத்தின் விகாரங்களாலேற்பட்டவை. வாக்கினால் சொல்லப்படும் ஆகாயத் தாமரை மலருக்கு ஒப்பானவையே.

43-45. வாக்கை மனத்தாலும், மனத்தை ப்ராணனாலும் ப்ராணனை இந்திரியங்களிலும், அவைகளை புத்தியாலும், புத்தியை ஸத்வகுணமுள்ள புத்தியாலும் அடக்க வேண்டும். இப்படி அடக்கியவன் திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டான். வாக்கையும், மனத்தையும் புத்தியால் அடக்காமல் எவ்வளவு வ்ரதம் செய்தாலும் அந்த வ்ரதம், தபம், ஞானம் ஆகிய இவைகள் சூளையில் வைக்காத(பச்சை) குடத்திலிருக்கும் ஜலம்போல் நழுவிவிடும். ஆனதால் வாக்கு மனம், ப்ராணன் ஆகிய இவைகளை என்னிடத்தில் செலுத்திய புத்தியால் அடக்கினால் கிருதார்த்தனாகி விடலாம்.

ப்ரஹ்மசாரி, கிருஷ்ணஸ்தர்கள் ஆகிய இவர்களின் தர்மங்கள்

1-7. உத்தவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை நோக்கி “ஓ! தாமரைக் கண்ண! வர்ணம், ஆச்ரமம், ஆசாரம் இவைகளுள்ள மனிதர்களும் அவைகளற்றவர்களும் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். அதனால் பகவானிடத்தில் பக்தியுண்டாகும் என்றும், பக்தியுடன் செய்யப்படும் கர்மம் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகுமென்றும் உம்மால் சொல்லப்பட்டதல்லவா? கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களெல்லோருக்கும் பக்தியுண்டாகிற தென்ற நியமமில்லையே, ஆனதால் எப்படி தனக்குரிய கர்மங்களை அனுஷ்டித்தால் பகவானாகிய உம்மிடத்தில் பக்தியுண்டாகும்? அதனைச் சொல்ல வேண்டும்.

ஓ மிக்க பராக்கிரமமுள்ளவரே! முன்னொருகால் மிக்க ஸுகஸ்வரூபமான எந்த தர்மத்தை ஹம்ஸ ஸ்வரூபியாகவிருந்து ப்ரஹ்மதேவருக்கு உபதேசித்தீரோ, அந்த தர்மம் உபதேசித்து வெகு நாளாகிவிட்டதால் உம்மால் முந்தி உபதேசிக்கப்பட்ட தர்மம் பூலோகத்தில் பெரும்பாலும் மறைந்து போகும்; வேதங்கள் சரீரத்துடன் வாஸஞ்செய்கின்ற ப்ரஹ்மதேவருடைய ஸபையிலும் அப்படிப்பட்ட தர்மத்தைச் சொல்பவரும் நீரே. அனுஷ்டிப்பவரும் நீரே, காப்பாற்றுபவரும் நீரே, அப்படிப்பட்ட நீர் இந்த லோகத்தைவிட்டுச் சென்றால் அப்படிப்பட்ட தர்மத்தை யார் பிறருக்கு உபதேசிப்பார்? ஆனதால் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவராகிய நீர் உம்முடைய பக்திக்கு ஸாதனமாகிய

தர்மம் எவனுக்கு எப்படி விதிக்கப்படுகிறது. அதனைச் சொல்லும்” என்று கேட்டார்.

8-20. அதனைக்கேட்ட பகவான் உத்தவரை நோக்கி “உம்மால் கேட்கப்பட்ட கேள்வி தர்மத்திற்கொற்றது; வர்ணம், ஆச்ரமம், ஆசாரம் இவைகளுள்ள மனிதர்களுக்கு பகவத் பக்தியைக் கொடுக்கக்கூடியது; ஆனதால் அதனைச் சொல்லுகிறேன் தெரிந்து கொள்ளும். கிருதயுகத்தில் மனிதர்களுடைய வர்ணத்திற்கு ஹம்ஸமென்று பெயரிருந்தது. அந்த காலத்தில் ஜனங்கள் ஜனனத்தாலேயே கிருதகிருத்யர்களாகவிருந்தார்கள். (பகவானை யுபாஸித்துக்கொண்டு மாத்திரமிருந்தார்கள். ஆசாரமாகிய தர்மம் பிந்தியுண்டாயிற்றென்று தாத்பர்யம்) ஜனங்கள் அப்படியிருந்ததால் அந்த யுகத்திற்கு கிருதயுகமென்ற பெயர் கிடைத்தது மேலும் அந்த யுகத்தில் ப்ரணவமே (ஓங்காரம்) வேதமாகவிருந்தது (ஆசாரத்தை விதிக்கும் சாஸ்திரமே இல்லையென்று கருத்து) தர்மமாகிய நான் விருஷப ஸ்வரூபத்தைத் தரித்திருந்தேன்.

அந்த காலத்திய ஜனங்கள் தபோ நிஷ்டர்களாக விருந்து சுத்தனாகிய என்னை யுபாஸித்து பாபமற்றவர்களாக விருந்தார்கள். (த்யானஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்) திரேதாயுகத்தின் ஆரம்பத்தில் என்னுடைய ஹிருதயத்திலிருந்து ப்ராணனை நிமித்தமாகக் கொண்டு வேதவித்யை ப்ரகாசித்தது. அதிலிருந்து மூன்று வகையான யாகமாக நான் உண்டானேன்: மேலும் ப்ராஹ்மண, க்ஷத்திரிய, வைச்ய, சூத்திர என்ற பெயருள்ளவைகளும், தங்களுக்குரிய ஆசாரங்களையே லக்ஷணங்களாகக் கொண்டவர்களுமான வர்ணங்கள்

விராட் புருஷனுடைய முகம், கை, துடை, கால் ஆகிய இவைகளிலிருந்து உண்டாயின. பின்னும் அந்த விராட் புருஷனுடைய ஜகனத்திலிருந்து இடுப்பிற்கு கீழ் (முன்பக்கம்) க்ருஹஸ்தாசர்மும், ஹிருதயத்திலிருந்து ப்ரஹ்மசர்யமும், மார்பிலிருந்து வானப்ரஸ்தமும், தலையிலிருந்து ஸன்யாஸமும் உண்டாயின. பின்னும் வர்ணங்களுக்கும் ஆசர்மங்களுக்கும் ஸ்வபாவம், உண்டான ஸ்தலத்திற்கு தக்கபடி தாழ்வு, மத்திய நிலைமை, மேன்மை ஆகிய இவைகளுள்ளதாயிற்று. சமம், தமம், தபஸ், செளசம், ஸந்தோஷம், பொறுமை, கபடமில்லாமலிருப்பது, என்னிடத்தில் பக்தி செய்வது தயை, ஸத்யம், ஆகிய இவைகள் ப்ராஹ்மணனுக்கு இயற்கையான குணங்கள்.

தேஜஸ், பலம், தைர்யம், செளர்யம், பொறுமை, கொடுப்பது, முயற்சி, ஸ்திரபுத்தி, ப்ராஹ்மண பக்தி, ப்ரபுவாகவிருப்பது ஆகிய இவைகள் க்ஷத்திரியனுடைய இயற்கையான குணங்கள். பரலோகமிருக்கிறதென்ற புத்தி, கொடுப்பதில் டம்பமில்லாமலிருப்பது, ப்ராஹ்மணனை ஸேவிப்பது, கிடைத்த பொருளில் ஸந்தோஷப்படாமலிருப்பது ஆகிய இவைகள் வைச்ய ப்ரகிருதிகள். ப்ராஹ்மணர்களுக்கும், பசுக்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் கபடமற்றுச் சக்ருஷ செய்வது, அதில் கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸந்தோஷிப்பது ஆகிய இவை சூத்திர ப்ரகிருதிகள். அசுத்தனாகவிருப்பது, பொய்சொல்வது, திருடுவது, பரலோகமில்லையென்று சொல்வது, காரணமில்லாமல் சண்டைசெய்வது, காமம், கோபம், ஆசை இவைகளுள்ளதாக விருப்பது ஆகிய இவை சண்டாளன் முதலியவர்களுடைய குணங்கள். பிறரை ஹிம்ஸிக்காமலிருப்பது, ஸத்யம்

பேசுவது, திருடாமலிருப்பது, காமம், கோபம், லோபம் இவைகளில்லாமலிருப்பது, ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தையும், ப்ரியத்தையும் செய்ய வேண்டுமென்ற எண்ணம் இவைகள் எல்லா ஜாதிகளுக்கும் பொதுவான தர்மங்களாகும்.

21-34. ப்ராஹ்மணன், க்ஷத்திரியன், வைச்யன் ஆகிய மூன்று வர்ணத்தார்களும் கர்ப்பாதானம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களை முறையே அடைந்து உபநயனமென்ற இரண்டாவது ஜனனத்தையடைந்து ஆசார்யருடைய கிருஹத்தில் வசித்து சாந்தனாகி, வீணான வார்த்தை பேசாமல் வேதத்தை அத்தியயனம் செய்யவேண்டும். அவைகளின் அர்த்தத்தையும் விசாரிக்கவேண்டும், (உபசூர்வாணனென்றும், நைஷ்டிகனென்றும், ப்ரஹ்மசாரிகள் இரண்டு வகை; அதில் உபசூர்வாண ப்ரஹ்மசாரியினுடைய தர்மம் சொல்லப்படுகிறது) மேற்சொல்லிய ப்ரஹ்மசாரியாகவிருப்பவன் மேகலை மாந்தோல், தண்டம், ஜபமாலை, யஜ்ஞோபவீதம், கமண்டுலு, தர்ப்பம் ஆகிய இவைகளைத் தரிக்கவேண்டும். பற்கள், வஸ்திரம், இவைகளை சுத்தி செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவனாக இருக்கக்கூடாது. எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்ளாததால் ஜடை தரிக்க வேண்டும். நல்ல ஆஸனங்களில் ஆசை வைக்கக் கூடாது. ஸ்நானம், போஜனம், ஹோமம், ஜபம், மூத்திரம் பெய்வது இந்த காலங்களில் மௌனமாக விருக்கவேண்டும். கக்ஷம், உபஸ்தம் இவைகளிலிருக்கும் மயிர்களையும். நகங்களையும்கிள்ள கூடாது. ப்ரஹ்மசாரியாகவிருப்பவன் ஒருபொழுதும் ரேதஸ்ஸை விடக் கூடாது. ஒருகால் தனக்குத் தெரியாமல் ரேதஸ் வெளிப்படுமானாலும் ஜலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து

ப்ராணாயாமஞ் செய்து காயத்ரி மந்திரத்தை ஜபிக்க வேண்டும், மேலும் அக்னி, ஸூர்யன், ஆசார்யன், பசு, ப்ராஹ்மணர்கள், தகப்பன், பெரியோர்கள், தேவர்கள் ஆகிய இவர்களை இரண்டு ஸந்தியா காலத்திலும் மௌனமாக மந்திரங்களை ஜபித்து உபாஸிக்க வேண்டும். ஆசார்யனை மனிதனாக நினைத்து அலக்ஷ்யஞ் செய்யக்கூடாது. ஆசார்யன் ஸகல தேவ ஸ்வரூபியானதால் அவரை பகவானென்றே நினைக்க வேண்டும். காலையிலும் மாலையிலும் பிஷையெடுத்து வந்த அன்னம் முதலியவைகளை ஆசார்யனிடம் தெரிவித்து அவருடைய உத்தரவின் மீது புஜிக்க வேண்டும்.

ஆசார்யன் நடக்கும்பொழுதும் படுத்திருக்கும் பொழுதும், உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுதும் எப்பொழுதும் ஸமீபத்தில் அஜ்ஞலி செய்துகொண்டு சிஷ்யன் அவரை உபாஸிக்கவேண்டும். இம்மாதிரியான வரதத்துடன் வித்தியாப்பியாஸம் முடிசிறவரையில் ஆசார்யனுடைய கிருஹத்தில் விஷய போகங்களில் ஆசையில்லாமல் வஸிக்கவேண்டும். மேற்காட்டிய ப்ரஹ்மசாரி கிருஹஸ்தாச்ரமத்தில் ஆசையில்லாமல் ப்ரஹ்மலோகத்தையடைய விரும்புவானாகில் கற்றுக் கொண்ட வித்தைக்காக தன்னுடைய தேஹத்தை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். வேதத்தை அத்தியயனம் செய்ததால் ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸுள்ள அந்த ப்ரஹ்மசாரி அக்னி, ஆசார்யன், தான், மற்றப் பிராணிகள் ஆகிய எல்லாவிடத்திலும் பரமாத்மாவாகிய என்னை அபின்னனாக நினைத்து உபாஸிக்க வேண்டும். பின்னுமவன், ஸ்திரீகளைப் பார்ப்பது தொடுவது, அவர்களுடன் பேசுவது. பரிஹாஸ வார்த்தை இவைகளை

செய்யலாகாது. மேலும் ஸ்திரீ புருஷர்கள் சேர்ந்திருப்பதை பார்க்கலாகாது. பின்னும் செளசம், ஆசமனம், ஸ்நானம், ஸந்தியோ பாஸனம், என்னைப் புஜிப்பது தீர்த்தங்களை ஸேவிப்பது, ஜபஞ்செய்வது, தொடக்கூடாததைத் தொடாமலிருப்பது, பக்ஷிக்கக்கூடாததைப் பக்ஷியாமலிருப்பது, பேசக்கூடாதவர்களுடன் பேசாமலிருப்பது, ப்ராணிகளையும் நானாகப் பார்ப்பது, மனது, வாக்கு, சரீரம் இவைகளை ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்வது ஆகிய இவைகள் எல்லா ஆச்ரமங்களுக்கும் பொதுவாகிய தர்மங்கள்.

35-38. மேற்காட்டியபடி ப்ரஹ்மசாரியான தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் ப்ரஹ்மணன் ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸால் அக்னிபோல் ஜ்வலியான். என்னிடத்தில் பக்தி செய்வதாலும், கடுந்தபஸ் செய்வதாலும் கர்ம வாஸனை களை யொழித்து சுத்தனாவான். இப்படி வேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்து அதன் அர்த்தத்தை விசாரித்த பின் இரண்டாவது ஆச்ரமத்தை அடைய விருப்பமிருக்குமானால் ஆசார்யனுக்கு தக்ஷிணை கொடுத்து அவரிடம் விடைபெற்று அப்யங்கஸ்நானஞ் செய்து ஸமாவர்த்தனஞ் செய்து கொள்ளவேண்டும். ப்ராஹ்மணனானால் கிருஹஸ்தாச்ரமத்தையாவது அடையலாம் அல்லது வானப்ரஸ்தனாகவாவது இருக்கலாம். அல்லது ஸன்யாஸஞ் செய்து கொள்ளலாம். (க்ஷத்திரிய வைச்யர்களுக்கு ஸன்யாஸத்தில் அதிகாரமில்லை) ஒரு ஆச்ரமத்திலிருந்து மற்றொரு ஆச்ரமத்தை அடையாமலிருக்கக்கூடாது, என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவனானால் ஆச்ரமமில்லாமலுமிருக்கலாம். கிருஹஸ்தாச்ரமத்தையடைய விரும்புவானாகில் தனக்குச் சமமான ஜாதியில் பிறந்தவளும், குணத்திலும் லக்ஷணத்திலும் நிந்திக்கப்

படாதவளும், வயதில் தனக்குக் குறைந்தவளுமான கன்னிகையை விவாஹஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

39-48. யாகம், அத்யயனம், தானம் ஆகிய இவைகள் ப்ராஹ்மணன், கூத்திரியன், வைச்யன் ஆகிய மூன்று வர்ணங்களுக்கும் உரியவைகள். ப்ரதிக்ரஹம் (வாங்குவது) அத்யயனம் செய்விப்பது, யாகஞ் செய்விப்பது, ஆகிய இவைகள் ப்ராஹ்மணனுக்கு மாத்திரம் உரியவைகள். (விருத்திக்காக ஏற்பட்டவையென்று கருத்து) அவைகளில் ப்ரதிக்ரஹம் தபஸ்ஸையும், தேஜஸ்ஸையும், கீர்த்தியையும் கெடுத்து விடுமென்று எண்ணமிருக்குமானால் யாஜனம், அத்யாபனம் இவைகளால் ஜீவிக்கவேண்டும். அவைகளிலும் தோஷமிருப்பதாக நினைத்தால் சில விருத்தியால் ஜீவிக்கவேண்டும். (வயலில் இரைந்திருக்கும் தானியங்களை பொருக்கி அதனால் ஜீவிப்பதே ஸிலமெனப்படுகிறது)

ப்ராஹ்மணனுடைய தேஹத்தை அலம்பான காமனா விஷயத்தில் உபயோகிக்க கூடாது. இவ்வுலகத்தில் கடுந்தபஸ்ஸில் உபயோகிக்க வேண்டும். மரணமடைந்த பின் அளவற்ற ஸூகங்கிடைக்கும். இப்படி ப்ராஹ்மணன் ஸிலவிருத்தியாலும் உஞ்சவிருத்தியாலும் (கடைவீதி முதலியவைகளில் சிந்தியதையெடுத்துக் கொள்வது உஞ்சவிருத்தியெனப்படுகிறது) திருப்தியடைந்து அதிதிபூஜை முதலிய தர்மத்தை நிஷ்காம்யமாக அனுஷ்டித்து மனத்தை என்னிடத்தில் செலுத்தி விஷயங்களில் அதிக ஆசை வைக்காமல் கிருஹத்திலிருப்பவன் சாந்தியை அடைவான். லோகத்தில் எவர்கள் என் பக்தனுக்கு தாரித்ரயம் உண்டாகாமல்

தனத்தைக் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகிறார்களோ, அவர்களை ஸமுத்திரத்தில் விழுந்து கஷ்டப்படும் ஜனங்களை ஓடும் ஸம்ரக்ஷிப்பதுபோல் ஸகல ஆபத்துகளிலிருந்து நான் காப்பாற்றுகிறேன். மேலும் தகப்பனார் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுவது போல அரசன் தன்னுடைய ப்ரஜைகளுக்கு ஆபத்து வராமலிருக்கும்படி காப்பாற்ற வேண்டும். பின்னும் யானையானது யானைகளைக் காப்பாற்றுவது போல தன்னைத் தானே ஸம்ரக்ஷித்துக் கொள்ளவேண்டும். (அரசருக்கு முக்கியமென்று காட்டப்பட்டது) இம்மாதிரி ப்ரஜைகளை தர்மமாகக் காப்பாற்றிய அரசன் பாபமற்றவனாகி பரலோகத்தில் மஹேந்திரனுடன் ஸந்தோஷப்படுகிறான்.

ப்ராஹ்மணன் தனக்குரிய விருத்தியால் ஜீவிக்க முடியாமல் ஆபத்தை அடைந்த காலத்தில் வைச்ய விருத்தியான வ்யாபாரத்தால் ஜீவிக்கலாம். (அதிலும் உப்பு, மத்யம், எண்ணெய் முதலியவைகளை விற்க கூடாது) அந்த விருத்தியும் செய்ய முடியாவிட்டால் கத்தியை யெடுத்துக்கொண்டு கூத்திரியனைப் போல் ஜீவிக்கலாம். ச்வவிருத்தியை எப்பொழுதும் செய்யக் கூடாது. (பிறரிடம் வேலைக்காரனாக விருப்பது ச்வவிருத்தி யெனப்படுகிறது) கூத்திரியன் ஆபத்தான காலத்தில் வேட்டையாலும், வைசிய விருத்தியாலும், ப்ராஹ்மண விருத்தியாலும் ஜீவிக்கலாம். ஸேவா விருத்தியை ஒருபோதும் அனுஸரிக்கக்கூடாது. வைச்யன் ஆபத்தான காலத்தில் சூத்திரனுடைய விருத்தியை அனுஸரிக்கலாம். சூத்திரன் ஆபத்தான காலத்தில் பாய் பின்னும் விருத்தியைச் செய்து ஜீவிக்கலாம். ஆபத்து நிவர்த்தியான பின் தங்கள் விருத்தியைச் செய்யவேண்டுமே யல்லாமல் தாழ்ந்த விருத்தியை அனுஸரிக்கக்கூடாது.

49-57. (கிருஹஸ்தனுக்கு அவச்யமான பஞ்சயஜ்ஞங்கள் சொல்லப்படுகின்றன) கிருஹஸ்தன் ப்ரஹ்மயஜ்ஞத்தால் மஹர்ஷிகளையும், ஸ்வதாகாரத்தால் பிதிருக்களையும், ஸ்வாஹாகாரத்தால் தேவர்களையும், பலிஹரணத்தால் பூதங்களையும், அன்னம் முதலியவைகளால் மனிதர்களையும் தன்னுடைய ஐசுவர்யத்திற்குத் தக்கபடி பூஜித்து அவர்களை பகவானாக பாவிக்க வேண்டும். மேலும் முயற்சியில்லாமல் நல்ல மார்க்கமாக ஸம்பாதிக்கப் பெற்ற சுத்தமான தனத்தால் யாகம் முதலியவைகளைச் செய்து பகவானாகிய என்னை பூஜிக்க வேண்டும்; ஆனால் தன்னுடைய களத்திர புத்திராதிகளை போஷிப்பதற்கே தனம் போதாதாகவிருந்தால் அதனை யாகத்திற்கு உபயோகப்படுத்த வேண்டாம்.

பின்னும் கிருஹஸ்தனானாலும் "பார்க்கப்படும் வஸ்துக்கள் எப்படி அறித்தியங்களாக விருக்கின்றனவோ, அப்படியே கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளும் அறித்தியங்கள்' என்று நினைத்து குடும்பத்தில் ஆசைவைக்காமல் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்யவேண்டும். புத்திரன், களத்திரம், ஆப்தர்கள், பந்துக்கள் ஆகிய இவர்கள் ஒரேவிடத்தில் சேர்ந்து வஸிப்பது, வழிப் போக்கர்கள் மடம் முதலிய விடங்களில் சேர்ந்திருப்பது, போன்றதேயாம். தூக்கத்தில் ஸ்வப்னமுண்டாகிறது. தூக்கமில்லாவிடில் ஸ்வப்னம் உண்டாகிறது. அதுபோல் சரீரத்தை யனுஸரித்து அவர்கள் நசிக்கிறார்கள். இம்மாதிரியாக லோகத்தின் உண்மையை யுணர்ந்து கிருஹஸ்தன் அதிதிபோல் கிருஹத்தில் வஸித்து மமதை (என்னுடையதென்ற புத்தி) அஹங்காரம் இவைகளில்லாமலி

விருக்கவேண்டும். இப்படி கிருஹஸ்தன் செய்யக்கூடிய கர்மங்களைச் செய்து என்னைப் பூஜித்துக்கொண்டு கிருஹஸ்தனாகவே இருக்கலாம். அல்லது வனத்திற்குப் போகலாம். புத்திரனிருந்தால் ஸன்யாஸஞ் செய்து கொள்ளலாம். (புத்திரனிடத்தில் கிருஹகிருத்யத்தை ஒப்புவித்து) எவன் குடும்பத்தில் ஆசைவைத்து புத்திரன், பணம் இவைகளில் மிக்க ஆசைக் கொண்டு ஸ்திரீகளுக்கு வசப்பட்டு இவர்கள் என்னுடையவர்கள், நான், என்ற தீன புத்தியை அடைகிறானோ, அவன் கஷ்டப்படுவான். பின்னும் மரண காலத்தில், "ஐயோ என்னுடைய தாய் தந்தைகள் வயது சென்றவர்கள்; என்னுடைய மனைவியோ சிறு குழந்தைகளுள்ளவன், ஆனதால் நாதனில்லாத இவர்கள் என்னைவிட்டு எப்படி ஜீவிப்பார்கள்?" என்று சிந்தித்து அவர்களுையே நினைத்துக் கொண்டு மரணத்தை அடைந்து நரகத்தை அடைவான்.

வானப்ரஸ்தர்களுடைய தர்மம்

1-12. கிருஹஸ்தாச்ரமத்திலிருந்து வானப்ரஸ்தனாகப் போகவேண்டுமென்ற விருப்ப மிருக்குமானால் தன்னுடைய மனைவியை புத்திரனிடத்தில் ஒப்புவித்தாவது, மனைவியுடனாவது காட்டிற்குச் சென்று சாந்தனாகி தன்னுடைய ஆயுஸ்ஸின் மூன்றாவது பாகத்தை அவ்விடத்தில் கழிக்க வேண்டும் (எழுபத்தைந்து வயதுக்குப் பிறகு ஸ்வல்ப வைராக்கியம் உண்டானாலும் ஸந்நியாஸம் பண்ணிக் கொள்வதே உசிதம் என்று தாத்பர்யம்.) வனத்திலுண்டான சுத்தமான கிழங்கு, வேர், பழங்கள் இவைகளைப் புஜித்துக்கொண்டும் மரப்பட்டை, இலை, மாந்தோல் இவைகளை உடுத்திக்கொண்டும் காலத்தைக் கழிக்க வேண்டும்.

மயிர், நகம், மீசை முதலியவைகளை கௌரம் செய்துகொள்ளாமல் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். பற்களைச் சுத்தி செய்து கொள்ளக்கூடாது மூன்று காலங்களிலும் ஜலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டும்; தரையில் படுத்துக் கொள்ளவேண்டும். கோடை காலத்தில் நான்கு பக்கங்களிலும் அக்னிகளை வைத்துக் கொண்டும் ஸூர்யனைப் பார்த்துக் கொண்டும் மழைக்காலத்தில் மழை தாரையை ஸஹித்துக் கொண்டும் பனிகாலத்தில் ஜலத்தில் சுழுத்து வரையில் மூழ்கிக்கொண்டும் தபஸ்ஸெய்யவேண்டும். அக்னியில் பக்குவமான கிழங்கு முதலியவைகளையாவது புஜிக்கவேண்டும். நீவாரம் முதலிய தான்யங்களை

உரல், கல் இவைகளால் பொடித்தாவது பற்களால் உடைத்தாவது புஜிக்கவேண்டும். தேசம் காலம் இவைகளுடைய பலத்தைத் தெரிந்து கொண்டு தன்னுடைய ஜீவனத்திற்கு வேண்டியதைத் தானே புதிதுபுதிதாக ஸம்பாதிக்க வேண்டுமேயல்லாமல் ஏற்கனவே ஸம்பாதித்து வைக்கப்பட்டதை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. நீவாரம் முதலிய காட்டு தான்யங்களால் சரு, புரோடாசம் இவைகளைச் செய்து ஆக்ரயணம் முதலிய இஷ்டிகளை அனுஷ்டித்து என்னைப் புஜிக்கலாம். வானப்ரஸ்தன் ச்ரேளத விதிப்படி பசுவைக் கொண்டு என்னைப் புஜிக்கலா காது. அக்னி ஹோத்ரம், தர்சபூர்ண மாஸங்கள், சாதூர்மாஸ்யம் ஆகிய இவைகள் வானப்ரஸ்தனால் அனுஷ்டிக்கக் கூடியது என்று வேதத்தை யறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

இம்மாதிரி முனியானவன் தபஸ் செய்து சரீரத்தை இளைக்கச் செய்து தபஸ்வருபியாகிய என்னை ஆராதித்து மஹர்லோகஞ் சென்று க்ரமமாக என்னையடைவான். (பயனையுத்தேசியாமல் செய்த தபஸ்ஸின் மஹிமையால் அந்தக்கரணம் சுத்தமாகி இவ்வுலகத்திலேயே முக்தியடைவான். ப்ரதிபந்தம் அதிகமாகவிருந்தால் க்ரமமாக முக்தியடைவான் என்று கருத்து) எவன் மேற்காட்டிய கடுந்தபஸ்ஸை ஸ்வர்க்கம் முதலிய அற்பபலத்திற்காக உபயோகிக்கிறானோ, அவனைவிட மூடன் உலகத்தில் வேறு யார் இருக்கிறான்? இம்மாதிரியாக தபஸ்ஸை யனுஷ்டித்து வரும் பொழுது கிழத்தனத்தால் சரீரத்தில் நடுக்க முண்டாகி வ்ரதத்தை யனுஷ்டிக்க சக்தியில்லாமலிருந்தால் (வைராக்யமும் உண்டாகாவிடில்) அக்னிகளை

ஆத்ம ஸமாரோபணம் செய்துகொண்டு மனத்தை என்னிடத்தில் செலுத்தி அக்னியில் ப்ரவேசிக்க வேண்டும்.

13-37. கர்மங்களின் பயனாகிய துக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளில் எப்பொழுதும் வைராக்கியம் நன்றாக உண்டாகிறதோ அப்பொழுது எல்லாவற்றையும் விட்டு ஸன்னியாஸம் செய்து கொள்ள வேண்டும். சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய முறைப்படி ப்ராஜாபத்தியம் என்ற இஷ்டியைச் செய்து அதனால் என்னைப் பூஜித்து தன்னுடைய எல்லா தனத்தையும் ரித்விக்குகளுக்குக் கொடுத்து அக்னிகளை தன்னிடத்தில் ஆரோபித்து ஒன்றையும் விரும்பாமல் ஸன்யாஸம் செய்து கொள்ள வேண்டும். ஸன்னியாஸம் செய்து கொள்ளும் ப்ராஹ்மணனுக்கு தேவர்கள், களத்திரம் புத்திரன் ஆகிய இவர்களின் ஸ்வரூபமாகவிருந்து விக்னம் செய்வார்கள்.

ஏனென்றால் “இவன் நம்முடைய லோகத்தை யுந்தாண்டி ப்ரஹ்மபதத்தை அடைவான்” என்ற விரோதம் தேவர்களுக்கு எப்பொழுதும் உண்டு. ஸந்நியாஸி வஸ்திரம் உடுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பினால் கௌபீனத்தை மறைப்பதற்குப் போதுமான வஸ்திரத்தைத் தரிக்கலாம். தண்டம், கமண்டலு இதைத் தவிர வேறொன்றையும் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. சுத்தமான ஸ்தலத்தைக் கண்ணால் பார்த்து காலை வைக்கவேண்டும். வஸ்திரத்தால் வடிக்கட்டிய ஜலத்தைக் குடிக்க வேண்டும். ஸத்தியத்தால் சுத்தமான வார்த்தையைப் பேசவேண்டும். மனத்தால் விசாரித்து சுத்தமான கார்யத்தைச் செய்யவேண்டும்,

மௌனமாகவிருப்பது வாக்கின் தண்டம். காம்ய கர்மங்களை விடுவது தேஹத்தின் தண்டம். ப்ராணாயாமஞ் செய்வது மனத்தின் தண்டம். இந்த மூன்றும் எவனுக்கு இல்லையோ அவன் மூங்கில் தடியால் மாத்திரம் ஸன்னியாஸியாக ஆகமாட்டான். ப்ராஹ்மண ஜாதியில் பிசைபுகட்படாவிடில் க்ஷத்திரியனிடத்திலும் அவ்விடத்திலும் பிசைபு கிடைக்காவிடில் வைச்யனிடத்திலும் அதிலும் கிடைக்காவிடில் சூத்திரனிடத்தில பிசைபு எடுத்துக்கொள்ளலாம். அவர்களிலும் பதிதர்களுடைய வீட்டில் எடுக்கக் கூடாது. முந்தியே உத்தேசிக்காமல் ஏழு வீடுகளில் பிசைபு எடுக்கலாம். எவ்வளவு ஆஹாரம் வேண்டுமோ அவ்வளவை எடுத்துக் கொள்ளலாம். அந்த அன்னத்தை கிராமத்திற்கு வெளியில் குளம் ஆறு முதலியவைகளில் ஸ்தலத்தைச் சுத்தி செய்து அவ்விடத்தில் அதை வைத்து விஷ்ணு, ப்ரம்ஹா, ஸூர்யன், பூதங்கள் இவைகளுக்காக அந்த அன்னத்தைப் பங்கிட்டு எஞ்சியதைப் புஜிக்க வேண்டும்.

மேலும் ஆத்மாவிலேயே ஸந்தோஷத்தையடைந்து ஆத்மாவுடன் வினையாடிக் கொண்டும் தைர்யமுள்ள வனாகி எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்த்துகொண்டு ஒண்டியாய் ஸஞ்சரிக்க வேண்டும். ஜனங்களில்லாத ஸ்தலத்தில் பயமில்லாமல் வஸித்து என்னுடைய பக்தியால் சித்த சுத்தியையடைந்து தன்னுடைய ஆத்மாவை பகவானாகிய நானாக த்யானிக்கவேண்டும். இந்திரியங்களை அடக்குவதை மோக்ஷமென்றும் இந்திரிய விசேஷமே பந்தமென்றும் ஞானத்தால் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். ஆனதால் காமம் முதலிய ஆறுவகை சத்துருக்களை ஜயித்து என்னிடத்தில்

மனத்தைச் செலுத்தி ஸகல காமங்களிலும் வைராக்கியத்தையடைந்து ஸுகத்துடன் ஸஞ்சரிக்க வேண்டும். பிஷைக்காக பட்டினம், கிராமம் யாத்திரையும் போகும் ஜனங்கள் இவைகளில் பிரவேசிக்கலாம். மேலும் புண்ணிய கேஷத்திரம், புண்ணியநதி, புண்ணியமான மலை, புண்ணியமான காடு, புண்ணியமான ஆசிரமம் இவைகளுள்ள பூமியிலும் ஸஞ்சரிக்கலாம். வானப்ரஸ்தர்களுடைய ஆசிரமத்தில் பிஷையெடுப்பது மிகவும் மேலானது. அவர்களுடைய சுத்தமான அன்னத்தை (ஸிலவிருத்தியால் கிடைத்த) புஜிப்பதால் சீக்கிரத்தில் ஸித்தியையடைகிறான். எது கண்ணுக்கு புலப்படுகிறதோ, அது நாசமுள்ளது ஆனதால் அதை வஸ்துவென்று நினைக்கக்கூடாது. இந்த லோக ஸுகத்திலும் பரலோக ஸுகத்திலும் ஆசையற்று வைராக்கியத்தையடைய வேண்டும்.

மனம், வாக்கு, ப்ராணன், ஆகிய இவைகளுள்ள இந்த ஜகத்தை ஸ்வப்ன திருஷ்டாந்தத்தால் மாயையென்று நிச்சயித்து அவைகளை ஸ்மரிக்கக்கூடாது (இதுவரையில் பஹுதகாதிகளுடைய தர்மம் சொல்லப்பட்டது; இனி பரம ஹம்ஸர்களுடைய தர்மம் சொல்லப்படுகிறது) பாஹ்ய விஷயங்களில் வைராக்கியத்தை அடைந்து மோக்ஷத்தை அடையவிரும்பினான நிஷ்டனாக விருப்பவனானாலும், மோக்ஷத்தையும் விரும்பாமல் என்னிடம் பக்தி செய்பவனானாலும், ஆசிரமம் அவைகளின் அடையாளங்கள் ஆகிய இவைகளை விட்டு, விதி நிஷேதங்களைக் கடந்து ஸஞ்சரிக்கலாம். விவேகமுள்ளவனானாலும் சிறுவன் போலவும், ஸாமார்த்திய முள்ளவனானாலும் முடவன் போலவும், (ஒரு பயனையும் உத்தேசியாமலிருப்பதால்)

பண்டிதனானாலும் பயித்தியங்கொண்டவன் போலவும், வேதத்தின் பொருளை யுணர்ந்தவனானாலும் பசுபோல நியதமான ஆசிரமமில்லாதவனாக ஸஞ்சரிப்பான். மேலும்வன் கர்மகாண்டத்தின் பொருளில் நோக்க முள்ளவனாக விருக்கமாட்டான். வேதத்திற்கு விரோதமாக அனுஷ்டிக்கவும் மாட்டான். கேவல யுக்திவாதஞ் சொல்லமாட்டான். ப்ரயோஜனமில்லாமல் வாதஞ் செய்பவர்களுடைய ஸபையில் ஒரு பக்ஷத்தையும் தான் ஆசிரயிக்கமாட்டான். ஜனங்களைக் கண்டு பயப்படமாட்டான், தானுமொருவரையும் பயப்படச் செய்யான். பிறர் நிந்தித்தாலும் அதனை ஸஹித்துக் கொள்வான். ஒருவரையும் அவமதிக்கமாட்டான்; மூடன் போல் இந்த சரீரத்திற்காக ஒருவரையும் விரோதித்துக் கொள்ளமாட்டான்.

சந்திரனொருவன் எப்படி ஜலபாத்திரங்களில் ப்ரதிபலிக்கிறானோ, அப்படி ஆத்மா ஒருவரானாலும் ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலுமிருக்கிறார். (ஆனதால் விரோதிக்கக் காரணமில்லையென்று தூத்பர்யம்) ஆஹாரங்கிடைத்தாலும் ஸந்தோஷத்தை அடைய மாட்டான். கிடைக்காவிடினும் துக்கப்படமாட்டான் எவ்வளவு ஆஹாரம் புஜித்தால் ப்ராணன் சரீரத்தை விடாமலிருக்குமோ, அவ்வளவு அன்னத்தை ஸம்பாதிக்க முயற்சிக்கலாம். ப்ராணனிருந்தால் தான் தத்வத்தை விசாரிக்க முடியும். அதனால் ஞானத்தை அடைந்து மோக்ஷத்தை அடைவான். தைவச்செயலால் கிடைத்த அன்னம் உத்தமமானாலும், தாழ்ந்ததானாலும் அதனைப் புஜிக்கவேண்டும். அது போலவே தைவச் செயலாகக் கிடைத்த வஸ்திரம், படுக்கை இவைகள் மேலானவையானாலும், தாழ்ந்தவையானாலும் அதனை

அடையவேண்டும். ஈசுவரனாகிய நானெப்படி விளையாட்டாக கர்மங்களைச் செய்கிறேனோ. அப்படி ஞானியாகவிருப்பவன் சௌசம், ஆசமனம், ஸ்நானம் மற்ற நியமங்கள் ஆகிய இவைகளை விளையாட்டாகச் செய்வான், இது நம்மால் செய்யப்படவேண்டிய விதியென்று செய்யமாட்டான் (விதியைக்கடந்தவன்) அவனுக்குப் பேதபுத்தியில்லை. என்னுடைய ஞானத்தால் அந்தப் பேதபுத்தியற்றுப் போகிறது. ஆனால் தேஹமுள்ள வரையில் சிலஸமய மிருக்கும்; அதனால் அவனுக்குப் பாதகமில்லை தேஹமிழந்த பின் நானாக ஆகிவிடுவான்.

38-39. ஸன்யாஸிகளில் எவன் விஷயங்களை துக்ககரங்கள் என்று தெரிந்துகொண்டு அவைகளில் வைராக்கியத்தை யடைந்தும் என்னுடைய தர்மத்தை யறியாமலிருக்கிறானோ, அவன் பகவத் தர்மத்தை அறியவேண்டி குருவை ஆசரயிக்கவேண்டும். இப்படி ஆசார்யரிடஞ் சென்று மிக்க ச்ரத்தையுடன் அவருக்குச் சக்ருவை செய்து ஆசார்யனை ப்ரஹ்ம மென்றும் பகவானென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அதன்பின் ஒண்டியாக ஸஞ்சரிக்கலாமென்று கருத்து.

40-41. எவன் காமம் முதலியவைகளை ஜயிக்க வில்லையோ, எவனுடைய இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் மிகவும் செல்லுகின்றனவோ, எவனுடைய புத்தி விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திக்கிறதோ, எவனுக்கு ஞானம், வைராக்கியம் ஆகிய இவைகளில்லையோ, அவன் மூங்கில் தண்டத்தை தரிப்பதால் மாத்திரம் ஸன்யாஸி யெனப்படுகிறான். மேலும்வன் தேவர்களையும், தன்னையும், தன்னிடத்திலிருக்கும் என்னையும்

வஞ்சிப்பதால் சித்தசுத்தி இல்லாதவனாகிறான். ஆனதால் அவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் ஸூகமும், பரலோக ஸூகமும் கிடைக்கிறதில்லை.

42-48. ஸன்யாஸியாக இருப்பவனுக்கு பொறுமை முக்கிய தர்மமாகும். வானப்ரஸ்தனுக்கு அஹிம்ஸை, தபஸ், த்யானம் இவை முக்கியமானவை. கிருஹஸ்தனுக்குப் பிராணிகளைக் காப்பாற்றுவது யாகம் இவை முக்கிய தர்மங்களாகும். ப்ரஹ்மசாரிக்கு ஆசார்யனை ஸேவிப்பதே முக்கிய தர்மம்; மேலும் சௌசம் (ஆசையில்லாமலிருப்பது) தபஸ், கிடைத்ததில் ஸந்தோஷம், பிராணிகளிடத்தில் ப்ரியம், ப்ரஹ்மசர்யம் இவைகள் கிருஹஸ்தனுக்கு முக்கியங்களாகும். ஆனால் ரிதுகாலந்தவிர மற்ற காலங்களில் ஸ்திரீயைப் புணராமலிருப்பதே கிருஹஸ்தனுக்கு ப்ரஹ்மசர்யவ்ரத மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா ஆசரமிகளுக்கும் என்னை யுபாஸிப்பது முக்கிய தர்மமேயாம்.

இப்படி தனக்குரிய தர்மத்தை அனுஷ்டித்து வேறு தைவத்தை யுபாஸியாமல் (அனன்யமாக) என்னைப்பூஜித்து ஸகல பிராணிகளிடத்தில் பகவானாகிய நானிருப்பதாக எவன் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ, அவன் சீக்கிரத்தில் என்னிடத்தில் பக்தியை அடைவான். பின்பு அவனுக்கு பக்தி குறைவின்றி விருத்தியடையும். ஓ உத்தவ! அந்த ஸ்திரமான பக்தியால் ஸகல லோகங்களுக்கும் அதிபதியும், எல்லாவற்றையும் படைத்தவரும், ஸம்ஹரிப்பவரும் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமும் ப்ரஹ்மமுமான என்னை அடைவான். (என் ஸமீபத்தை அடைவானென்று கருத்து) இம்மாதிரி தன் தர்மத்தை யனுஷ்டித்து

அடையவேண்டும். ஈசுவரனாகிய நானெப்படி விளையாட்டாக கர்மங்களைச் செய்கிறேனோ. அப்படி ஞானியாகவிருப்பவன் சௌசம், ஆசமனம், ஸ்நானம் மற்ற நியமங்கள் ஆகிய இவைகளை விளையாட்டாகச் செய்வான், இது நம்மால் செய்யப்படவேண்டிய விதியென்று செய்யமாட்டான் (விதியைக்கடந்தவன்) அவனுக்குப் பேதபுத்தியில்லை. என்னுடைய ஞானத்தால் அந்தப் பேதபுத்தியற்றுப் போகிறது. ஆனால் தேஹமுள்ள வரையில் சிலஸமய மிருக்கும்; அதனால் அவனுக்குப் பாதகமில்லை தேஹமிழந்த பின் நானாக ஆகிவிடுவான்.

38-39. ஸன்யாஸிகளில் எவன் விஷயங்களை துக்ககரங்கள் என்று தெரிந்துகொண்டு அவைகளில் வைராக்கியத்தை யடைந்தும் என்னுடைய தர்மத்தை யறியாமலிருக்கிறானோ, அவன் பகவத் தர்மத்தை அறியவேண்டி குருவை ஆசரயிக்கவேண்டும். இப்படி ஆசார்யரிடஞ் சென்று மிக்க ச்ரத்தையுடன் அவருக்குச் சக்ருவை செய்து ஆசார்யனை ப்ரஹ்மமென்றும் பகவானென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அதன்பின் ஒண்டியாக ஸஞ்சரிக்கலாமென்று கருத்து.

40-41. எவன் காமம் முதலியவைகளை ஜயிக்கவில்லையோ, எவனுடைய இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் மிகவும் செல்லுகின்றனவோ, எவனுடைய புத்தி விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திக்கிறதோ, எவனுக்கு ஞானம், வைராக்கியம் ஆகிய இவைகளில்லையோ, அவன் மூங்கில் தண்டத்தை தரிப்பதால் மாத்திரம் ஸன்யாஸியெனப்படுகிறான். மேலும்வன் தேவர்களையும், தன்னையும், தன்னிடத்திலிருக்கும் என்னையும்

வஞ்சிப்பதால் சித்தசுத்தி இல்லாதவனாகிறான். ஆனதால் அவனுக்கு இவ்வுலகத்தில் ஸுகமும், பரலோக ஸுகமும் கிடைக்கிறதில்லை.

42-48. ஸன்யாஸியாக இருப்பவனுக்கு பொறுமை முக்கிய தர்மமாகும். வானப்ரஸ்தனுக்கு அஹிம்ஸை, தபஸ், த்யானம் இவை முக்கியமானவை. கிருஹஸ்தனுக்குப் பிராணிகளைக் காப்பாற்றுவது யாகம் இவை முக்கிய தர்மங்களாகும். ப்ரஹ்மசாரிக்கு ஆசார்யனை ஸேவிப்பதே முக்கிய தர்மம்; மேலும் சௌசம் (ஆசையில்லாமலிருப்பது) தபஸ், கிடைத்ததில் ஸந்தோஷம், பிராணிகளிடத்தில் ப்ரியம், ப்ரஹ்மசர்யம் இவைகள் கிருஹஸ்தனுக்கு முக்கியங்களாகும். ஆனால் ரிதுகாலந்தவிர மற்ற காலங்களில் ஸ்திரீயைப் புணராமலிருப்பதே கிருஹஸ்தனுக்கு ப்ரஹ்மசர்யவ்ரதமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா ஆசரமிகளுக்கும் என்னை யுபாஸிப்பது முக்கிய தர்மமேயாம்.

இப்படி தனக்குரிய தர்மத்தை அனுஷ்டித்து வேறு தைவத்தை யுபாஸியாமல் (அனன்யமாக) என்னைப்பூஜித்து ஸகல பிராணிகளிடத்தில் பகவானாகிய நானிருப்பதாக எவன் தெரிந்துகொள்ளுகிறானோ, அவன் சீக்கிரத்தில் என்னிடத்தில் பக்தியை அடைவான். பின்பு அவனுக்கு பக்தி குறைவின்றி விருத்தியடையும். ஓ உத்தவ! அந்த ஸ்திரமான பக்தியால் ஸகல லோகங்களுக்கும் அதிபதியும், எல்லாவற்றையும் படைத்தவரும், ஸம்ஹரிப்பவரும் எல்லாவற்றிற்கும் காரணமும் ப்ரஹ்மமுமான என்னை அடைவான். (என் ஸமீபத்தை அடைவானென்று கருத்து) இம்மாதிரி தன் தர்மத்தை யனுஷ்டித்து

அதனால் சுத்த ஸத்வகுணமுள்ளவனாகி என்னுடைய ஐச்வரியங்களைத் தெரிந்துகொண்டு ஞானம் விஞானம் (சாஸ்திரஞானம்) இவைகளுள்ளவனாகி விஷயங்களில் வைராக்யத்தை அடைந்து என்னை அடைவான். வர்ணம் ஆசாரம் இவைகளுள்ளவர்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மம் மேற்காட்டப்பட்டது. (அதனால் பிதிருலோகம் கிடைக்குமென்று கருத்து) மேற்காட்டிய ஆச்ரமதர்மம் என்னுடைய பக்தியுடன் கலந்திருக்குமானால் (என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டால்) மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும். ஓ ஸாதுவாகிய உத்தவ! தனது வர்ணாச்ர தர்மங்களை யனுஷ்டித்து என்னிடத்திலும் - பக்தி செய்தவன் என்னை அடைவான் என்பதை உமக்குச் சொன்னேன்" என்றார்.

ஜ்ஞானியின் ஸ்வரூபம்

1-7. எவன் அனுபவம் அதுவரையிலுள்ள ச்ரவணம் இவைகளையடைந்து ஆத்மதத்வத்தையடைந்து அபரோக்ஷ ஞானத்தையடைகிறானோ. அவன் இந்த ஜகத்தையும், ப்ரஹ்மநிவிருத்திக்கான ஸாதனங்களையும் என்னிடத்தில் கல்பிதமென்று விட்டுவிடுவான். (இதுவே வித்வத்ஸன்னியாஸம் எனப்படும்.) ஏனென்றால் ஞானியாயிருப்பவனுக்கு என்னிடத்திலேயே மிகுந்த பிரியமிருக்கும். நானே அவனுக்கு புருஷார்த்தமாக இருக்கிறேன் அதற்கு ஸாதனமாகவுமிருக்கிறேன்; என்னைக் காட்டிலும் ஸ்வர்க்கமாவது மோக்ஷமாவது ஞானிக்குப் பிரியத்தை யுண்டுபண்ணுகிறதில்லை. சாஸ்திரஞானம், அபரோக்ஷ ஞானம் இவைகளையடைந்தவர்கள் என்னுடைய மேலான பதத்தைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். ஞானியாகவிருப்பவன் ஞானத்தால் என்னைத் தரிப்பதால் அவனிடத்தில் எனக்கு மிக்கப் பிரியம். ஞானத்தின் ஸ்வல்ப அம்சத்தால் எவ்வளவு சுத்தி ஏற்படுகிறதோ, அவ்வளவு சுத்தி தபஸ்ஸாலும், புண்ணிய தீர்த்தத்தாலும் ஜபத்தாலும், தானத்தாலும், மற்ற நல்ல கர்மங்களாலும் உண்டாகிறதில்லை. ஆனதால் ஓ உத்தவ! ஞானம் விஞானம் இவைகளுள்ளவராகி அபரோக்ஷானுபவத்தையடைந்து என்னையே பக்தியாக ஸேவிக்க வேண்டும். (மற்றவைகளெல்லாவற்றையும் விட்டுவிடலாமென்று கருத்து) ஸகல யக்ஞங்களுக்கும் அதிபதியாகிய என்னை மஹர்ஷிகள், ஞானம் விஞானம் இவைகளாகிய யக்ஞத்தால் பூஜித்து

என்னையே அடைந்தார்கள். ஒ உத்தவ! ஆதியாத்தமிகம் முதலிய விகாரங்கள் உண்மையானவையல்ல. ஏனென்றால் முன்னும் பின்னும்ல்லாமல் மத்தியில் தோற்றுகின்றன. ஆனதால் இவைகளுக்கு ஏற்பட்ட ஜனனம் முதலிய விகாரங்களும் அவைகளுக்கே உண்மையிலில்லை, எது முந்தியும் பிந்தியுமில்லையோ அது மத்தியிலுமில்லை ஆனதால் தேஹம் முதலிய விகாரங்கள் முந்தியும் பிந்தியுமில்லாதவைகளாதலால் மத்தியிலும் இல்லாதவைகளேயாம். எது முந்தியும் பிந்தியுமிருக்கிறதோ அது மத்தியிலும் இருக்கிற தென்று சொல்லப்படும், ஆனதால் அப்படிப்பட்ட உம்முடைய ஆத்மாவிற் கு விகாரங்களேது? விகாரங்களற்ற பரப்ரஹ்மமென்று உம்முடைய ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ளும்” என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொன்னார்.

8-10. அதனைக் கேட்ட உத்தவர் பகவானை நோக்கி “ஓ ஜகத்திற் கதிபதியே! ஜகத்ஸ்வரூபியே; சுத்தமாகிய ஞானம் விஞானம், பக்தி, யோகம் இவைகளின் ஸ்வரூபத்தை பெரியோர்களும் (ப்ரஹ்மா முதலிய) தெரிந்து கொள்ளாமல் தேடுகிறார்கள். ஆனதால் அதனை நிச்சயமாகச் சொல்லவேண்டும். கஷ்டமான ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் மூன்று வகையான தாபத்தால் பீடிக்கப்பட்டு கஷ்டப்படும் ஜனங்களுக்கு அமிருதத்தை வர்ஷிக்கும் உம்முடைய பாதமாகிய குடையே சரணமாகும். மேலும் ஸம்ஸாரமாகிற பாம்புப் புற்றில் விழுந்தவனும் காலமாகிய ஸர்ப்பத்தால் கடிக்கப்பட்டவனும் அல்பஸூகத்தில் மிக்க ஆசையுள்ளவனுமாகவிருக்கும் இந்த ஜனத்தை உயரத் தூக்கிவிடும். கருணையால் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் வார்த்தைகளாகிய அமிருதத்தால்” நனையும் என்று

கேட்டுக்கொண்டார்.

11-27. அதனைக்கேட்ட பகவான் உத்தவரை நோக்கி “பாரதயுத்தம் முடிந்தபின் தர்மபுத்திரர் பந்துக்களின் நாசத்தால் துக்கமடைந்து பீஷ்மரிடஞ் சென்று நாங்கள் எல்லோரும் கேட்டு கொண்டிருக்குங் காலத்தில் பலவகையான தர்மங்களைக்கேட்டு பிறகு மோக்ஷ தர்மங்களையுங் கேட்டார். பீஷ்மரால் சொல்லப்பட்ட அந்த மோக்ஷதர்மங்களை உமக்கு நான் சொல்லுகிறேன். அந்த தர்மத்தில் ஞானம், விஞானம், வைராக்கியம், ச்ரத்தை, பக்தி இவைகளே யிருக்கின்றன, ப்ருகிருதி, புருஷன், மஹத், அஹங்காரம், ஐந்து தன் மாத்திரைகள், பதினோரு இந்திரியங்கள் ஐந்து மஹாபூதங்கள், ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணங்கள் ஆகிய இருபத்தெட்டு தத்துவங்களும் ஸகல பிராணிகளிடத்திமிருப்பதாலும் அவைகளில் பரமாத்மா ஒருவர் தொடர்ந்து இருப்பதாகவும் தெரிந்து கொள்வது ஞானம் எனப்படுகிறது.

ஒருவனாகிய பரமாத்மாவினால் வியாபிக்கப்பட்டதும்; அநேகமுமான ஜகத்தை முன்போல் பாராமல் பரம காரணமான ப்ரஹ்மமென்றே நினைப்பது விஞான மெனப்படுகிறது. (ப்ரோக்ஷ ஜ்ஞானத்தை ஜ்ஞான மென்றும் அப்ரோக்ஷ ஞானத்தை விஞானமென்றும், சொல்லுகிறோம் என்று தாத்பர்யம்) அவயங்களுள்ள வையான லோகத்திலுள்ள பதார்த்தங்கள் யாவும் ஸிருஷ்டி, ஸ்திதி, லயம், இவைகளுள்ளவை. ஆனதால் உற்பத்தியிலும் லயத்திலும், மத்தியிலும், ஒரு கார்யத் திலிருந்து மற்றொரு கார்யத்தில் எது தொடர்ந்திருக் கிறதோ, கார்யங்கள் நாசமடைந்தாலும் எது நாச

மடையாமல் எஞ்சியிருக்கிறதோ, அதுவே உண்மையானது (ஸத்) என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் மேலும் “இந்த ஜகத்தில் ப்ரமாத்மாவைத் தவிர பலவிதமான வஸ்துக்கள் வேறொன்றுமில்லை” என்ற ச்ருதியாலும் ஆத்மாவைத் தவிர ஜகத்து வேறல்ல என்று தெரியவருகிறது. வஸ்திரம் முதலிய கார்யங்கள், காரணமாகிய நூலைக்காட்டிலும் வேறாகவிருக்கவில்லை என்று ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கிறோம். பின்னும் பெரியோர்களின் வார்த்தையாகிய ஐதிஹ்யமும் இதுவிஷயத்தில் ப்ரமாணமாகவிருக்கிறது. இன்னும் இந்த ஜகத்தானது உண்மையானதல்ல கண்ணிற்குப் புலப்படுவதால் என்ற அனுமானமும் இந்த விஷயத்தில் ப்ரமாணமாக இருக்கிறது. மேற்காட்டிய நான்கு பிரமாணங்களாலும் ஜகத் உண்மையானதல்லவென்று ஏற்படுவதால் அதனிடமிருந்து வைராக்கியத்தை அடைய வேண்டும்.

ப்ரஹ்மலோகம் வரையிலுள்ள ஸூகங்கள் கர்ம பரிபாகத்தால் ஏற்படுகிறவைகளானதால் இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படும் ஸூகம் போல அவைகளையும் அநித்யங்களென்றே நாம் கொள்ளவேண்டும். பக்தியோகத்தின் ஸ்வரூபத்தை முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறேன். அதைக் கேட்க வேண்டுமென்று நீர் விரும்புவதால் திரும்பவும் அதையே சொல்கிறேன். என்னுடைய கதையை கேட்கவேண்டும் என்ற ச்ரத்தை, எப்பொழுதும் என்னுடைய திவ்ய நாமங்களை உச்சரிப்பது, பூஜிப்பதில் நோக்கம், ஸ்தோத்திரஞ் செய்வது, என்னுடைய கைங்கரியத்தில் ப்ரீதி, எல்லா அவயங்களாலும் நமஸ்கரித்தல், என்னுடைய பக்தனை விசேஷமாகப் பூஜிப்பது, ஸகலப் பிராணிகளையும்

ஈச்வரனாக பாவிப்பது, ஸகல சேஷ்டைகளாலும் என்னையே பூஜிப்பது, என்னுடைய குணங்களைச் சொல்லி அவைகளிலேயே ரமிப்பது, ஸகல காமனைகளையும் விட்டு மனத்தை என்னிடத்திலேயே ஸமர்ப்பிப்பது, என்னை ஸேவிப்பதற்காக பணம், விஷயபோகம், ஸஹகம் இவைகளை விடுவது, என்னுடைய பக்தியுண்டாவதற்காக யாகஞ் செய்வது தானஞ்செய்வது. ஹோமஞ்செய்வது, வ்ரதஞ்செய்வது, தபஞ்செய்வது ஆகிய தர்மங்களைப் யனுஷ்டித்து மனுஷ்யர்கள் என்னிடத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்தால் என்னிடத்தில் அவர்களுக்கு பக்தியுண்டாகும். அப்படிப்பட்ட பக்தர்களால் அடையப்படவேண்டிய விஷயம் வேறொன்றுமில்லை.

எப்பொழுது சுத்த ஸத்வகுணம் பொருந்தி சாந்த மாயிருக்கும் சித்தத்தை என்னிடம் ஸமர்ப்பிக்கிறானோ, அப்பொழுது தர்மம், ஞானம், வைராக்கியம், அணிமாமுதலிய ஐச்வர்யங்கள் ஆகிய இவைகளை அடைகிறான். எப்பொழுது மனிதன் தேஹம் முதலியவைகளில் சித்தத்தைச் செலுத்துகிறானோ, அப்பொழுது அவனுடைய மனம் அழுக்குள்ளதாக ஆகிறது. அதர்மம் முதலியவைகளையும் அடைகிறான். என்னிடத்தில் பக்தி எதனால் உண்டாகுமோ, அதுவே தர்மமெனப்படும். எல்லாவற்றையும் ப்ரமாத்மாவென்று நினைப்பதே ஞானமெனப்படும். விஷயங்களில் ஸம்பந்தியாமலிருப்பது வைராக்கியமெனப்படும். அணிமா முதலியவைகளே ஐச்வர்யமெனப்படுகிறது” என்று சொன்னார்.

28-31. அதனைக்கேட்ட உத்தவர் பகவானை

நோக்கி "ஓ சத்ருக்களைக் கொல்பவரே! யமமென்பது எவ்வளவு வகை? நியமமென்பது என்ன? சமமென்பது என்ன? தமமென்றால் என்ன? திதிக்கூடியென்பதென்ன? திருதியென்பதென்ன? மேலும் தானம், தபஸ், செளர்யம், ஸத்யம், ரிதம், செளசம், த்யாகம், தனம், யஜ்ஞம், தக்ஷிணை ஆகிய இவைகளின் ஸ்வரூப மெப்படிப்பட்டது? புருஷனுக்கு எது பலமாகிறது? பகமென்பது என்ன? எது லாபமாகிறது? மேலான வித்யை எது? எது அலங்காரம்? எது ஹ்ரீ எனப்படுகின்றது? ஸூகமென்பது என்ன? துக்க மென்பது என்ன? எவன் பண்டிதனைப்படுகிறான்? எவன் மூர்க்கனைப்படுகிறான்? எது நல்ல மார்க்கம்? எது கெட்ட மார்க்கம்? எது கிருஹமெனப்படுகிறது? எவன் பணக்காரனைப்படுவான்? எவன் தரித்ர னெனப்படுகிறான்? எவன் கிருபணனைப்படுகிறான்? எவன்: ஈச்வரன்? ஸாதுக்களுக்கு அதிபதியே! இவை களையும் (அயமம் முதலியவை) இதற்கு விபரீத மானவைகளையும் சொல்லும்" என்று கேட்டார்.

32-46. அதனைக்கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உத்தவ ரை நோக்கி "பிறருக்கு த்ரோஹஞ் செய்யாமலிருப்பது, பிராணிகளுக்கு ஹிதமாகப் பேசுவது, பிறருடைய சொத்தை மனத்தாலும் அபஹரியாமலிருப்பது, ஒன்றிலும் ஆசைப்படாமலிருப்பது, நிஷித்த கர்மங் களில் வெறுப்பு, பணத்தைச்சேர்த்து வைத்துக் கொள்ளாமலிருப்பது, ஸாஸ்திரத்தில் ச்ரத்தையைப்பது ஸ்திரீ ஸங்கமமில்லாமலிருப்பது, வீண்வார்த்தைப் பேசாமலிருப்பது, ஸ்திரபுத்தியுள்ளவனாகவிருப்பது, துக்கத்தை ஸஹிப்பது, பயமற்றிருப்பது ஆகிய பன்னி ரெண்டும் யமமெனப்படும். சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய

கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கத் தகுதியாகவிருப்பது. ஜபம், சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி சரீரத்தை இளைக்கச் செய்வது, ஹோமம், ச்ரத்தை, அதிதிகளைப் பூஜிப்பது, என்னைப் பூஜிப்பது, புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்குச் செல்வது, பிறருக்கு உபகாரஞ்செய்வது, தைவச் செயலாகக் கிடைத்ததைக் கொண்டு ஸந்தோஷிப்பது, ஆசார்யனை ஸேவிப்பது ஆகிய இவைகள் நியமங் களெனப்படுகின்றன; புருஷன் இவைகளை எதற்காக உபாஸிக்கிறானோ அவைகளைக் கொடுக்கின்றன. என்னிடத்திலேயே. புத்தியைச் செலுத்தியிருப்பது சமம். இந்திரியங்களை ஜயிப்பது தமமெனப்படும், துக்கத்தை ஸஹிப்பது திதிக்கூடியெனப்படும்.

நாக்கையும் உபஸ்தத்தையும் ஜயிப்பதே திருதியா கும். பிராணிகளுக்கு த்ரோஹஞ் செய்யாமலிருப்பது மேலான தானம். காமங்களை விட்டு விடுவதே தபஸ்ஸாகும். பசி, தாஹம், சோகம், மோஹம், ஜரா, மிருத்யு முதலிய ஸ்வபாவங்களை ஜயிப்பதே செளர்யம். தாரதம்யமின்றி எல்லாவற்றையும் ப்ரஹ்மஸ்வரூப மாகப் பார்ப்பதே ஸத்யமாகும். மெதுவான வார்த்தை யே ரிதமெனப்படும். கர்மங்களில் ஆஸக்தியில்லாமலி ருப்பதே செளசம். கர்மங்களை விட்டுவிடுவது ஸன்யாஸமெனப்படுகிறது. மனிதர்களுக்கு இஷ்டமான தனம் தர்மமேயாம். பரமேச்வரனாகிய நானே யஜ்ஞம், ஞானோபதேசமே தக்ஷிணையெனப்படுகிறது. ப்ராணா யாமமே மேலான பலமாகிறது என்னுடைய ஐச்வர்யமே பகமெனப்படுகிறது. என்னிடத்தில் பக்தியே மேலான லாபம். ஆத்ம விஷயமாக பேத மற்றுப்போவது வித்யையெனப்படுகிறது. நிஷித்த கர்மங்களில் வெறுப்புண்டாவதே ஹ்ரீயெனப்படுகிறது

ஒன்றிலும் ஆசைப்படாமலிருப்பது முதலிய குணங்களே அலங்காரமாகிறது. ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் அதிக்ரமிப்பதே ஸுகமாகிறது. கிராம்யமான ஸுகத்தை அபேக்ஷிப்பதே துக்கமாகும். பந்தம் மோக்ஷம் ஆகிய இவைகளைத் தெரிந்துகொண்டவன் பண்டிதன். தேஹம் முதலியவைகளை நான் என்று நினைத்தவன் மூர்க்கன். என் விஷயமான சாஸ்திரம் (நிவிருத்தி மார்க்கம்) நல்லமார்க்கம். ப்ரவிருத்தி மார்க்கமே கேட்ட மார்க்கம்.

ஸத்வ குணத்தின் விருத்தியே ஸ்வர்க்கமாகும். தமோ குணத்தின் விருத்தியே நரகமெனப்படுகிறது. ஆசார்யனே பந்து, அவன் நானேயொழிய வேறல்ல. மனிதசரீரமே கிருஹம். நற்குணங்கள் பொருந்தியவனே பணக்காரன், எவன் கிடைத்ததில் ஸந்தோஷத்தை அடையவில்லையோ, அவன் தரித்ரன். இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவன் கிருபணனெனப்படுகிறான். விஷயங்களில் ஆசைப்படாதவனே ஈசன். விஷயங்களில் ஆசைப்பட்டவனே அநீசன். நீர் கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொன்னேன். அதிகமாகச் சொல்வதால் என்ன ப்ரயோஜனம்? குணமென்றும் தோஷமென்றும் பார்ப்பதே தோஷம். அப்படிப் பார்க்காமலிருப்பதே குணமாகும் என்று சொன்னார்.

பக்தி யோகம் முதலியவை

1-5. ஓ தாமரைக் கண்ண! "குணதோஷங்களைக் க்ரஹிப்பதே தோஷமென்றும் அவையில்லாமலிருப்பதே குணமென்றும் சொன்னீரல்லவா? அநெப்படி பொருந்தும்? வேதம் ஈச்வரனாகிய உம்முடைய ஆஜ்ஞையாகவிருக்கிறது. அது விதி, நிஷேதம் இவைகளாக விருக்கிறது. ஆனதால் குணத்தையும் தோஷத்தையும் வேதம் அபேக்ஷிக்கிறது. அதனை எப்படி கிரஹிக்காமலிருக்கக் கூடும்? வேதம் இதைச் செய்தால் புண்யம் கிடைக்கும், ஆனதால் இதைச் செய்ய வேண்டுமென்று விதிக்கிறது. இதைச் செய்தால் பாப முண்டாகும். அதனால் இதைச் செய்யக்கூடாது என்று நிஷேதிக்கிறது. குணம், தோஷமென்று கிரஹிக்க கூடாதென்றால் விதி நிஷேதமாகிய வேதத்திற்கு என்ன கதியென்று கருத்து) மேலும் வேதத்தில் ஜாதி, ஆச்ரமம் அனூலோமர்கள் மேலான ஜாதி புருஷர்களுக்கும், தாழ்ந்தஜாதி பெண்ணுக்கு முண்டானவர்கள்) ப்ரதிலோமர்கள் (தாழ்ந்த ஜாதி புருஷர்களுக்கும் மேலான குலத்து பெண்ணுக்கும் முண்டானவர்கள்) இவைகளின் பேதம், கர்மங்களுக்குரிய த்ரவ்யம் தேசம், காலம் அவைகளுக்கு தகாத த்ரவ்யம் முதலியவைகளையும், ஸ்வர்க்கம், நரகம் இவைகளையும் வேதம் நிரூபிக்கிறது. விதி, நிஷேதம் இவைகளுள் அந்த வேதம் உம்முடைய ஆஜ்ஞையாக விருக்கிறது, குணம், தோஷமென்ற புத்தியில்லாவிடில் மேற்காட்டிய கர்மகாண்டம் மனிதர்களுக்கு எப்படி கேஷமத்தைக் கொடுக்கும்? மேலும் உம்முடைய

ஆக்ஞையாகியவேதத்தால் பிதிருக்களும், தேவர்களும் மனிதர்களும் ஸ்வர்க்கம் மோகும் இவைகளையும் அவைகளுக்கு ஸாதனமாயுள்ளவைகளையும் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். ஆனதால் வேதம் அவைகளுக்கு மேலான கண்ணாகவிருக்கிறது. பின்னும் இது குணமென்றும், இது தோஷமென்றும் உம்முடைய வார்த்தையாகிய வேதத்தால் தான்தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். அதனால் நல்லகர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறான். கெட்ட கர்மங்களை விட்டு விடுகிறான். குணம் தோஷமென்ற ப்ரமை வேதத்தாலேயே ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த ப்ரமையை நிவர்த்தி செய்யும்” என்று கேட்டார்.

6-17. அதனைக் கேட்ட பகவான் உத்தவரை நோக்கி “ஞானயோகம், கர்மயோகம், பக்தியோகம் என்ற மூன்று யோகங்களை மனிதர்களுடைய ஷேமத்திற்காகச் சொன்னேன். இதைத் தவிர ஷேமத்தை அடைவதற்கு வேறு உபாயமில்லை. கர்மங்கள் துக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவையென்று அதன் பயனில் ஆசைப்படாமலிருப்பவர்களுக்கு ஞானயோகம் ஸித்தியைக் கொடுக்கும். கர்மங்களில் வைராக்கியத்தை அடையாமல் அவைகளின் பயனில் ஆசைக் கொண்ட காமிகளுக்குக் கர்மயோகம் ஸித்தியைக் கொடுக்கும். எவன் தைவச்செயலான பாக்கியத்தால் என்னுடைய கதையில் ச்ரத்தையை அடைந்து கர்மங்களில் அதிகமாக நிர்வேதத்தை அடையாமலும் அதிகமாக ஆசை கொள்ளாமலுமிருக்கிறானோ, அவனுக்கு பக்தியோகம் ஸித்தியைக் கொடுக்கும். (மூன்று யோகங்களுள் வெவ்வேறு அதிகாரிகளை உத்தேசித்துச் சொல்லப்பட்டதென்றும் கருத்து) எதுவரையில் கர்மத்தின்

பயனில் நிர்வேத முண்டாகவில்லையோ, எதுவரையில் என்னுடைய கதையைக் கேட்பது முதலியவைகளில் ச்ரத்தையுண்டாகவில்லையோ, அதுவரையில் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். (காம்யகர்மங்களிலும் ப்ரவிருத்தித்தவன் விதி நிஷேதங்களை முற்றிலும் அனுஸரிக்க வேண்டும். பயனை யுத்தேசியாமல் கர்மங்களைச் செய்பவன் ஞானமுண்டாவதற்கு முன் சக்திக்குத் தக்கபடி விதிநிஷேதங்களை அனுஸரிக்க வேண்டும். ஞானயோகம் பக்தியோகம் இவைகளை அப்யஸிப்பவன் ஸ்வல்பம் அனுசரிக்கவேண்டும் ஞானம் பக்தி இவைகளில் ஸித்தியடைந்தவன் விதி நிஷேதங்களை யனுஸரிக்கவேண்டியதில்லையென்பது அடுத்த அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது) ஓ உத்தவ! தன்னுடைய வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய தர்மங்களை அனுஷ்டித்தும் அவைகளின் பயனில் ஆசைப்படாமல் யாகம் முதலியவைகளை அனுஷ்டித்துக்கொண்டும் நிஷித்தமானவைகளைச் செய்யாமலுமிருப்பவன் ஸ்வர்க்கத்தையும் அடையான், நரகத்தையுமடையான். (விதியை அதிக்ரமியாலும் நிஷித்தத்தைச் செய்யாமலுமிருப்பதால் நரகத்தை அடையமாட்டான். பயனை யுத்தேசியாமலுமிருப்பதால் ஸ்வர்க்கத்தையும் அடையாநென்று கருத்து) மேற்காட்டியபடி கர்மங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பவன் பாபமற்றவனாகி ஆசை முதலிய மனத்தின் மலமற்றவனாகி, சுத்தனாகி மிக்க சுத்தமான ஞானத்தை அடைவான். அல்லது தைவச்செயலால் பக்தியையாவது அடைவான்.) (ஞானத்தைக் காட்டிலும் பக்தி கிடைப்பதரிதென்று காட்டப்பட்டது) ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கும் புண்யசாலிகளும், நரகத்திலிருக்கும் பாபிகளும் இந்த மனிதசரீரம் வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள்,

மனிதசரீரம் ஞானம், பக்தி ஆகிய இவைகளுக்கு ஸாதனமாகவிருக்கிறது, புண்ணியத்தாலுண்டாகும் தேவசரீரம், பாபத்தாலுண்டாகும் யாதனாசரீரம் ஞானம், பக்தி ஆகிய இவைகளுக்கு ஸாதகமாகிற தில்லை. ஆனதால் மனிதன் தேவசரீரம் வேண்டுமென்றாவது, ஆசைப்படக்கூடாது. மனித சரீரம் அவைகளைக் காட்டிலும் சிறந்ததானாலும் அதையும் விரும்பக்கூடாது. ஸரீரத்தில் அபிமானம் வைத்தால் ப்ராதத்தை (கவறுதல்) அடைவான். மேல்சொல்லிய விஷயங்களை நன்றாய் தெரிந்துகொண்டு இந்த மனிதசரீரம் ஸித்தியைக் கொடுக்கக் கூடியதானதாலும் அதிலும் அபிமானம் வைக்காமல் அந்த சரீரமிருக்கும் பொழுதே மோக்ஷத்தையடைவதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும். பறவைதான் கூடுகட்டிக்கொண்டு வஸித்த மரத்தை தையயில்லாதவர்கள் வந்து வெட்டும்பொழுது அதில் அபிமானம் வைக்காமல் அதனைவிட்டுக் கேமத்தை அடைவது போல, மனிதன் தன்னுடைய ஆயுஸ்ஸை இரவு பகல் அபஹரிக்கிறதென்று நிச்சயித்து அதனால் பயந்து நடுக்கமுற்று விஷயங்களில் ஆசையையொழித்து பரமாத்மாவையறிந்து சாந்தியை அடையவேண்டும்) ஸம்ஸாரமாகிய ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்கு அந்த மனுஷ்ய சரீரம் முக்கியமான ஓடமாக விருக்கிறது. இது கிடைப்பதறிது.

மிக்க கெட்டியானது; ப்ரயத்தினமின்றி கிடைத்திருக்கிறது; இதனை ஸமுத்திரத்தில் நடத்துவதற்கு ஆசார்யர்கள் இருக்கிறார்கள். கப்பல் செல்வதற்கு அனுகூலமான காற்று அடிப்பது போல் ஈச்வரனாகிய என்னால் தூண்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆனதால் இப்படிப்பட்ட ஸாதனத்தை அடைந்தும் எவன்

ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டவில்லையோ, அவன் ஆத்மாவைக் கொன்றவனாகிறான். (வைராக்கியமில்லாதவன் கர்மத்தை அனுஷ்டித்தால் வைராக்கியமுண்டாகும் அதனால் ஞானம் பக்தி இவைகளுண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டது. இனி வைராக்கியமுள்ளவனை உத்தேசித்து ஞான யோகம் சொல்லப்படுகிறது)

18-27. கர்மங்கள் துக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவையென்று நினைத்து எவன் அவைகளின் பயனில் ஆசையையொழிக்கிறானோ, அவன் இந்திரியங்களை ஜயித்து மனத்தை விஷயங்களில் செல்லாமல் ஆத்மாவினிடத்திலேயே இருக்கும்படி அப்யாஸஞ் செய்து ஸ்திரப்படுத்த வேண்டும். மனம் அடிக்கடி விஷயங்களில் செல்லும் ஸ்வபாவமுள்ள தானதால் அதை பரமாத்வையே த்யானிக்கும்படி செய்வது கஷ்டம். ஆனாலும் ஸ்வல்பம் ஸ்வல்பமாக மனத்தின் காமத்தையும் பூர்த்தி செய்து கொண்டு அப்யாஸபலத்தால் வேறு விஷயங்களில் செல்லாமல் ஆத்மாவிடமே ஸ்திரப்படுத்த வேண்டும்; மனத்தை அதன் வழிவிட்டுவிடக்கூடாது. ப்ராணன் இந்திரியங்கள் ஆகிய இவைகளை ஜயித்து புத்தியில் ஸத்வ குணத்தை விருத்திச்செய்து அதனால் மனத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். துஷ்ட குதிரையின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்த ஸாரதி கொஞ்சம் அதன் வழியாக விட்டு அளவில் அதைக் கடிவாளத்தால் அடக்குவது போல் மனது சஞ்சல ஸ்வபாவமுள்ளதென்று தெரிந்துகொண்டு ஒரே காலத்தில் அதனை அடக்கமுடியாததானதால் அதனை யுபேக்ஷியாமல் அதற்கு வேண்டிய விஷயங்களை ஸ்வல்பம் கொடுத்து ஸத்வகுணம் பொருந்திய

புத்தியால் அடக்கி ஸ்வாதீனஞ் செய்து கொள்ள வேண்டும். இப்படி மனத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்வதே மேலான யோகமெனப்படுகிறது. (கொஞ்சம் மனத்தை அடக்கினவனுக்கு முற்றிலும் மனத்தை வசப்படுத்திக் கொள்ளுமுபாயம் மூன்று ச்லோகங்களால் காட்டப்படுகிறது) மஹத்தவம் முதலியவை ப்ரகிருதி முதலாக உண்டாயிற்றென்றும் அவைகள் பிருதிவி முதலாக வயிக்கிறதென்றும் தத்வங்களை விசாரித்து த்யானித்தால் மனது வசப்படும். இம்மாதிரி தத்வங்கள் உத்பத்தி நாசமுள்ள வையென்று நிச்சயமுண்டானால் அதை அறியாத தாலுண்டான ஸம்ஸாரத்தில் ஆசையொழியும். ஆசார்யனால் அல்லது சாஸ்திரத்தாலுபதேசிக்கப்பட்ட விஷயத்தை அடிக்கடி த்யானிப்பான்.

அதனால் தேஹாபிமானம் முதலியவை நிவிருத்தி யாகும். யமம், நியமம் முதலிய யோகமார்கத்தை அனுஷ்டித்து என்னை த்யானிக்க வேண்டும், அல்லது ஆத்மா, அனாத்மா இவைகளை விசாரித்து த்யானிக்கலாம், அல்லது என்னை பூஜிப்பது, ஸேவிப்பது முதலியவையால் த்யானிக்கவேண்டும். வேறு மார்க்கத்தையும் யோசிக்க வேண்டாம், இப்படி முனியாகவிருப்பவன் ஒருகால் நிஷித்த கர்மத்தை (பாபம்) செய்தாலும் அதற்காக அவன் ப்ராயச்சித்தத் தை அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை ஞானாப்யாஸத் தாலேயே அந்தப் பாபம் நிவிருத்தியாகும் (பக்தியுள்ள வனானால் நாமஸங்கீர்த்தனம் முதலியவைகள்) எவர்கள் எதற்குரியவர்களோ, அந்த மார்கத்தை அவர்கள் அனுஷ்டிப்பதே குணமாகும், அப்படிச் செய்யாமல் மாறுதலாக அனுஷ்டிப்பதே தோஷமாகும்

இதுவே குணதோஷங்களின் லக்ஷணம். இயற்கையில் (உத்பத்தியால்) அசுத்தர்களான புருஷர்கள் கர்மத்தில் நிவிருத்தியை அடைவதற்காக இதுகுணம், இதுதோஷ மென்று கர்மங்களில் நியமம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. (கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திப்பதால் புருஷனுக்கு அசுத்தியேற்படுகிறது; ஆனாலும் வெகுகாலமாக ப்ரவிருத்தி மார்கத்திலிருக்கும் புருஷனை அந்த மார்க்கத்திலிருந்து ஒரே காலத்தில் முற்றிலும் திருப்பிவிடுவது ஸாத்தியமல்ல. ஆனதால் இதைச் செய்யலாம் இதைச் செய்யக்கூடாதென்று விதி நிஷேதங்களைச் செய்துவேதம் மனிதனை ப்ரகிருதியி லிருந்து நிவிருத்திக்கிறதேயொழிய ப்ரவிருத்தி மார்க்கத்தை விதிக்கவில்லை என்று கருத்து).

28-36. எவன் என்னுடைய கதையைக் கேட்பது முதலியவைகளில் ச்ரத்தையுள்ளவனாகவும், கர்மங்கள் துக்கத்தை கொடுக்கக் கூடியவையென்று தெரிந்து கொண்டவனாகவும் இருக்கிறானோ, ஆனாலும் பயனில் ஆசையுள்ளவனாகவும், அதனை விடமுடியாத வனாகவுமிருக்கிறானோ, அவன் பக்தியால் எல்லாம் கிடைக்குமென்ற நிச்சயத்துடன் என்னை ஸேவிக்க வேண்டும். விஷயங்களை அனுபவித்தாலும் அவைகள் துக்கத்தை கொடுக்கக் கூடியவைகளென்று நினைத்து அவைகளில் ப்ரியப்படாமலேயே இருக்கவேண்டும். முன்காட்டியவண்ணம் (19-வது அத்தியாயத்தில் 20, 21, 22, 23, 24-ச்லோகங்களில் பக்தியின் ஸ்வரூபம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது) பக்தியைச் செய்து என்னை யுபாசிப்பவனுடைய ஹிருதயத்தில் நான் எப்பொழு தும் வசிப்பேன். அதனால் அவனுடைய ஸகல கர்மங்களும் நசிக்கும் அவனுக்கு அஹங்காரமற்றுப்

போதும். ஸகல ஸம்சயங்களும் நிவிருத்தியாகும். ஸகல கர்மங்களும் நசிக்கும். என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவனும், என்னிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்தியவனுமான யோகிக்கு பக்தியோகமே க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும். அவனுக்கு ஞான வைராக்யம் இவைகள் வேண்டிய தில்லை. (பக்தி) ஞானம் முதலியவை அபேக்ஷிக்கிற தில்லை. ஞானம் பக்தியை அபேக்ஷிக்கிறது. ஆனதால் பக்தி யோகமே மேலானதென்று கருத்து) கர்மங்களா லும், தபஸ்ஸாலும், ஞானத்தாலும், வைராக்யத்தாலும், யோகத்தாலும், தானத்தாலும் தீர்த்தயாத்திரை முதலிய வைகளாலும் எந்த சித்தம் முதலானவை சுத்தியுண்டா கின்றனவோ, அதை என்னுடைய பக்தன் அடைவான்.

மேலும் ஸ்வர்க்கம், மோக்ஷம், வைகுண்டம் ஆகிய இவைகளை விரும்புவானாகில் ப்ரயாஸமின்றி அதனை யும் அடைவான். (அவைகளை விரும்பமாட்டா னென்று கருத்து) என்னிடத்திலேயே ப்ரீதியுள்ள தீரர்களான பக்தர்கள் ஒன்றையும் விரும்புகிறதில்லை. இறப்புப் பிறப்பில்லாத கைவல்யத்தை நான் கொடுத்தாலும் பெற்றுக் கொள்ளார்கள். ஒன்றையும் விரும்பாமலிருப்பதே மேலான க்ஷேமமென்றும் மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனதால் காமனையற்று ஒன்றையும் விரும்பாமலி ருப்பவனுக்கு என்னிடத்தில் பக்தியுண்டாகும் (ஒன்றிலும் அபேக்ஷையில்லாதவனாகிய என்னிடத்தில் ஒன்றிலும் ஆசையில்லாதவனக்குப் பக்தியுண்டாகும்)

37-38. ஆனதால் என்னிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தி ராகத்வேஷங்களற்று ஸமசித்தர்களாகி பரமாத்மாவை அடைந்தவர்களுக்கு விதி நிஷேதங்களா

வேற்படும் புண்ய பாபங்களில்லை. என்னால் சொல்லப்பட்ட என்னுடைய மார்க்கங்களை அனுஷ்டிப்பவர்கள் க்ஷேமத்தை அடைவார்கள். பரப்ரஹ்மத்தையறிவார்கள்.

முன் அத்தியாயத்தில் என்னால் காட்டப்பட்ட பக்தியோகம் கர்மயோகம் ஆகிய மார்க்கங்களை விட்டு எவர்கள் ஸ்திரமில்லாத ப்ராணங்களால் அல்ப போகங்களை அனுபவிக்கிறார்களோ, அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை அடைவார்கள். ஞானம், பக்தி இவைகளில் ஸித்தியடைந்தவர்களுக்கு குணம் தோஷமென்ற பேதமேயில்லை. ஸந்தனத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கு நித்யகர்மமும் நைமித்திக கர்மங்களும் சித்தசுத்தியையுண்டுபண்ணுகிறவையானதால் அவைகள் குணங்களாகின்றன, அதனைச் செய்யாமலிருப்பதும் நிஷித்த கர்மங்களைச் செய்வதும் தோஷமாகிறது. கிருச்ரம் முதலிய ப்ராயச் சித்தம் மேற்காட்டிய தோஷங்களை நிவர்த்திப்பதால் குணமாகிறது. ஞான நிஷ்டர்களுக்கு ஞானாப்யாஸம் குணம்; அதற்கு விரோதமாகவிருப்பது தோஷம். பக்தி மார்க்கத்திலிருப்பவர்களுக்குச் ச்ரவணம் முதலிய பக்தியே குணம். அதற்கு விரோதமாகவிருப்பது தோஷம். எவர்கள் ஸித்தியை அடையாமலும் அதற்குத் தக்க ஸாதனங்களை அனுஷ்டியாமல் இருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு குணம், தோஷம் இவைகளென்பது பிந்திய ச்லோகங்களால் காட்டப்படுகிறது) அவரவர்கள் எதனைச் செய்யவேண்டுமோ. அதனைச் செய்வதே குணமாகும். தனக்கு அதிகாரமில்லாத மார்க்கத்தில் பிரவேசிப்பதே தோஷமாகும். இப்படி குணதோஷங்கள் அதிகாரிகளை யுத்தேசித்துக் கற்பிக்கப்பட்டவைகள் (வஸ்துவினிடத்தில் குணமாவது தோஷமாவதில்லை) வஸ்துக்கள் எல்லாம் ஸமமானவையானாலும் இது

யோக்கியமோ, அயோக்கியமோவென்று ஸந்தேஹித்து ஜனங்கள் ப்ரவர்த்தியாமலிருப்பதற்காக சுத்தி, அசுத்தி, குணம், தோஷம், சுபம், அசுபம், இவைகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (ப்ரவிருத்தி மார்க்கம் கெடுதியை விளைவிக்குமாதலால் அதனைத் தடுப்பதற்காகவே வேதம் வஸ்துக்களுக்கு சுத்தி முதலியவை விதிக்கிறது. ஆனதால் நிவிருத்தியடைவதே மேலானதென்று தாத்தார்யம்) நான் மனு முதலியவர்களாக அவதரித்து தர்மத்திற்காக சுத்தியையும், அதர்மத்திற்காக அசுத்தியையும், வ்யவஹாரத்திற்காக குணதோஷங்களையும், இது எடுத்துக் கொள்ளக்கூடியது, இதை கிரஹிக்கலாகாது என்றது) சரீரயாத்திரைக்காக சுபாசுபங்களையும் காண்பித்தேன்.

பூமி, ஜலம், தேஜஸ் வாயு ஆகாசமென்ற ஐந்து பூதங்களே ஸகல் ப்ராணிகளுடைய சரீரத்திற்கு காரணங்களாகவிருக்கின்றன. ஆத்மா எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஒன்றேயாம். (ஆனதால் எல்லா வஸ்துக்களும் ஸமமானவைகளே என்று கருத்து) மேற்காட்டியபடி எல்லாம் ஸமமானவையானாலும் நாமருபங்கள் வெவ்வேறாக வேதத்தால் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால் அவரவர்களுக்கு புருஷார்த்தம் ஸித்திக் கிறது. மேலும் தேஹம், காலம் பலம், அதிகாரி முதலியவர்களுக்கும் குணதோஷங்கள் கர்ம ப்ரவிருத்தியைக் குறைப்பதற்காகவே என்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. (இனி சுத்தி, அசுத்தி இவைகள் காட்டப்படுகிறது) கிருஷ்ண ஸாரத்தின் (கருப்புமான்) ஸஞ்சாரமில்லாத தேசம் அசுத்தமானது. அதிலும் ப்ராஹ்மண பக்தியில்லாத தேசம் மிகவும் அசுத்தம், கிருஷ்ண ஸாரமுள்ளதானாலும் ஸாதுக்களில்லாவிடில்

அது அசுத்தமாகும். அதிலும் கோமயத்தால் மெழுகுவது முதலிய ஸம்ஸ்காரமற்றவை (மீலேச்சர்கள் அதிகமாக வஸிக்குமிடம்) அசுத்தம், அதிலும் ஊஷரபூமி, அசுத்தம், அனுஷ்டிக்கவேண்டிய த்ரவ்ய ஸம்பத்தியுள்ள காலமும், பூர்வாஹ்ணம் முதலியவையும், சுத்தம். எதனால் கர்மானுஷ்டானத்திற்கு பாதகமேற்படுகிறதோ (ஆசௌசம் முதலியவை) அது அசுத்தமான காலம். த்ரவ்யங்களுக்கு ஏற்பட்ட சுத்தியையுஞ் சொல்லுகிறேன். த்ரவ்யத்தால் த்ரவ்யம் சுத்தமாகும் (ஐலத்தால் சுத்தமாகும், முத்திரத்தால் அசுத்தமாகும்) ப்ராஹ்மணன் இது சுத்தமென்று சொன்னால் அது சுத்தமாகும். இது அசுத்தமென்றால் அசுத்தமாகும். புரோக்ஷணம் முதலிய ஸம்ஸ்காரத்தால் புஷ்பம் முதலியவை சுத்தமாகும். (பர்யுஷிதம் முதலியவை சுத்தமாகிறதில்லை) முகருவதால் புஷ்பம் முதலியவை அசுத்தமாகும். புதிதாய் வந்தஐலம் முதலியவைகள் பத்துநாளில் சுத்தமாகும். குளத்திலுள்ள ஐலத்தை சண்டாளன் முதலியவர்கள் தொட்டாலும் ஐலம் அதிகமாகவிருந்தால் சுத்தமாகும். ஸ்வல்பமானால் அசுத்தமாகும். ஸூர்யக்கிரஹணம் முதலிய காலங்களில் அன்னம் புஜிப்பது சக்தியுள்ளவர்களுக்கு அசுத்தியாகும். அசுத்தர்களுக்கு சுத்தியாகும்; புத்தியாலும் சுத்தியடைகிறதுண்டு (ஆசௌத்தில் பத்து நாட்கள் சென்றபின்) ஸம்பத்துள்ளவனுக்கு அழுக்குள்ள கந்தைத்துணி அசுத்தமாகும். தரித்ரனுக்கு சுத்தமாகும். மேற்காட்டிய த்ரவ்யம் வாக்கு முதலியவைகள் தேசம், அவஸ்தை இவைகளை அனுஸரித்து பாபத்தைபுண்டுபண்ணுகிறது (நிர்ப்பயமானவிடத்தில் அசுத்தியை யுண்டு பண்ணுகின்றன. திருடன் முதலியவர்களால் உபத்திரவிக்கப் பெற்றவிடத்தில்

அவைகள் அசுத்தியை யுண்டுபண்ணுகிறதில்லை. ரோகமுள்ளவனுக்கு அசுத்தியை யுண்டுபண்ணுகிறதில்லை) த்ரவ்யசுத்தி பலவகையானது. எப்படியெனில்— தான்யம், மரப்பாத்திரம் எலும்பு (யானையின் எலும்பு=தந்தம்) நூல், எண்ணெய், நெய் முதலிய ரஸம் ஸூவர்ணம் முதலிய தேஜஸ், தோல் ஆகிய இவைகள் காலம், வாயு, அக்னி, மண், ஐலம் இவைகளால் சுத்தமாகும். (தான்யம் சிலநாட்கள் சென்றால் சுத்தமாகிறது, மரப்பாத்திரம் மண், ஐலம் இவைகளால் சுத்தமாகிறது. தந்தம் முதலியவை காற்று முதலியவைகளால் சுத்தமாகிறது.

நூல் ஐலத்தால் சுத்தமாகிறது. நெய் முதலியவை காச்சுவதால் சுத்தமாகிறது. ஸூவர்ணம் முதலியவை அக்னியால் சுத்தமாகிறது. தோல் எண்ணெயால் சுத்தமாகும்) ப்ரத்வீ ஸம்பந்தமுள்ள பதார்த்தங்கள் ஒன்றொடொன்று சேருவது, பிரிவது முதலியவையால் சுத்தங்களாகின்றன. (அன்னம் முதலியவைகளில் மயிர் முதலிய அசுத்தபதார்த்தங்களின் ஸம்பந்தமிருந்தால் அதனை விலக்குவதால் சுத்தமாகும். ஆஜ்யத்தின் சேர்க்கையாலும் அன்னத்திற்கு சுத்தியுண்டாகிறது) தாம்பரம், வஸ்திரம் முதலியவைகளில் அழுக்குப் பிடித்தால் அந்த மலம் நீங்கி தூர்க்கந்தமின்றி அது தன் நிலைமையை அடையும் வரையில் புளி முதலியவைகளால் சுத்திசெய்யவேண்டும். (கர்த்தாவின் சுத்தி காட்டப்படுகிறது) மனிதன் ஸ்நானத்தாலும், தானத்தாலும் கர்மத்தை யனுஷ்டிக்கத்தக்க வயதாலும் சக்தியாலும், உபநயனம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களாலும் ஸந்தியோபாஸ்தி முதலிய கர்மங்களாலும், என்னை ஸ்மரிப்பதாலும் (பகவானை நினைப்பது) சுத்தனாவான்.

மேற்கண்டசக்தியுள்ளவன் வேதத்தால் விதிக்கப்பெற்ற கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கத்தக்கவனாவான். நல்ல ஆசார்யமுகமாக உள்ளபடி மந்திரங்களை தெரிந்துக் கொள்வதே அவைகளுக்கு சுத்தியாகும். செய்த கர்மங்களை ஈசுவர ஸமர்ப்பணஞ் செய்வதே கர்மசுத்தியாகும். மேற்காட்டியபடி தேசம், காலம், த்ரவ்யம், கர்த்தா, மந்திரம், கர்மம் ஆகிய ஆறும் சுத்துமானவையானால் அவைகளால் தர்மமுண்டாகிறது. (தர்மம், அதர்மம் இவைகளை நிரூபிப்பதற்காகவே சுத்தி, அசுத்தி இவைகள் சொல்லப்பட்டனவென்று கருத்து) ஆனால் சிலஸமயம் குணம்தோஷமாகவும். தோஷம் குணமாகவும் ஏற்படும். (ப்ரதிக்ரஹம் ஆபத்காலத்தில் குணம், மற்ற காலத்தில் தோஷம் குடும்பத்தைவிட்டுப் போவது தோஷமானாலும் வைராக்யமுள்ளவனுக்கு குணமாகிறது. ஆனதால் இது குணம், தோஷம் என்று நியமஞ்செய்த வேதத்திற்கு குணம் தோஷமென்ற பேதமில்லையென்பதே உட்கருத்தென்று கொள்ள வேண்டும். ஜாதியாலாவது, கர்மத்தாலாவது பதிதர்களான ஜனங்கள், கள்குடிப்பது முதலிய மஹாபாபத்தைச் செய்வதாலும் அவர்களுக்கு அது தோஷமாகிறது. அவர்கள் முன்னமேயே பாபத்தைச் செய்து பதிதர்களாகவிருப்பதால் பிந்தி செய்த பாபம் அவர்கள் விஷயத்தில் தோஷமாக ஆகிறது. உயர்ந்த ஸ்தலத்தில் படுத்திருப்பவன் கீழே விழுவான். கீழே படுத்திருப்பவன் விழுவானா? ஸ்திரீகளுடைய சேர்க்கை ஸன்யாஸிக்கு தோஷமானாலும் ரிதுகாலத்தில் ஸ்திரீ ஸங்கமம் கிருஹஸ்தனுக்கு குணமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனதால் விஷயங்களில் ப்ரவிருத்தியை ஸங்கோசித்து நிவிருத்தியை அடைய

வேண்டும். அப்படிச் செய்யச்செய்ய கர்மபந்தத்திலிருந்து விடப்படுவான். இப்படி நிவிருத்தியடைவதே மனிதர்களுக்குத் தர்மமாகும். அதனால் சோகம், மோஹம், பயம் இவைகள் நீங்கும் விஷயங்களை குணமென்று நினைப்பதால் அவைகளில் ஆஸக்தியுண்டாகி அவைகளை நினைக்கிறான். பின்பு அவைகளை அடையவேண்டுமென்ற காமமுண்டாகிறது. அதற்கு இடையுறு நேர்ந்தால் கலஹமுண்டாகிறது. அதற்கு அடக்கமுடியாத கோபமுண்டாகிறது. அதனால் மோஹமுண்டாகிறது. இது செய்யலாம், இதைச் செய்யக்கூடாதென்ற விவேகமற்றுப்போகிறது. அந்த விவேகமில்லாதவன் சூன்யனாகிறான். (இல்லாதவனுக்கு சமனாகிறான்) பின்பு மூர்ச்சையடைந்தவன் போலும், மரணமடைந்தவன் போலும் புருஷார்த்தத்தை இழந்து விடுகிறான்.

இப்படி விஷயங்களில் அபிநிவேசத்தை அடைந்தவன் தன்னையும் பிறறையுமறியான். விருக்ஷம்போல் ஜீவிப்பதால் மூர்ச்சையடைந்தவனுக்குச் சமமென்றும், துருத்திபோல் மூச்சுவிடுவதால் மரணமடைந்தவனுக்கு சமமென்றும் சொல்லப்பட்டது. அவனுடைய ஜீவனமும், மூச்சு விடுவதும் வ்யர்த்தமானதேயாம். மருந்தில் ருசியை யுண்டுபண்ணுவதற்காக கற்கண்டு முதலியவைகளைக் காண்பிப்பது போல் வேதம், ஸ்வர்க்கம் முதலிய பயன்களைக் காண்பித்திருக்கிறது. பயனைக் காண்பித்தது. கர்மத்தில் ச்ரத்தையை யுண்டு பண்ணுவதற்காகவே யொழிய வேறில்லை. மோக்ஷத்தைச் சொல்வதற்காகவே அவாந்திர பயனாகிய ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளை வேதம் சொல்லுகிறது. ஜனங்கள் இயற்கையில் பசு முதலியவைகளிடத்திலும்,

ஆயுஸ் இந்திரியபலம் முதலியவைகளிலும், புத்திரன் முதலியவர்களிடத்திலும் மிக்க ஆஸக்தியுள்ளவர்கள். அவைகள் புருஷனுக்கு அனர்த்தத்தை விளைவிக்க கூடியவை இப்படி மனிதன் விஷயங்களில் ஆசை கொண்டு தேவயோனி, பசு, பக்ஷி, விருக்ஷம் முதலிய யோனிகளை அடைந்து ஸம்ஸாரத்தில் சுழ்றுகிறான், பரமஸூகமாகிய மோக்ஷத்தை அறியவில்லை.

ஆனாலும் வேதஞ் சொல்வதே உண்மையென்று நம்பியிருக்கிறான், அப்படிப்பட்ட மனிதனுக்கு தாழ்ந்த ஜன்மத்தை அடையும் மார்க்கத்தை வேதம் உபதேசிக்குமா? (மோக்ஷத்தை நிரூபிப்பதற்காக வேத மேற்பட்டு கர்மகாண்டத்தை முதலில் நிரூபித்தது ஆனாலும் அதனாகருத்து நிவிருத்தியிலென்றே கருத்து) மேற்காட்டிய வண்ணம் வேதத்தின் உட்கருத்தை அறியாத சிலர் (தர்க்கமீமாம்ஸர்கள்) அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஸ்வர்க்கம் முதலிய பயனைக் கேட்டு புஷ்பம் போல் ரமணீயமான பயனில் ஆசைகொண்டு அதனையே புருஷார்த்த மென்று நினைக்கிறார்கள். வேதத்தின் உட்கருத்தை யறிந்த வ்யாஸர் முதலியவர்கள் அப்படிச் சொல்ல மாட்டார்கள். ஸ்வர்க்கம் முதலிய பயனில் ஆசை கொண்டு தீனர்களாகி அதனை அடையவிரும்பி, புஷ்பத்தையே பழமென்று நினைத்து அக்கினியால் ஸாத்யமான சில கர்மங்களைச் செய்து தூமாதி மார்க்கத்தை அடைபவர்கள் ஆத்மலோகத்தையறியார்கள். மேலும் கர்மத்திலேயே நோக்கமுள்ளவர்களும் ப்ராணனையே திருப்தி செய்பவர்களும்மான ஜனங்கள் ஆத்மலோகத்தையறியார்கள், இருளால் தடுக்கப்பெற்ற கண்களுக்கு ஸம்பத்திலிருக்கும் வஸ்து புலப்படுமா?

நான் ஸகலப்ராணிகளுடைய ஹிருதயத்தில் வஸிக்கிறேன். நானே இந்த ஜகத் ஸ்வரூபியாக இருக்கிறேன் என்னைக்காட்டிலும் வேறாக ஜகத்தில்லை. ஜகத் என்னிடமிருந்து வெளிப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவாகிய என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை மேற்காட்டிய கர்மஜடர்கள் தெரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள். என்னுடைய உட்கருத்தை அறியாமல் எவர்கள் விஷயங்களிலேயே ஆசைகொண்டு வீணாக பசுக்களை ஹிம்ஸிக்கிறார்களோ, (யாகஞ்செய்கிறார்களோ) அவர்கள் மரணமடைந்த பின், அந்தப் பசுக்கள் அவர்களை ஹிம்ஸிக்கின்றன. மாம்ஸபக்ஷணத்திலும், ஸ்வர்க்கம் முதலிய பயனிலும் ஆசையிருக்குமானால் யாகத்தைச் செய்யவேண்டும். யாகத்தில் தான் மாம்ஸ பக்ஷணஞ் செய்யலாம்” என்று வேதஞ்சொன்னதே யொழிய யாகஞ்செய்து பசுவை ஹிம்ஸிக்கவேண்டுமென்று விதிக்கவில்லை.

அப்படிப்பட்ட வேதத்தின் உட்கருத்தையறியாமல் வேதசப்தத்தைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் கர்மத்தில் ப்ரவர்த்திக்கிறான். வேதத்தின் உண்மையையறிந்தவன் கர்மங்களைச் செய்யமாட்டான் (ஆசையற்றவனுக்கு ஒருவித கர்மமுமில்லை. மனிதன் எதைச்செய்கிறானோ அதெல்லாம் காமத்தின் சேஷ்டையென்று ஸ்மிருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது) வேதத்தின் உட்கருத்தை யறியாத ஜனங்கள் ஹிம்ஸை செய்வதையே விளையாட்டாக கொண்டு தங்கள் ஸூகத்தையடைய விரும்பி பசுக்களைக் கொன்று பிதிருக்கள், பூதபதி முதலிய தேவதைகளைப் பூஜிக்கிறார்கள் வியாபாரி த்வீபாந்தரஞ் சென்று மிக்கபணம் ஸம்பாதிக்க விரும்பி கையிலிருக்கும் பணத்தைச் செலவு செய்து வஸ்துக்களை வாங்கி

அவைகளைக் கப்பலில் ஏற்றிக்கொண்டு செல்லுகையில் கப்பல் உடைந்து ஸமுத்திரத்தில் பொருள்கள் நஷ்டமானால் எப்படி ஒருவித லாபமுமில்லாதவனாகிறானோ, அப்படி மனிதன் பரலோகஞ்சென்று மிக்கஸூகத்தை யனுபவிக்கலாமென்று நினைத்து கர்மங்களைச் செய்கிறான். (பரலோகம் ஸ்வப்னத்திற்குச் சமமானது உண்மையிலில்லாதது.) அதைப்பற்றிக் கேள்விப்படும் பொழுது காதுக்கு ப்ரியத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாகவிருக்கிறது.

அதனை யுண்மையென்று நினைப்பது ப்ரமையே யாம். ரஜஸ், ஸத்வம், தமஸ் முதலிய குணங்களுள்ள ஜனங்கள் மேற்காட்டிய குணங்களுள்ள இந்திரன் முதலிய தேவர்களை பூஜிக்கிறார்கள். அவர்கள் என்னுடைய அம்சமானாலும் அந்த எண்ணத்துடன் அவர்கள் உபாஸிக்கவில்லை (பேதுமாக உபாஸிக்கிறார்கள் இவ்வலகில் யாகத்தைச்செய்து தேவர்களைப் பூஜித்து ஸ்வர்க்கத்தில் போகங்களை அனுபவிப்போம், பின்பு பூமியில் மேலான கிருஹஸ்தனாகவிருப்போம்" என்று ஸங்கல்பித்து யாகம், கர்மங்களை ஜனங்கள் அனுஷ்டிக்கிறார்கள். வேதத்தில் கர்மகாண்டம் முழுவதும் புஷ்பத்திற்குச் சமமானது. (பழமல்லவென்று உபனிஷத்காண்டமே பழமானது) அப்படிப்பட்ட வேதவாக்கியங்களைக் கேட்டு மனங்கலங்கி தன்னைத் தெரிந்தவனாக நினைத்து கர்வங்கொண்டிருப்பவர்கள் என்னுடைய வார்த்தையையும் நம்பமாட்டார்கள். ஆனதால் கர்மகாண்டம், தேவதாகாண்டம், ப்ரஹ்ம காண்டமென்ற முவ்வகையான வேதம் "ஆத்மா ப்ரஹ்மமேயாம் ஸம்ஸாரியல்ல" என்று சொல்லுகிறது. மந்திரங்களும் அவைகளை வெளிப்படுத்தியவர்களும்

இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத விஷயங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். அதனைச் சொல்வதே எனக்கு ப்ரியமானது. (சுத்தமான அந்தக்கரணமுள்ளவர்களுக்கு இது தெரியும், மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. அந்தக் கரணம் சுத்தமாகும் வரையில் கர்மத்தை விடக்கூடா தென்று கருத்து).

என்னைத்தவிர வேதத்தையும், வேதத்தின் உட்கருத்தையுமறிந்தவர்களொருவருமில்லை யென்று இது முதல் அத்யாயம் முடியும் வரையிலும் காட்டப்படுகிறது) சப்தப்ரஹ்மமாகிய வேதத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் அர்த்தத்தையும் எளிதில் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. சப்தப்ரஹ்மம் ப்ராணன், இந்திரியம், மனஸ் இவைகளின் ஸ்வரூபமாக இருக்கிறது. அதற்குக் கரையில்லை. ரஹஸ்யமான அர்த்தமுள்ளது, ஸமுத்திரம் போல் ப்ரவேசிக்க முடியாதது. (சப்தப்ரஹ்மம் ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மமென்று இருவகையுள்ளது. ஸூக்ஷ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை அறிய முடியாது, ப்ராணமயமாயுள்ளது பரா எனப்படுகிறது, மனோமயமாயுள்ளது. பச்யந்தியென்று பெயருள்ளது, இந்திரியமாயுள்ளது மத்தியமா யெனப்படுகிறது. சப்தப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபங்கள் நான்கு. அவைகளை அந்தர்முகர்களான ப்ராஹ்மணர்கள் தெரிந்துகொள் வார்கள், மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. சரீரத்தின் மத்யத்தில் மூன்று ஸ்தானங்களிருக்கின்றன. அவைகள் அதனை ப்ராகாசப்படுத்துகிறதில்லை. நான்காவது ஸ்வரூபமாகிய வாக்கை மனிதர்கள் சொல்கிறார்கள்— ச்ருதி. (அதனைச் சொல்லுகிறார்களே யொழிய அதன் உண்மையை அறியவில்லை என்று கருத்து) தாமரைத் தண்டில் ஸூக்ஷ்மமான நூல் காணப்படுவது போல்

பிராணிகளுடைய சரீரத்தில் நாதமொன்றிருக்கிறது. அதுவே சப்தப்ரஹ்மத்தின் ஸுக்ஷ்ம ஸ்வரூபம் எங்கும் வ்யாபித்திருப்பவனுமான, ப்ரப்ரஹ்மமும் அளவற்ற சக்தியுள்ளவனுமான நான் அதற்கு அதிஷ்டாதாவாக விருக்கிறேன். அந்த நாதமென்பது ஒங்காரரூபியாய் ஸுக்ஷ்மஸ்வரூபியாக ஹிருதயத்திலிருக்கிறது. அந்த ஹிருதயாகாசத்திலிருந்து அந்த நாதம் ப்ராணணை யுபாதியாகக்கொண்டு (உபநாதங்களுடன்) ஸ்பர்சம் முதலிய அக்ஷரங்களை ப்ராகாசப்படுத்தும்.

மனத்தை நிமித்தமாகக்கொண்ட அமிருதமயமாகிய காயத்திரி முதலியச் சந்த ஸ்வரூபத்தை அடைகிறது. பட்டுப்பூச்சி ஹிருதயத்திலிருந்து முகத்தின் வழியாகப் பட்டுக்களை யுண்டுபண்ணுவது மேற்காட்டிய விஷயத்தில் உதாரணமாகிறது. ஹிருதயத்திலிருந்து ஸுக்ஷ்மமான நாதம் மேலே கிளம்பி கண்டம் முதலிய ஸ்தானங்களில் ஸம்பந்தித்து ஸ்பர்சம் (ககாரம் முதல் மகாரம் வரையிலுள்ள எழுத்துக்கள்) ஸ்வரம். (உயிர் யெழுத்துக்கள்) ஊஷ்மங்கள் (ச,ஷ ஸ, ஹ) அந்த ஸ்தங்கள் (ய,ர,ல,வ) இவைகளை யுண்டுபண்ணிக் கொண்டு வைதிக லௌகீக பாஷைகளால் அளவற்ற ஸ்தூல ரூபத்தை அடைகிறது. ஸ்தூலத்திலிருந்து ஸுக்ஷ்ம ரூபத்தையடைவதும் இப்படியே, காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், பிருஹதீ, பங்கீ, திருஷ்டுப், ஜகதீ, அத்யஷ்ட, அதிஜகதீ, அதிவிராட் என்ற சந்தஸ்ஸுகள் ஸ்தூலரூபத்திலடங்குகின்றன. மேற்காட்டிய சந்தஸ்ஸுகள் ஒன்றைக்காட்டிலும் மற்றொன்று நான்கு அக்ஷரங்களால் அதிகமானவை. இதுவரையில் ஸ்தூல ரூபத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் முழுமையும் அறியமுடியா தென்று காட்டப்பட்டது. இனி அதன் அர்த்தத்தைத்

தெரிந்துகொள்ளவும் முடியாதென்று காட்டப்படுகிறது) வேதம் கர்மகாண்டத்தில் விதிவாக்யங்களால் எதனை விதிக்கிறது? தேவதூகாண்டத்தில் மந்திரங்களால் எந்த அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கிறது? ஞானகாண்டத்தில் எதை அனுவாதஞ்செய்து நிஷேதித்தது" என்பதை என்னைத் தவிர வேறொருவனாலும் தெரிந்து கொள்ளமுடியாது ஆனதால் வேதத்தின் உட்கருத்து எனக்குத்தான் தெரியும்.

ஆனால் அதன் கருத்தை நீர் சொல்லும் என்று கேட்பீராகில், வேதம் கர்மகாண்டத்தில் யஜ்ஞஸ்வரூ பியாக என்னையே விதிக்கிறது. இந்திரன் முதலிய தேவஸ்வரூபமாக, என்னையே சொல்லுகிறது. ஞான காண்டத்தில் ஆத்மாவிடத்தில் ஆகாயமுண்டாயிற் றென்று ஆரம்பித்து ப்ரபஞ்சத்தை அனுவதித்து அவைகள் பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் வேறல்லவென்று நிஷேதித்து ப்ரபஞ்சம் என்னுடைய ஸ்வரூபமென்று என்னையே முக்கிய அர்த்தமாக வைத்துக் கொண்டு ப்ரபஞ்சபேதங்கள் மாயையாலேற்பட்டவை யென்று சொல்வதற்காக அவைகளை அனுவதித்துப் பின்பு ப்ரப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான வஸ்து ஜகத்திலில்லையென்று நிஷேதித்து சாந்தியை அடைந்தது. இதுவே வேதத்தின் முக்கிய கருத்து (முளையிலுள்ள ரஸமே. முளையில் விஸ்தாரமாகிய கிளை முதலியவைகளில் பரவுகிறது போல் ப்ரணவத்தின் அர்த்தமாகிய பரமாத்மாவே அதன் விஸ்தாரமாகிய வேதத்தின் பொருளென்று கருத்து).

நோட்டு

காயத்ரீ = இருபத்திநான்கு அக்ஷரமுள்ளது. உஷ்ணிக்-

தத்வங்களின் ஸங்கியை

இருபத்தெட்டு அக்ஷரங்களுள்ளது. இப்படி ஒவ்வொரு சந்தஸ்ஸைக்காட்டிலும் மற்றொன்று நான்கு அக்ஷரங்களால் அதிகமானது. உஷ்ணிக் முதல் உத்திருதி வரையில் சந்தஸ்ஸுக்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. உத்திருதியென்பது 104 அக்ஷரங்களுள்ளது. காயத்ரிக்கு முன் உக்தா, அத்யுக்ததா, மத்யாப்ரதிஷ்டா, ஸுப்ரதிஷ்டாவென்று ஐந்துச் சந்தஸ்ஸுக்களுண்டு. ஒவ்வொரு சந்தஸ்ஸுக்களுக்கும் நான்கு பாதங்களுண்டு. ஒவ்வொருபாதமும் ஸமமான லக்ஷணங்களுள்ளதானால் அது ஸமவிருத்த மெனப்படும். முதல் பாதமும் மூன்றாவது பாதமும் ஸமமான லக்ஷணமுள்ளது. இரண்டாவது பாதமும் நான்காவது பாதமும் ஸமமானதுமானால், அர்த்த ஸமவிருத்த மெனப்படும். நான்கு பாதங்களும் வேறுலக்ஷணமுள்ளவையானால் விஷமவிருத்தமெனப்படும். ஒவ்வொருச் சந்தஸ்ஸிலும் அவாந்திர பேதங்களுண்டு. அவைகள் பிங்களாசார்யர் முதலியவர்களால் செய்யப்பட்டுள்ள சந்தச் சாஸ்திரத்தில் கண்டு கொள்க.

1-4. உத்தவர் பகவானை நோக்கி “ஓ ஜகத்பதியும் நித்யமூர்த்தியுமாகிய கிருஷ்ண! மஹர்ஷிகள் தத்வங்களை எவ்வளவென்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள்? நீர் இருபத்தெட்டு தத்வங்களென்று சொன்னீர், அதனைக் கேட்டேன். சிலர் இருபத்தாறு தத்வங்களென்கிறார்கள். மற்றுஞ் சிலர் இருபத்தைந்து தத்வங்களென்கிறார்கள். பின்னுஞ் சிலர் ஏழுதத்வங்களென்றும், இன்னுஞ் சிலர் ஒன்பது தத்வங்களென்றும் மற்றுஞ் சிலர் ஆறுதத்வங்களென்றும், சிலர் நான்கு தத்வங்களென்றும், பின்னுஞ் சிலர் பதினொன்று தத்வங்களென்றும், சிலர் பதினேழு தத்வங்களென்றும், இன்னுஞ் சிலர் பதினொன்று தத்வங்களென்றும், சிலர் பதிமுன்று தத்வங்களென்றும், சொல்கிறார்கள். எந்த பயனையுத்தேசித்து மஹர்ஷிகள் பல வகையாகச் சொல்லுகிறார்கள்? அதன் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

5-17. அதனைக்கேட்ட பகவான் உத்தவரை நோக்கி, “ப்ராம்ஹணர்கள் சொல்வது உண்மையே. எங்கும் எல்லாம் இருக்கின்றன. என்னுடைய மாயையை ஆச்ரயித்து அவரவர்கள் தெரிந்துகொண்டதைச் சொல்லுகிறார்கள், அதெல்லாம் உண்மையே. (வாஸ்தவத்தில் தத்வங்களென்பதேயில்லை. இல்லாதவைகளை எவ்வளவென்று தான் சொல்லக்கூடாது. (கானலைப் பார்த்து ஜலமென்று சொல்பவன் ஸ்வல்ப ஜலமென்று நினைத்தாலும், மிக்க ஜலமென்று நினைத்தாலும்

அதனால் என்ன வித்தியாஸம்? ஒன்றுமில்லை) ஆனதால் மாயையால் இல்லாதவைகள் இருப்பதாகத் தோன்றுவதால் அவரவர்கள் தங்கள் புத்திக்குத் தக்க படி சொல்லுகிறார்கள். ஆனதால் நான் சொல்வதே உண்மை. ஒவ்வொருவருடைய அந்தக்கரண விருத்திகளாக பரிணாமத்தையடைந்திருக்கும் என்னுடைய சக்திகளே, இம்மாதிரியான விவாதத்திற்குக் காரணங்களாகின்றன. அவைகளைக் கடப்பது மிகவும் கஷ்டம்.

மேற்காட்டிய அந்தக்கரண விருத்திகளின் ஸம்பந்தத்தால் பேதமுண்டாகிறது. சமம் தமம் இவைகள் சேர்ந்தால் பேதமற்றுப்போகும். அதன் பின் விவாதம் நசிக்கும். தத்வங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருப்பதால் (அனுப்ரவேசம்). அதனை ஸ்வல்பமென்றும் அதிகமென்றும் சொல்லுகிறவர்களுடைய புத்திக்குத் தக்கவாறு சொல்லுகிறார்கள். காரணமாகிய தத்வத்தில் கார்யதத்வங்களும், கார்ய தத்வத்தில் காரண தத்வங்களும் ப்ரவேசித்திருக்கின்றன. (மண்ணில் குடம் போல் காரண தத்வங்களில் கார்யங்கள் ஸூக்ஷ்ம ரூபமாகவும், குடத்தில் மண் போல் கார்யத்தில் காரணம் அநுகதமாகவுமிருக்கின்றனவென்று கருத்து) ஆனதால் தத்வங்களில் காரண தத்வங்களினை, கார்ய தத்வங்களினை யென்பதையும், அவைகள் இவ்வளவென்பதையும் சொல்லும் வாதிகளுடைய வார்த்தை யாவும் உண்மையென்றே நாம் ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். அவை எல்லாவற்றிற்கும் யுக்தி ஏற்படலாம், புருஷனுக்கு அவித்யை அனாதியாக ஏற்பட்டிருப்பதால் அவனுக்கு ஆத்மஞானம் ஸ்வயமாக உண்டாகிறது. ஆனதால் அவித்யையுள் ஸர்வஞானாகிய பரமாத்மா ஞானத்தைக் கொடுப்பவராகிறார்

(ஆனதால் பரமாத்மாவையும் சேர்த்து இருபத்தாறு தத்வங்கள் என்று கருத்து) புருஷன் ஈச்வரன் இவர்களுக்கு இயற்கையில் பேதமில்லை. அவர்களுக்கு பேதத்தைக் கல்பிப்பது வீணானதேயாம். ஞானமென்பது ஸத்வஞானத்தின் கார்யமானதால் ப்ரகிருதியின் குணமேயுடைய இருபத்தி ஐந்து தத்வங்கள் காட்டப்பட்டது) குணங்களுடைய ஸாம்யாவஸ்தையே ப்ரகிருதி யெனப்படுகிறது. பரிபாலனம் ஸிருஷ்டி, ஸம்ஹாரம் இவைகளுக்கு முக்கிய காரணங்களான ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய குணங்கள் ப்ரகிருதி விசேஷங்களே யொழிய ஆத்மாவினுடையதல்ல.

ஞானம் ஸத்வ குணத்தின் கார்யம், கர்மம் ரஜோகுணத்தின் கார்யம்; அஞானம் தமோகுணத் கார்யம். (ஆனதால் ஞானம் முதலியவைகளும் ப்ரகிருதியின் குணங்களேயாம்) குணங்களுடைய கேஷாபத்திற்குக் காரணமாகவிருப்பது எதுவோ, அதுவே, காலமெனப்படுகிறது. ஸுத்திராத்மாவாகிய மஹத்தத்வமே ஸ்வபாவமெனப்படுகிறது (ஆனதால் காலமும் ஸ்வபாவங்களும் முன் காட்டிய இரண்டு பக்ஷங்களிலடங்கியவையென்று கருத்து) மேலும் புருஷன், ப்ரகிருதி, மஹத்தத்வம், அஹங்காரம், ஆகாயம், வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பூமி ஆகிய ஒன்பது தத்வங்களென்று என்னால் முந்தி சொல்லப்பட்டது. ச்ரோத்ரம், த்வக்ஷக்ஷுஸ், மூக்கு, நாக்கு என்ற ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் கை, கால், பாயு, உபஸ்தம் என்ற ஐந்து கர்மேந்திரியம் ஆகிய பதினொரு தத்வங்களென்றும் சொல்லப்பட்டது. சப்தம், ஸ்பர்சம், ரஸம், கந்தம், ரூபம் ஆகிய ஐந்து விஷயங்களும் ஐந்து தத்வங்களென சொல்லப்பட்டன. நடை, மல

முத்திரங்களை விடுவது, பேசுவது செய்வது இவைகள் கர்மேந்தி ரியங்களுடைய கார்யங்களானதால் வேறு தத்வங்களல்ல.

18-26. ஸிருஷ்டியின் ஆரம்பகாலத்தில் ப்ரகிருதியானது, கார்யம், காரணம் இவைகளுடைய ஸ்வரூபமாக விருந்து, ஸத்வம் முதலிய குணங்களைக் கொண்டு ஸிருஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துக்களாகவிருக்கும் அவஸ்தைகளைத் தரிக்கிறது, (ஐந்து மஹாபூதங்கள், பதினொரு இந்திரியங்கள் ஆகிய பதினாறும் கார்யங்களெனப்படுகின்றன. ஐந்து பூதமாத்திரைகள், அஹங்காரம், மஹத்தத்வம் ஆகிய ஏழும் காரணங்களெனப்படுகின்றன.) புருஷன் பரிணாமத்தையடையாமல் பார்த்துக் கொண்டு மாத்திரம் இருக்கிறான். (பரிணாமத்தையடையும் ப்ரகிருதியைக்காட்டிலும் அதனை அடையாத புருஷன் வேறு என்று காட்டப்பட்டது) ப்ரகிருதியினிடமிருந்து உண்டான மஹத்தத்வம் முதலியவைகள் விகாரத்தையடைந்து புருஷனுடைய ஸங்கல்பத்தால் சக்தியை அடைந்து ஒன்றொடொன்று சேர்ந்து ப்ரகிருதியின் ஆச்ரயத்தால் அண்டத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன. ஆகாயம் முதலிய ஐந்து பூதங்கள். ஜீவன் ஆத்மா ஆகிய ஏழு தத்வங்களென்று சிலருடைய அபிப்ராயம். அவைகளிலிருந்து சரீரம் இந்திரியங்கள் ப்ராணன் இவைகள் உண்டாகின்றன. இவைகளுக்குள் ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரிந்து இருக்கிறதில்லை. தத்வங்கள் ஆறு என்று சொல்பவருடைய மதத்தில் ஐந்து பூதங்கள், பரமாத்மா ஆகிய ஆறு தத்வங்கள் தம்மிடமிருந்து உண்டான அவைகளைக் கொண்டு இந்த ஜகத்தை ஸிருஷ்டித்து அதில் ப்ரவேசித்தார். தத்வங்கள் நான்கு

என்று சொல்பவர்களுடைய மதத்தில் பூமி, தேஜஸ், ஜலம், ஆத்மா ஆகிய நான்கு தத்வங்களென்று கண்டு கொள்க. பூமி முதலியவைகள் ஆத்மாவிடமிருந்து உண்டானவைகள்.

கார்யத்திற்கு உத்பத்தியே யொழிய காரணத்திற்கு உத்பத்தியில்லை, தத்வங்கள் பதினொன்று என்கின்ற மதத்தில் ஆகாயம் முதலிய ஐந்து பூதங்கள், இந்திரியங்கள் ஐந்து, ஆத்மா ஆகிய தத்வங்கள் பதினாறு. பதினேழு தத்வங்கள் என்ற மகத்தில் ஐந்து பூதங்கள், ஐந்து தன் மாத்திரைகள், ஐந்து இந்திரியங்கள், மனது, ஆத்மா என்று பதினேழு தத்வங்கள். பதினாறு தத்வங்களென்ற மகத்தில் மனதை ஆத்மாவாக வைத்துக்கொண்டு கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. பதினேழு தத்வங்கள் என்ற மதத்தில் ஐந்து பூதங்கள், ஐந்து இந்திரியங்கள் மனது, ஜீவாத்மா, பரமாத்மா ஆகிய பதினேழு தத்வங்கள் இம்மாதிரி ரிஷிகள் தத்வங்களை பலவகையாக கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். (ப்ரகிருதி, புருஷன் இவர்களுக்குள்ள பேதத்தைக் காண்பிக்கிறதற்காகவென்பது கருத்து) மேற்காட்டிய எல்லா மதங்களும் நியாயமானவைகளே, எல்லாமதத்திற்கும் யுக்திகள் இருக்கின்றன. வித்வான் களுக்கு எவைதான் அழகானவையல்ல” என்று சொன்னார்.

27-29. அதனைக் கேட்ட உத்தவர் பகவானை நோக்கி “ஓ கிருஷ்ண! ப்ரகிருதி ஜடமானதாலும், புருஷன் ஜடத்தன்மையில்லாதவன் ஆனதாலும் இவ்விருவர்களும் விலக்ஷணர்களென்பது உண்மையே. ஆனாலும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரியாமலிருப்பதால்

அவர்களுக்கு பேதமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ப்ரகிருதியின் கார்யமாகிய சரீரத்தில் ஆத்மா காணப்படுகிறார். ஆத்மாவிடத்தில் ப்ரகிருதி காணப்படுகிறது. ஆனதால் இவ்விருவர்களுக்கும் பேதமிருக்கிறதென்பதை எப்படித் தெரிந்துகொள்ள முடியும்? இந்த என்னுடைய ஸம்சயத்தை யுக்தி பொருந்திய வார்த்தைகளால் நிவர்த்திக்கவேண்டும். உம்முடைய அனுக்கிரஹத்தால் ப்ராணிகளுக்கு ஞானமுண்டாகிறது. உம்முடைய மாயையால் அக்ஞான மேற்படுகிறது. ஆனதால் உம்முடைய மாயையின் சக்தி உமக்குத் தெரியுமேயல்லாமல் பிறருக்கு தெரியாது" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

30-35. அதனைக் கேட்ட பகவான் உத்தவரை நோக்கி "ஓ புருஷர்களுக்குச் சிறந்தவரே! ப்ரகிருதி, புருஷன் இவ்விருவர்களும் மிகவும் பேதமுள்ளவர்களே. பலவகையான விகாரங்களுள்ள சரீரம் முதலியவை குணங்களின் சேர்க்கையால் உண்டுபண்ணப்பட்டன. என்னுடைய மாயை முக்குண ஸ்வரூபமாகவிருந்து பேதத்தையும், பேதபுத்தியையும் பலவகையான குணங்களைக் கொண்டு உண்டுபண்ணுகிறது. பேதம் அநேக வகையானாலும் ஸ்தூலமாக அத்யாத்மம் அதிதைவம், அதிபூதம் என்று மூன்று வகையாக விருக்கிறது. சக்ஷுஸ் என்ற இந்திரியமே அத்யாத்மம். அந்த நேத்ரகோளத்தில் ப்ரவேசித்த ஸூர்யதேஜஸ் அதிதைவமெனப்படுகிறது. அவ்விரண்டும் ஒன்றை ஒன்று ஆச்ரயித்திருக்கிறது. ரூபமென்பது அதிபூதம் எனப்படுகிறது. இம்மூன்றும் ஒன்றை ஒன்று ஆச்ரயித்தவைகளே. (சக்ஷுஸ்திரியத்தால் ரூபம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. அதனால் இந்திரியம் ஒன்று

இருப்பதாயும் அதற்கு அதிதேவதை ஒன்று இருப்பதாயும் அறியப்படுகிறது. விகாரத்தையடைவது, பலவகையாக விருப்பது, மற்றொன்றை அபேக்ஷிப்பது ஆகிய இவைகள் ப்ரகிருதியினிடத்திலிருக்கின்றன என்று கருத்து) மேற்காட்டிய மூன்று விதமான விகாரங்களுக்கும் ஆத்மா காரணமாகவிருக்கிறார். அவர் தாமாக ப்ரகாசிப்பவர், விகாரமற்றவர் (ஆனதால் ப்ரகிருதிக்கும் புருஷனுக்கும் மிகுந்த பேதமிருக்கிறதென்று காட்டப்பட்டது.) சக்ஷுஸ்திரியத்தில் அத்யாத்மம் முதலிய மூன்று பேதங்கள் காட்டப்பட்டது. போல் த்வக், காது, ஜிஹ்வா முக்கு ஆகிய இந்திரியங்களிலும் சித்தத்திலும் மேற்கண்ட பேதங்களிருக்கின்றன. (த்வக், ஸ்பர்சம், வாயு என்று மூவ்வகை; காதில் ச்ரவணம், சப்தம், திக்கு என்றும்; நாக்கில் ஜிஹ்வா, ரஸம், வருணன் என்றும்; முக்கில் நாஸிகா, கந்தம், அச்வினீ தேவதைகள் என்றும்; சித்தத்தில் சித்தம், அறியக் கூடியது, வுரஸுதேவரென்றும்; மனம், நினைக்கக் கூடியது, சந்திரனென்றும்; புத்தி, நிச்சயிக்கக்கூடியது, ப்ரஹ்மம் என்றும்; அஹங்காரம், அஹங்காரப்படக் கூடியது, சூத்திரன் என்றும் மூன்று பேதங்கள்.) வைகாரிகம், தாமஸம், இந்திரியம் என்று மூன்று வகையான அஹங்காரம், மோஹத்திற்கு ஹேதுவாக விருக்கிறது. அந்த அஹங்காரத்திற்கு மஹத்தத்வம் காரணமாம். அதற்கு ப்ரதானமே காரணம். அப்படிப்பட்ட மோஹமானது ஆத்மாவின் உண்மையை யறியாததால் உண்டாகிறது. அதனாலேயே ஆத்மா இருக்கிறார் இல்லையென்ற வாதமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த அஹங்காரம் உண்மையில் இல்லாத தானாலும் என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியாமல் பஹிர்முகர்களாக இருப்பவர்களுக்கு அந்த அஹங்காரம்

கெடுதியை யுண்டுபண்ணுகிறது” என்று சொன்னார்.

36-37. அதனைக் கேட்ட உத்தவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி “ஓ ப்ரபுவே! உம்முடைய உண்மையறியாமல் இருக்கும் மூடர்கள் தங்களுடைய கர்மங்களைக் கொண்டு பலவகையான தேஹத்தை அடைவதும் விட்டுவிடுவதுமாக எப்படி எப்படி ஸம்ஸாரத்தையடைகிறார்கள்? ஓ கோவிந்த! ஆத்மாவின் உண்மையை யறியாதவர்களால் அறியமுடியாத இந்த விஷயத்தை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். நித்தியனான ஆத்மாவிற்கு ஜனனமரணங்களும், எங்குமிருப்பவனாகிய ஆத்மாவிற்கு சரீரத்தை விடுவது சரீரத்தில் ப்ரவேசிப்பது முதலியவை எப்படிப் பொருந்துமென்பதையும் தெரிந்துகொண்டவர்கள் பெரும்பாலும் உலகத்திலில்லை. எல்லோரும் உம்முடைய மாயையால் மோஹித்திருக்கிறார்கள்” என்று கேட்டார்.

38-60. அதனைக்கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உத்தவரை நோக்கி “கர்மமயமாகிய மனமானது ஐந்து இந்திரியங்களுடன் ஒரு தேஹத்திலிருந்து மற்றொரு தேஹத்திற்குச் செல்லுகிறது. அதைக் காட்டிலும் வேறாகவிருக்கும் ஆத்மா (அஹங்காரத்தால்) அந்த மனத்தை அனுஸரிக்கிறான். கர்மத்திற்கு அதீனமான மனம் நேரில் பார்க்கப்பட்டவையும். கேட்கப்பட்டவையுமான விஷயங்களை த்யானஞ் செய்கிறது. அதனால் புதிதான விஷயங்களில் அபிநிவேசத்தை அடைந்து முந்திய விஷயங்களை மறந்து விடுகிறது. கர்மாதீனமாகக் கிடைத்த சரீரத்தில் விசேஷ அபிநிவேசத்தையடைந்து முந்திய சரீரத்தில் அஹங்காரமற்று அதனை மனது மறந்து விடுகிறது.

இப்படி முந்திய சரீரத்தை மனம் மறந்து விடுகிறது மரணமெனப்படுகிறது (தேஹம் போல்மனம் நசிக்கிறது) புதிதான சரீரத்தை ஸகல ப்ரகாரத்தாலும் அபிமானித்துத் தானென்று நினைப்பதே ஜனனமெனப்படுகிறது.

மேற்காட்டிய மரண ஜனனங்களுக்கு ஸ்வப்ன மனோரதங்களே உதாரணங்களாகின்றன. ஸ்வப்னத்திலும் மனோரதத்திலும், முந்திய சரீரம் முதலியவைகளை மறந்து முந்தியே ஸித்தமாகவிருக்கும் சரீரத்தை அபிமானித்து நினைக்கிறான். ஆனதால் அத்யாத்மம் முதலிய முவ்வகையான பேதம் எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் ஆசிரயமான மனத்தால் உண்டு பண்ணப்பட்டது. அந்த பேதம் ஆத்மாவிடத்தில் தோன்றுகிறதேயொழிய உண்மையில்லை. இப்படிப்பட்ட ஆத்மா உள்வெளி இந்த பேதங்களுக்குக் காரணமாக விருக்கிறது. வெளியிலிருக்கும் விஷயங்களையும் உள்ளிருக்கும் ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கிறானென்று (கருத்து) ஜீவன் ஸ்வப்னத்தில் இல்லாதவையான சரீரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டுப் பலவகையாகத் தோன்றுகிறானல்லவா? ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் சரீரங்கள் உண்டாகின்றன, நசிக்கின்றன அதற்குக் காலம் காரணமாகவிருக்கிறது. அந்தக்காலம் ஸுக்ஷமமானதால் மூடர்களுக்கு இப்படி சரீரம் உண்டாவதும் நசிக்கிறதுமாக விருப்பதும் தெரியவில்லை. தீபஜ்வாலைக்கு பரிணாமத்தாலும், நதி ப்ரவாஹத்திற்கு நடையாலும், மரங்களின் பழங்களுக்கு ருபம் முதலியவைகளாலும், அவஸ்தா விசேஷங்களிருப்பதாக எப்படித் தெரிந்து கொள்ளுகிறோமோ, அப்படி ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் வயோவஸ்தை

முதலியவை ஏற்பட்டிருக்கின்றன. (ஐகத் ஒவ்வொரு ஷ்ணத்திலும் உண்டாவதும், நசிப்பதுமாக விருக்கிறது; அவஸ்தா பேதமுள்ளதாக விருப்பதால், தீபஜ்வாலை முதலியவைகள் போல என்று அனுமானத்தால் ஸித்திக்கிறது) தீபஜ்வாலை ஒவ்வொரு ஷ்ணத்திலும் வேறானதாலும் மிக்க ஸாம்யத்தால் அதுவே இது யென்று தோன்றுகிறது. ஆற்றில் ஜலம் போய்க் கொண்டிருக்கையில் புதிது புதிதாக ஜலம் வந்து கொண்டிருந்தாலும் அதே ஜலமென்று தோன்றுகிறது. அது போலவே சரீரம் ஒவ்வொரு ஷ்ணத்திலும் வேறாக இருக்கிறது. ஆனாலும் அதுவே இதென்று தோன்றுகிறது. அப்படி நினைப்பதும் சொல்வதும் பொய்யானதேயாம்.

அவிவேகிகளின் ஆயுஸ்ஸும் வ்யர்த்தமான தேயாம். மஹாதேஜஸ்ஸின் அம்சமான அக்னி கல்பம் வரையில் நாசமில்லாததானாலும் கட்டையின் ஸம்பந்தத்தால் உண்டாவதுபோலும், கட்டையில்லாவிடில் நசிக்கிறது போலும் எப்படித் தோன்றுகிறதோ, அப்படி மூடனானாலும், உண்மையில் ஆத்மா உத்பத்தியற்ற வனானதால் கர்மவசத்தால் ஜனித்தவன் போலும் மரித்தவன் போலும் தோன்றுகிறான், அது ப்ரமையே யாம். நிஷேகம் (மாதாவின் கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசிப்பது) அதில் விருத்தியடைவதாகிய கர்ப்பம், ஜனனம் பால்யம் (ஐந்து வயது வரையில்), கௌமாரம் (பதினாறு வயது வரையில்) யௌவனம் (நாற்பது வயது வரையில்) மத்திய வயது (அறுபது வயது வரையில்) ஜரை (கிழத்தன்மை) மரணம் ஆகிய ஒன்பது அவஸ்தைகள் சரீரத்தைச் சார்ந்தவை. தேஹத்தின் ஸம்பந்தங்களாலும், மனோரத மயங்களுமான மேற்

காட்டிய பலவகையான அவஸ்தைகளை ப்ரகிருதியின் ஸம்பந்தத்தால் ஒருவன் அனுபவிக்கிறான். மற்றொரு வன் விட்டுவிடுகிறான். (பகவானுடைய அனுக்கிரஹ முள்ளவன் விட்டுவிடுகிறான்). ப்ரகிருதியின் ஸ்வரூபத்தையறியாதவன் மேற்கண்ட அவஸ்தைகளை அடைகிறான். தேஹதர்மங்களான அவஸ்தைகள் ஸாக்ஷியாகவிருப்பவனுக்கில்லையென்று தூத்பர்யம்) பிதாவின் சரீரம் நசிப்பதையும் புத்திரனுக்கு சரீரமுண்டாவதையும் பார்க்கிறோமல்லவா? அதனைக் கொண்டு தன்னுடைய சரீரத்திற்கும் உத்பத்தி நகத்திருக்கின்றன வென்று அனுமானிக்க வேண்டும். சரீரத்தின் தர்மங்களான ஜனனமரணங்கள், அவைகளைப் பார்ப்பவனாகிய ஆத்மாவிட்கில்லையென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். மரம் விதையி லிருந்து உண்டாகிறது. நாளடைவில் நசிக்கிறது. இவைகளைப் புருஷன் பார்த்திருக்கிறான். அப்படிப் பட்ட புருஷன் அந்த ஜனன மரணங்களை அடைவானா? (அடைகிறதில்லை) மரத்தை காட்டிலும் விலக்ஷணமாகவேயிருக்கிறான். அதுபோல சரீரத்தின் தர்மங்களான ஜனன மரணங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் புருஷன் சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறானவன். ஜனன மரணங்களற்றவன்; மேற்காட்டிய வண்ணம் ஆத்மா ப்ரகிருதி விலக்ஷணென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்படித்தெரிந்து கொள்ளாத மூடன் விஷயங்களை உண்மையானவையென்று நினைத்து அவைகளில் அபிநிவேசத்தை அடைந்து ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறான். ஸத்வகுணம் அதிகமாக விருந்தால் மஹர்ஷிகளாகவும், தேவர்களாகவும், ரஜோகுணமதிகமாக விருந்தால் அஸுரர்களாகவும், மனிதர்களாகவும், தமோகுணமதிகமாக விருந்தால்

பூதங்களாகவும், பசு பக்ஷிகளாகவும், கர்மவசத்தால் ஜனிக்கிறான். நர்த்தனஞ் செய்பவர்களைப் பார்த்துத் தானும் எப்படி நர்த்தனஞ் செய்கிறானோ, கானஞ் செய்பவர்களைப் பார்த்துத்தானும் தாளம் போட்டுக் கொண்டு எப்படி கானஞ் செய்கிறானோ, அப்படி புத்தியின் குணங்களைப் பார்த்திருக்கும் புருஷன் அவனாக அவைகளை அனுசரிக்கிறான். (ப்ரபஞ்சத்தின் தர்மம் ஸாக்ஷியான ஆத்மாவிடத்தில் தோன்றுகிறதென்று தாத்பர்யம்)

மேலும் உபாதிதர்மங்கள் உபாதி ஸம்பந்தமுள்ள வனிடத்தில் தோன்றுகின்றன. ஆற்றின் கரையிலிருக்கும் மரங்கள் ஜலத்தில் ப்ரதிபலிக்கும்பொழுது ஜலம் அசைந்தால் மரங்கள் அசைவது போல எப்படித் தோன்றுகின்றனவோ, தோஷமுள்ள கண்ணுக்கு பூமி சுற்றுவது போல் எப்படி தோன்றுகிறதோ, விஷயங்களைக் கிரஹிக்கும் மனத்தால் எப்படி விஷயானுபவங்களேற்படுகின்றனவோ, அப்படி ஸம்ஸாரம் மித்தியையானதேயாம். ஸம்ஸாரமானது உண்மையிலில்லாததானாலும் ஸம்ஸாரம் நிவர்த்தியாகிறதில்லை. ஸ்வப்னத்தில் கண்ட விஷயங்கள் எப்படி பொய்யானவையோ, அப்படியே விஷயங்களை த்யானஞ் செய்யும் புருஷனுக்கு விஷயங்கள் உண்மைபோல தோன்றுகின்றன. ஆனதால் ஓ உத்தவ! விஷயங்கள் ஆத்மாவைச் சார்ந்தவையல்ல தோற்றமேயொழிய வேறில்லை இது ப்ரமையேயாம். அஸத்தான இந்திரியங்களால் விஷயங்களை நீர் அனுபவிக்க வேண்டாம். (விஷயங்களை அனுபவிப்பதற்காக முயற்சிக்க வேண்டாம்) பிறரால் நிந்திக்கப்பட்டாலும் அவமதிக்கப்பட்டாலும், ஏமாற்றப்பட்டாலும், அஸுயிக்கப்பட்டாலும்,

அடிக்கப்பட்டாலும், தடுக்கப்பட்டாலும், விருத்திக்குக் கெடுதல் நேர்ந்தாலும், எச்சில் துப்பப்பட்டாலும், மூத்திரத்தால் நனைக்கப்பட்டாலும் ஈசுவரத்யானத்திற்கு விக்கினம் நேர்ந்தாலும் எவ்வளவு கஷ்டம் நேர்ந்தாலும், மனம் விகாரத்தை யடைந்தால், தைர்யத்துடன் ஆத்மாவைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அவனே க்ஷேமத்தை விரும்பியவனாவான்" என்றார்.

61-62. அதனைக் கேட்ட உத்தவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி: "பேசுந்திறமை யுள்ளவர்களுக்குச் சிறந்தவரே! பிறரால் செய்யப்படும் அவமானம் முதலியவைகளைப் பொறுத்திருப்பது மிகவும் ச்ரமமான கார்யம்; ப்ரகிருதி மிக்க பலமுள்ளது; ஆனதால் வித்வான்களானாலும், அப்படி ஸஹித்திருக்கமுடியாது; உம்முடைய தர்மங்களில் நோக்கமுள்ளவர்களும், உம்முடைய பாதங்களை ஆச்ரயித்தவர்களும், சாந்தர்களான பக்தர்களைத்தவிர யாரால் மேற்கண்டபடி இருக்கமுடியும்? ஆனதால் உம்மால் சொல்லப்பட்டதை நன்றாய் நான் தெரிந்து கொள்ளும்படி சொல்லவேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டவர்.

பாகவதர்களுக்குச் சிறந்தவரான உத்தவரால் இம் மாதிரி கேட்கப்பட்ட பகவான் அவருடைய கேள்வியை சலாகித்து “ஓ ப்ரஹ்ஸ்பதியின் சிஷ்யராகிய உத்தவ! துஷ்டர்களுடைய கெட்ட வார்த்தையால் கலங்கிய மனத்தை ஸமாதானஞ் செய்து கொள்ள எவனால்தான் முடியும்? அஸத்துக்களுடைய கடுஞ் சொற்களால் துன்பத்தை அடைவது போல் பாணங்களாலடிக்கப்பட்டவன் துன்பத்தை யடையமாட்டான். ஒரு பிஷுப (ஸன்யாஸி) பிறரால் அவமதிக்கப்பட்ட பொழுது தன்னுடைய முந்திய கர்மங்களின் பயனை நினைத்து எதனைச் சொன்னாரோ, அந்த மிக்க புண்யகரமான இதிஹாஸத்தை இந்த விஷயத்தில் உதாஹரணமாகச் சொல்லுகிறேன், ஸாவதானனாகக் கேளும்.

அவந்தீ தேசத்தில் ஒரு ப்ராஹ்மணனிருந்தான், அவன் மிக்க பணக்காரன்; கிருஷி, வ்யாபாரம் ஆகிய இவைகளால் ஜீவிப்பவன் கதர்யன் (எவன் லோபத்தால் தன்னையும், தர்மகார்யத்தையும், புத்திரர்களையும், களத்திரத்தையும், தேவர்களையும், அதிதிகளையும் பீடிக்கிறானோ அவன் கதர்யனெனப்படுகிறான்.) மிக்ககாமீ; மிகவும் லுப்தன்; மிக்க கோப ஸ்பாவ முள்ளவன்; ஞாதிகள், அதிதிகள் முதலியவர்களை அவன் வாக்கினால் கூட பூஜிக்கவில்லை இப்படி ஒருவகையான புருஷார்த்தத்தையும் அடையாமல் தானும் போகங்களை யனுபவியாமலிருந்தான். இப்படி

துஷ்ட ஸ்வபாவமுள்ளவனும், கதர்யனுமான அவனிடத்தில் புத்திரன், பந்துக்கள், களத்திரம், பெண்கள், வேலைக்காரர்கள் ஆகிய இவர்கள் ப்ரியப்படாமல் அவனுடைய நடையால் துக்கித்து அவனுக்கு ஹிதத்தை செய்யவில்லை. இம்மாதிரி பணத்தை சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு இரண்டு லோகத்தின் ஸுகத்தையுமிழந்து தர்மம் காமம் இவைகளற்றவனாக விருந்ததால் அவனிடத்தில் பஞ்ச யக்ருதேவதைகள் கோபித்துக் கொண்டன, அவர்களை அவமதித்ததால் புண்யம் குறைந்தது; அதனால் மிகவும் ச்ரமப்பட்டான்; ஸம்பாதித்த பொருளும் நசித்தது. அவனுடைய பணத்தில் சில பாகத்தை அவனுடைய ஞாதிகள் பிடுங்கிக்கொண்டார்கள். சில பாகத்தைத் திருடர்கள் அபஹரித்தார்கள்.

மற்றுஞ் சிலபாகம் வீட்டில் நெருப்புப் பிடித்து நஷ்டமாயிற்று; இன்னுஞ் சில பாகம் பூமியில் புதைத்து கர்ணாமற்போயிற்று. சிலபாகம் அரசனால் அபஹரிக்கப்பட்டது; இப்படிப் பலவகையாக அவனுடைய பணம் நஷ்டமாயிற்று. அதனால் அவன் தர்மம், காமம் இவைகளற்ற வனானான். எல்லா பந்துக்களும் அவனை உபேக்ஷித்தார்கள். பணமில்லாமல் பந்துக்களால் அவமதிக்கப்பெற்று கண்ணீரைப் பெருக்கி, துக்கத்தால். அப்பொழுது அவனுக்கு நிர்வேதம் (வைராக்க்யம்) உண்டாயிற்று. அப்பொழுது அந்த ப்ராஹ்மணன் “என்னுடைய ஆத்மாவை வீணில் கஷ்டப்படுத்தினேன். எவன் பணத்திலேயே நோக்கமுள்ளவனாக விருக்கிறானோ, அவனுக்கு தர்ம மாவது, காமமாவது கிடைக்கிறதில்லை, கதர்யனுக்கு (லோபிக்கு) பணமிருந்தால் அது அவனுக்கு ஸுகத்தைக்

கொடுக்கிறதில்லை. இவ்வுலகத்தில் ஆத்மாவுக்கு ச்ரமத்தைக் கொடுக்கிறது. பரலோகத்தில் நரகத்தைக் கொடுக்கிறது. மிக்க சுத்தமான கீர்த்தியுள்ளவனானாலும், மேலான உத்தம குணங்களுள்ளவனானாலும் அவனிடத்தில் கொஞ்சமாவது லோபகுணமிருந்தால் அது நற்குணங்களெல்லாவற்றையுங், கெடுத்துவிடும். நல்ல அழகுள்ள சரீரத்தில் ஸ்வல்பமான குஷ்டமிருந்தால் அவ்வளவு அழகையும் குறைத்து விடுகிறதல்லவா? பணத்தை ஸம்பாதிப்பது கஷ்டமான காரியம்; கிடைத்த பணத்தை விருத்திசெய்வதிலும் அதனைக் காப்பாற்றுவதிலும் மிகவும் ச்ரமமிருக்கிறது. அந்தப் பணம் கெட்டுப் போனாலும் அனுபவித்து சிலவானாலும் மனக்கவலையும், பயமும் ப்ரமையு முண்டாகிறது, மேலும் திருடுவது, ஹிம்ஸை, பொய் சொல்வது, டம்பம், காமம், கோபம், ஆகிய ஆறு அனர்த்தங்கள், பணம் ஸம்பாதிக்க முயற்சிப்பதாலுண்டாகின்றன. கர்வம், மதம், பேதம், விரோதம், விச்வாஸமில்லாமலிருப்பது, சண்டை செய்வது, ஸ்திரீ, சொக்கட்பான் விளையாட்டு, மத்யம் ஆகிய ஒன்பது அனர்த்தங்களும் பணம் கிடைத்த பின்பு உண்டாகின்றன. மேற்காட்டிய பதினைந்து அனர்த்தங்கள் பணத்தாலேயே உண்டாகின்றன. பணமென்பது அனர்த்தங்களையுண்டுபண்ணக் கூடியவையானதால் கேஷமத்தை அடையவிரும்பியவர்கள், பணத்தில் ஆசைவைக்கக்கூடாது.

தகப்பனானாலும் ஸஹோதரர்களானாலும், களத்திரமானாலும், மித்திரர்களானாலும், பணத்திற்காக ஸ்நேஹத்தை விட்டு விடுவார்கள். ஒரு காகணியைக் கொடுத்தால் சத்துருக்களும் மிக்க ஸ்நேஹமுள்ளவர்

களாவார்கள். இருபது சோகிக்கு காகணியென்று பெயர். இது ஒரு நாணயம்) ஆனதால் ஸ்வல்பதனத்திற்காக மனிதர்கள் ஸ்நேஹத்தைவிட்டு விசேஷ கோபங்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் சண்டை செய்து கொண்டு உயிரை விடுகிறார்கள். இந்த மனித ஜன்மம் தேவர்களாலும் விரும்பக் கூடியது. அப்படிப்பட்ட ஜன்மத்தை அடைந்து அதிலும் சிறந்த ப்ராஹ்மண ஜன்மத்தை அடைந்தும் பணத்தில் ஆசைகொண்டு எவன் தனக்கு ஹிதத்தைச் செய்து கொள்ளவில்லை, அவன் நரகத்தை அடைகிறான்.

ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் ஆகிய இவைகளுக்கு ணாதனமாக இந்த மனித சரீரத்தை அடைந்தும் அனர்த்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய பணத்தில் ஆசைப்படலாமா? (ஆசை வைக்கக் கூடாதென்று கருத்து) மனிதனுடைய பணத்தில் தேவர்கள், மஹர்ஷிகள், பிதிருக்கள், ஞாதிகள் இவர்கள் பாகமுள்ளவர்கள். அவர்களுக்கும் பிரித்துக்கொடமல் சேர்த்து வைத்துக் கொள்பவன் தாழ்ந்த கதியை அடைவான். ஆனதால் நான் பணத்திலாசைகொண்டு ஆத்மாவிற்கு ஹிதமானதைச் செய்து கொள்ளாமல் வீணில் காலத்தைக் கழித்தேன். பணமும் நாசமாயிற்று; முதிர்ந்தவயதை அடைந்தேன், சரீரத்தில் பலம் குறைந்தது; புண்ணியத்தை ஸம்பாதிக்கும் ஸாதனங்களான மேற்காட்டியவையிலலாத நான் கிழத்தன்மையுடன் எதனைச் செய்வேன்? பணத்தால் அனர்த்தமுண்டாகிறதென்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டவனானாலும் வீணில் பணத்தை ஸம்பாதிக்க முயற்சிக்கிறேன். ஆனதால் ஒருவனுடைய மாயையால் இந்த ஜன்மங்கள் மோஹித்திருக்க வேண்டும். பணத்தால் என்ன ப்ரயோஜனம்?

பணத்தைக் கொடுப்பவைகளாலென்ன பயன்? காமங்களாலென்ன பயன்? மதத்தாலென்ன ப்ரயோஜனம்? மிருத்யுவினால் பிடிக்கப்பட்டவனுக்கு ஜனனத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய கர்மங்களால்தான் என்ன ப்ரயோஜனம்? ஸகல தேவ ஸ்வரூபியாகிய பகவான் என்னிடத்தில் மிக்க பிரியமாக விருக்கிறாரென்பது நிச்சயம். அவருடைய அனுக்கிரஹத்தால் எனக்கு இம்மாதிரியான அவஸ்தை நேர்ந்தது; ஸம்ஸாரத்திலிருந்து ஆத்மாவைத் தாண்டிவிக்கும் ஓடமான நிர்வேதமுண்டாயிற்று. ஆனதால் எனக்கு ஆயுஸ் பாக்கியிருக்குமானால் தபஸ் செய்து சரீரத்தை இளைக்கச் செய்கிறேன்.

புருஷார்த்தத்தில் ஸாவதானனாகிய ஆத்மலாபத்திலேயே ஸந்தோஷமுள்ளவனாகவிருக்கிறேன். அப்பொழுது முவ்வுலகங்களுக்கும் அதிபதிகளான தேவர்கள் அனுக்ரஹிக்கட்டும். எனக்கு ஆயுஸ் ஸ்வல்பமாக விருந்தாலும் அதற்குள் புருஷார்த்தத்தை அடைவேன். கட்வாங்கரென்பவர் ஒரு முஹூர்த்தத்தில் ப்ரஹ்மபதத்தை அடையவில்லையா?" என்று யோசித்து அந்த ப்ராஹ்மணன் அஹங்காரம் முதலியவைகளை விட்டு சாந்தமனமுள்ளவராகி ஸன்யாஸஞ் செய்து கொண்டார். மேலும்வா ஒன்றிலும் ஆசையில்லாதவராகி பிசுஷுக்காக கிராமத்திலும் நகரத்திலும் ப்ரவேசித்தார். அவருடைய மஹிமை பிறருக்குத் தெரியாது. அழுக்குள்ள சரீரமுள்ளவரும், வயது முதிர்ந்தவருமான அந்த ஸன்யாஸியைக் கண்ட துஷ்டர்கள் கர்வங் கொண்டு பலவகையாக அவரை அவமதித்தார்கள். சிலர் அவருடைய திருதண்டத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டார்கள். சிலர் கமண்டலுவையும், சிலர் ஆஸனத்தையும் சிலர் ஜபமாலிகையையும், சிலர்

கந்தை, மரையுரி இவைகளையும், பிடுங்கிக் கொண்டார்கள். பின்னும்வர்கள் அவைகளைத் திருப்பிக் கொடுத்து திரும்பவும் பிடுங்கிக் கொண்டார்கள். மேலும்வந்த அவதூதர் பிசுஷுயெடுத்து அன்னத்தை ஆற்றங்கரையில் வைத்துப் புஜிக்கும் பொழுது அதில் பாபிகளான ஜனங்கள் மூத்திரம் பெய்தார்கள். எச்சிலைத் துப்பினார்கள். மெளனியாக விருக்க அவரைப் பேசச் செய்யவேண்டி சிலர் அடித்தார்கள். மற்றுஞ் சிலர் அதட்டினார்கள். சிலர் "இவன் திருடன்" என்று கயிற்றால் கட்டினார்கள். இன்னுஞ் சிலர் "இவன் மிக்க பணமுள்ளவனாக விருந்தான். இப்போது தரித்ரனானான், பந்துக்கள் இவனையுபேக்ஷித்தார்கள். ஆனதால் தர்ம சிந்தனையுள்ளவன் போல வேஷங்கொண்டு இந்த விருத்தியை அடைந்திருக்கிறான். ஆனதால் வஞ்சகன். அட இவன் சிறந்த மலைபோல் மிக்க பலமுள்ளவன்; கொக்கு போல நல்ல நிச்சயத்துடன் மெளனமாக கார்யத்தை ஸாதித்துக் கொள்ளுகிறான்." என்று பரிஹாஸஞ் செய்து நிந்தித்தார்கள்.

இப்படி அந்த ப்ராஹ்மணனை விளையாட்டுக் கருவிகளான மரப்பொம்மைகளைப் போல் கட்டி உபத்ரவித்தார்கள். கிளிகளைக் கூட்டில் அடைப்பது போல் காராகிருஹத்தில் அடைத்தார்கள். இப்படி அந்த ப்ராஹ்மணன் துஷ்டர்களால் செய்யப்பட்ட பௌதிகமான தாபத்தையும், ஜ்வரம் முதலியவைகளால் நேர்ந்த தைவிகமான தாபத்தையும், குளிர் முதலிய தைவிகமான தாபத்தையும் எல்லாவற்றையும் ஸஹித் திருந்தார். ஒவ்வொரு ஆபத்துக்கள் வரும்பொழுது "இது கர்மாதீனமாக வந்திருக்கிறது இது நம்மால்

அனுபவிக்கக் கூடியது' என்று நினைத்திருந்தார். அப்பொழுது அந்த ப்ராஹ்மணன் தம்முடைய தர்மத்தை விடாமல் ஸத்வகுணத்தாலுண்டாகிய தைர்யத்துடன் பின்வருமாறு சொல்லத் தொடங்கினார் (எப்பொழுதும் பகவானை த்யானஞ்செய்து அதனால் மனஸ், ப்ராணன், இந்திரியம், அதன் வியாபாரங்கள், இவைகளை ஜயிப்பது ஸாத்விகமான தைர்யம். பகவத்கீதை) எப்படியெனில்:— இந்த ஜனமானது ஸூகதுக்கங்களுக்கு காரணமல்ல (இவர்கள் நம்மை உபத்ரவிக்கிறார்களென்றாவது ஸூகத்தை யுண்டு பண்ணுகிறார்களென்றாவது நினைக்கக்கூடாது) தேவதை, ஆத்மா, க்ரஹங்கள், கர்மம், காலம் இவைகளும் காரணங்களல்ல. மனமே காரணமென்று சொல்லுகிறார்கள்.' அதுவே ஸம்ஸார சக்கிரத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது (சக்கிரம் போல் சுழன்று கொண்டிருப்பதால் ஸம்ஸாரம் சக்கிரமென்று சொல்லப்பட்டது)

மனமானது குணங்களுடைய விருத்திகளை உண்டு பண்ணுகிறது. அதனால் ஸாத்விக கர்மங்களும், ராஜஸ கர்மங்களும், தாமஸ கர்மங்களும், அவைகளால் தேவசரீரம், மனிதசரீரம், ஸ்தாவர சரீரம் முதலியவை களையும் புருஷன் அடைகிறான். விஷயங்களில் ஆசைப்படுகிற மனத்துடன் அதற்கு நியந்தாவாக விருந்தாலும் பரமாத்மா அதன் விருத்திகளில் ஸம் பந்தப்படாமல் வித்யா சக்தியுள்ளவராகி ஜீவனுக்குத் தோழராக ஸாக்ஷியாகவிருக்கிறார். இந்த ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தைக் கொடுக்கும் அந்தமனத்தை தானென்று நினைத்து அதன் விருத்திகளையடைந்து விஷயங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறான்.

தானம், வர்ணாச்ரமங்களுக்குரிய தர்மத்தை யனுஷ்டிப்பது நியமம், யமம், சாஸ்திரங்களைப் படிப்பது, கர்மங்கள், (ஏகாதசியில் உபவாஸமிருப்பது முதலியவை) ஆகிய எல்லாம் மனம் அடக்குவதற்காகவே ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மனத்தை அடக்குவதே ஸமாதியெனப்படுகிறது. தானம் முதலிய மேற்காட்டிய தர்மங்களால் எவனுடைய மனது அடக்கப்படுகிறதோ, அவன் செய்யக்கூடிய கார்யமொன்றுமில்லை. எவனுக்கு மனம் கட்டுப்பட வில்லையோ, விஷயங்களில் செல்லுகிறதோ, அவன் செய்யும் தானம் முதலியவையால் என்ன பயன்? ஸகல இந்திரியங்களும் அவைகளின் அதிஷ்டான தேவதை களும் மனத்திற்கு ஸ்வாதீனர்களாகவிருக்கிறார்கள். மனம் ஒருவருக்கும் வசப்படுகிறதில்லை.

அந்த மனம் பலசாலிகளைக் காட்டிலும் பல முள்ளது. அதனை வசப்படுத்திக்கொள்பவன், தேவர் களுக்கும் தேவனாவான். மனம் ஜயிக்க முடியாத சத்ரு. ஸஹிக்கமுடியாத ஆசை, த்வேஷம், முதலியவை அதற்கு வேதங்களாக இருக்கின்றன. மர்மத்தைப் பிளக்கக்கூடிய அப்படிப்பட்ட மனத்தை ஜயிக்காமல் சிலர் பிறருடன் வீணான சண்டைசெய்து சிலரை சத்ருக்களாகவும், சிலரை மித்திரர்களாகவும், சிலரை உதாஸீனர்களாகவும் நினைக்கிறார்கள். அவர்கள் மூடர்களேயாம். இந்த சரீரம் மனத்தாலேயே ஏற்பட்டது அப்படிப்பட்ட சரீரத்தை நானென்றும், புத்திரன் முதலியவர்களுடைய தேஹத்தை என்னுடையதென்று நினைத்து ஸ்வரூப ஞானமற்றவர்களாகி, மனிதர்கள் "நான் இவன்" என்ற ப்ரமையையடைந்து ஸம்ஸாரத்தில் சுற்றுகிறார்கள். ஸூகதுக்கங்களுக்கு இந்த ஜனம் காரணமல்ல. காரணமாக விருக்குமானால்

ஆத்மாவிற்ரு அதனாலென்ன? ஆத்மா அமுர்த்துமான தால் அடிப்பது முதலியவைகளில் கர்த்தாவாகவாவது, கர்மமாகவாவது ஆகிறதில்லை. சரீரங்கள் ஒன்றுக் கொன்று அடித்துக் கொள்ளுகின்றனவே யொழிய வேறில்லை. தன்னுடைய நாக்கை தன்னுடைய பற்களால் கடித்துக் கொண்டால் யாரிடம் கோபிக்கிறது? அல்லது தேவதைகளே ஸூகதுக்கங்களுக்குக் காரண மென்றாலும், அப்பொழுதும் ஆத்மாவிற்ரு என்ன கெடுதி? விகாரிகளான தேவதைகளுக்கு அந்த ஸூக துக்கங்களேயொழிய விகாரமற்றவனும் அஹங்கார மற்றவனுமான ஆத்மாவிற் கொன்றுமில்லை.

ஒரு அவயவத்தால் மற்றொரு அவயவம் அடிக்கப் படுமானால் அவைகளின் அதிஷ்டான தேவதை களுக்கு அந்த துக்கமேயொழிய அவை வேறான புருஷனுடையதாகுமா? ஒரு அவயவம் மற்றொரு அவயவத்தை அடித்தால் யாரைக் கோபித்துக் கொள்ளக்கூடும்? ஸூகதுக்கங்களுக்கு ஆத்மாவே காரணமாகிறதென்று சொல்வோமானால், அது ஆத்மா வின் ஸ்வபாவமானதால் மற்றவையால் என்ன? எதனிடம் கோபிக்கிறது? ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்து ஒன்றுமில்லை. இருக்குமானால் இருப்பதாகத் தோன்றும். அப்படித் தோன்றுவது பொய்யானதே. ஆனதால் ஸூகமென்பதும் துக்க மென்பதுமில்லை. ஜன்மலக்கினத்திற்கு எட்டாவது, பன்னிரண்டாவது முதலிய ராசிகளிலிருக்கும் க்ரஹங் களால் துக்கமுண்டாகிறது. சுபஸ்தானங்களிலிருக்கும் க்ரஹங்களால் ஸூகமுண்டாகிறது ஆனதால் ப்ராணி களுக்கு நேரும் ஸூகதுக்கங்களுக்கு நவக்ரஹங்கள் காரணங்களென்று சொல்வோமானால் உத்பத்தியற்ற

ஆத்மாவிற்ரு என்ன கெடுதி? உத்பத்தியுள்ள சரீரங் களுக்கு அந்த ஸூகதுக்கங்களே யொழிய வேறில்லை. ஆகாயத்திலிருக்கும் க்ரஹங்களுக்கு க்ரஹங்களால் பீடையென்று ஜ்யோதிஸ் சாஸ்திரமறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்த க்ரஹங்களைக் காட்டிலும் புருஷன் வேறு. அந்தக்காலத்தில் ஜனித்த சரீரங்களைக் காட்டிலும் புருஷன் வேறாக விருக்கிறான். ஆனதால் யாரிடத்தில் கோபித்துக் கொள்ளுகிறது? ஸூகதுக்கங் களுக்குக் கர்மம் காரணமென்று சொல்வோமானால் அதனால் ஆத்மாவிற்ரு ஒன்றுமில்லை. ஒரே வஸ்து ஜடமாகவும் ஜடமில்லாததாகவும் இருந்தால்தான் அப்படிச் சொல்வது பொருந்தும்; அப்படிப்பட்ட வஸ்து ஒன்றுமில்லை. ஆனதால் கர்மமென்பதே இல்லை. சரீரம் ஜடமானது. இந்தப் புருஷன் சுத்த ஞான ஸ்வரூபமாக இருக்கிறான்; ஸூகதுக்கங்களுக்கு மூலமான கர்மமேயில்லை.

அப்படியிருக்க யாரிடத்தில் கோபித்துக் கொள்ள முடியும்? காலமே ஸூகதுக்கங்களுக்குக் காரண மென்று சொல்வதானாலும் ஆத்மா கால ஸ்வரூபி யானதால் ஆத்மாவிற்ரு என்ன கெடுதி? (தன்னால் தனக்குக் கெடுதி நேரிடுகிறதில்லையென்று கருத்து) அக்னியின் அம்சமாகிய ஜ்வாலைக்கு அக்னியால் தாபமேற்படுகிறதில்லையல்லவா? பனியின் குளிர்ச் சியால் அதன்தூளிக்கு உபத்திரவ மேற்படுகிறதில்லை யல்லவா? உண்மையில் காலத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா விலக்ஷணன்; ஆகவே ஸூகதுக்கங்களில்லை. ப்ரகிருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணரான ஆத்மாவிற்ரு எந்த காலத்திலும் ஒன்றாலும் ஸூகதுக்கங்களின் ஸம்பந்த மேற்படுகிறதில்லை. உண்மையிலில்லாத

தானாலும் ஸம்ஸாரத்தைக் காண்பிப்பதானதாலும் அஹங்காரத்தின் ஸம்பந்தத்தாலேற்படுகிறதென்று தெரிந்துகொண்டவன் ப்ராணிகளிடத்தில் பயப்படான். ஆனதால் முந்திய மஹர்ஷிகளான பெரியோர்களால் அனுஷ்டிக்கப் பெற்ற ஆத்ம நிஷ்டையை நான் அடைந்து கரையற்ற ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறேன். அப்படிப்பட்ட ஆத்ம நிஷ்டையும் பகவானுடைய பாதுகாப்பையால்தான் கிடைக்கவேண்டும்” என்று அந்த அவதூதர் கையிலிருந்த பொருள் போனபின் நிர்வேதத்தை அடைந்து ஸன்யாஸஞ் செய்துகொண்டு பூமியில் ஸஞ்சரிக்கும் துஷ்டர்களால் அவமதிக்கப் படும் மனங்கலங்காமல் “புருஷனுக்கு ஸூகத்தையும் துக்கத்தையும் மற்றொருவன் உண்டு பண்ணுகிறானென்பதில்லை. அப்படி நினைப்பது ப்ரமையேயாம். இவன் சத்ரு, இவன் மித்திரன், இவன் உதாஸீனன் என்று நினைப்பது ஸம்ஸாரம்; அது அஞானத்தாலேற்பட்டது” என்று சொன்னார்.

61-62. ஓ உத்தவ! ஆனதால் எப்படியாவது புத்தியால் மனத்தை அடக்கிக்கொள்ளும். என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தினால்தான் மனத்தை ஜயிக்க முடியும். இதுவே யோகத்தின் ஸங்கிரஹம். (மனத்தை அடக்க முடியாவிடினும் இந்த கீதையைக் கேட்டு மனனஞ்செய்தால் அதனாலேயே அந்தப் பயன் கிடைக்கும்) இந்த அவதூத கீதையை மிக்க ச்ரத்தையுடன் எவன் கேட்கிறானோ, மனத்தில், தரிக்கிறானோ, பிறருக்குச் சொல்லுகிறானோ, அவன் ஸூகதுக்கங்களால் அவமதிக்கப்படமாட்டான். (ஸூகதுக்கங்களை ஜயிப்பானென்று கருத்து).

ஸாங்கிய யோகம்.

ஓ உத்தவ! முன்னோர்களான கபிலர் முதலியவர்களால் நிச்சயிக்கப் பெற்ற ஸாங்கியத்தைச் சொல்லுகிறேன். அதனைத் தெரிந்து கொண்டால் பேதுபுத்தியாலேற்படும் ஸூகதுக்கம் முதலியவை நிவர்த்தியடையும். ப்ரளயகாலத்திலும், விவேகிகளான புருஷர்களிலிருந்த கிருதயுகத்திலும், ப்ரபஞ்சம், ஸாக்ஷியாக விருப்பவன் ஆகிய எல்லாம் பேதுமற்ற ப்ரஹ்மத்தினிடமே லயித்திருந்தது. பேதுமற்ற ப்ரஹ்மமானது மாயையின் விலாஸத்தால் வாக்கு மனம் இவைகளுக்கு விஷயமாகவும் இருவகையாகவுமாயிற்று. அதில் ஒன்று ப்ரகிருதி. அது கார்யம், காரணம் இவைகளின் ஸ்வரூபமாகவிருக்கிறது. மற்றொன்று ஜீவன். அவனே புருஷனெனப்படுகிறான். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்கள் ஜீவர்களை அனுக்கிரஹிக்க விரும்பிய காலஸ்வரூபியான என்னால் பார்க்கப்பட்ட ப்ரகிருதியினிடமிருந்து வெளிப்பட்டன. அந்தக் குணங்களிலிருந்து எல்லா வற்றிற்கும் ஆதாரமாக விருப்பதால். ஸூத்ரமென்ற மஹத்தத்வமுண்டாயிற்று. (கிரியா சக்தியுள்ள விகாரம் ஸூத்ரமென்றும், ஞானசக்தியுள்ள விகாரம் மஹா னென்றும் சொல்லப்படுகிறது) அந்த மஹத்தத்வம் விகாரத்தையடையும் பொழுது அதனிடமிருந்து அஹங்காரமுண்டாயிற்று. அது தேஹம் முதலியவை களை ஆத்மாவென்று நினைக்கும் ப்ரமையையுண்டு பண்ணுகிறது. அந்த அஹங்காரம், வைகாரிகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று முவ்வகையுள்ளது. தன்

மாத்திரைகள் (சப்தம் முதலியவை) இந்திரியங்கள், மனம் ஆகிய இவைகளுக்குக் காரணமாயுள்ளது. தான் ஜடமானாலும் சிதாபாஸ வ்யாப்தமானதால் இரண்டு ஸ்வரூபமாகவுமிருக்கிறது. சப்தம் முதலிய தன் மாத்திரைகளான தாமஸாஹங்காரத்தில் இருந்து ஆகாசம் முதலிய மஹாபூதங்களுண்டாயின. (அவைகள் ஆவரண ஸ்வபாவமுள்ளவை) ராஜஸாஹங்காரத்திலிருந்து இந்திரியங்களுண்டாயின (அவைகள் ப்ரவிருத்தி ஸ்வபாவமுள்ளவை யானதால் அவை ராஜஸங்கள்) ஸாத்விகமான அஹங்காரத்திலிருந்து இந்திரியங்களுடைய அதிஷ்டான தேவதைகள் பதினொன்றும் உண்டாயின. பின்பு மஹத்தத்வம் முதலியவைகளில் நான் ப்ரவேசித்ததால் அவைகள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து கார்யத்தைப் படைக்கும் சக்தியை அடைந்தன.

பின்பு எனக்கு முக்கிய ஸ்தானமாகிய அண்டத்தைப் படைத்தன. (அண்டாபிமானியாக விருப்பவனுக்கு வைராஜனென்று பெயர்) அந்த அண்டம் வெகுகாலம் ஜலத்திலிருந்தது. அதில் நான் நாராயணனாக ஆவிர்ப்பவித்தேன். அப்பொழுது என்னுடைய தொப்புளிலிருந்து லோகங்களுக்குக் காரணமாயுள்ள ஒரு தாமரைமலர் வெளிப்பட்டது. அதில் நான்கு முகங்களுள்ள ப்ரஹ்மதேவனாக வெளிப்பட்டேன். அந்த ப்ரஹ்மா தவஞ்செய்து என்னுடைய அனுக்ரஹத் தையடைந்து ரஜோகுணத்தால் எல்லா லோகங்களை யும் லோக பாலர்களையும் படைத்தார். பூலோகம், புவர்லோகம் ஸ்வர்லோகமென்ற முவ்வுலகங்களையும் ஸிருஷ்டித்தார். ஸ்வர்லோகம் தேவர்களுக்கு வாஸஸ்தானமாயிற்று. புவர்லோகமென்ற அந்தரிக்ஷம் பூதங்கள் வஸிக்குமிடமாயிற்று. பூலோகம் மனிதர்களுக்கு

வாஸஸ்தலமாயிற்று ப்ருகு முதலிய ஸித்தர்களுக்கு முவ்வுலகங்களுக்கு வெளியிலுள்ள மஹர்லோகம், ஜனலோகம். ஸத்யலோகம் இவைகள் வாஸஸ்தலங்களாயின. பூமிக்குக் கீழாகவிருக்கும் அதலம் முதலிய லோகங்கள் அஸூரர்களுக்கும் நாகங்களுக்கும் வாஸஸ்தலங்களாயின. முக்குணங்களாலேற்படும் ஸகல கர்மங்களுடைய கதிகள் முவ்வுலகத்திற்குப்பட்டது. யோகம், தபஸ், ஸன்யாஸம் இவைகளை அனுஷ்டிக்கும் ஸித்தர்கள் மஹர்லோகம், ஜனலோகம், தபோலோகம், ஸத்யலோகம் ஆகிய இவைகளில் ஸஞ்சரிப்பார்கள். என்னிடத்தில் பக்தி செய்பவர்கள் வைகுண்டத்தில் ஸஞ்சரிப்பார்கள். நான் காலஸ்வரூபியாகவிருந்து அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்குத் தக்கவாறு பயனை கொடுத்து வருகிறேன்.

அப்படிப்பட்ட என்னால் கர்மத்தின் பயனை அனுபவிக்கும் இந்த ஜகத் ஸத்யலோகம் வரையில் ஸம்ஸாரத்திலிந்து மேலே கிளம்புகிறது (உத்தம கதியை அடைகிறது) பின்னும் ஸ்தாவர சரீரம் வரையிலுள்ள தாழ்ந்த ஜன்மத்தையுமடைந்து ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தில் அழுந்தியுமிருப்பது. மேலும் அணுவாகவிருப்பது மஹத்தாகவிருப்பது, இளைத்திருப்பது பருத்திருப்பது, முதலியவையெல்லாம் ப்ரகிருதி, புருஷன் ஆகிய இவர்களுடைய சேர்க்கையாலுண்டாகிறது. (கார்யத்தில் காரணம் வ்யாபித்திருக்கிறதென்று காட்டப்பட்டது) எந்த கார்யத்திற்கு எது ஆதியாகவும், அந்தமாகவுமிருக்கிறதோ அதுவே மத்யாவஸ்தையுமென்பது திண்ணம். குடத்திற்கு ஆதியான அவஸ்தையும், கடைசியான அவஸ்தையும் மண்ணாகவே இருக்கிறது. ஆனதால் மத்யமான அவஸ்தையும் மண்ணானதேயாம்.

கார்யமாகவிருந்த நிலைமை வ்யவஹாரத்திற்காக ஏற்பட்டதேயொழிய நித்தியமில்லை. தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட வளை முதலிய ஆபரணங்களுக்கு, ஆதியும், அந்தமும் ஸூவர்ணமேயாம். ஆனதால் மத்யமான அவஸ்தையும் ஸூவர்ணமேயாம். எதனை ஆசிரயித்து முந்தி காரணம் மற்றொன்றை உண்டு பண்ணுகிறதோ, எது முன்னும், பின்னும் இருக்கிறதோ அது ஸத்யமென்று ச்ருதியில் சொல்லப்பட்ட (பரமகாரணனாகிய ஆத்மா ஸத்யமென்று சொல்வதற்காகவென்று கருத்து) இந்த ஜகத்திற்கு உபாதான காரணமான ப்ரகிருதியும், ஜகத்திற்கு அதிஷ்டாதாவாகிய புருஷனும், குணங்களுடைய விகாரத்திற்குக் காரணமாகிய காலமும், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபியான என்னுடைய ஸ்வரூபமே யொழிய வேறானவையல்ல. (ப்ரகிருதி பரமாத்மாவின் சக்தி, அதற்கு ஆதாரமாக விருப்பது புருஷன், காலம் இம்முன்றும் ப்ரஹ்மமாகிய என்னைவிட வேறானவையல்லவென்று கருத்து)

பரமேச்வரனுடைய ஸங்கல்பமுண்டாகும் பொழுது ப்ரளயமுண்டாகிறது. அது வரையில் ஸிருஷ்டி முன்பின்னாக (பிதா புத்திரமென்று) தொடர்ந்திருக்கிறது. அது ஜீவனுடைய உபயோகத்திற்காக யேற்பட்டது. என்னால் வ்யாபிக்கப்பெற்றதும் ஒவ்வொரு பகலிலும் பலவகையான ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களுள்ள துமான அண்டம் தனியே ஐந்து பூதங்களாகிறது (ஐந்து மஹாபூதங்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து அண்டத்தை ஸிருஷ்டித்தன. அதில் பலவகையான ஸிருஷ்டிகளும், ப்ரளயங்களும் ஒவ்வொரு நாட்களிலும் ஏற்படுகின்றன. பின்பு அந்த பூதங்களும் வெவ்வேறாக பிரிந்ததால் அண்டம் நசிக்கிறதென்று, லயம் காட்டப்பட்டது.)

அன்னத்தால் விருத்தியான சரீரம், அந்த அன்னத்தில் லயிக்கிறது (நூறு வர்ஷங்களாக மழை பெய்யாமல் அன்னமில்லாமலிருக்கும் பொழுது சரீரமும் அதில் லயத்தை அடைகிறதென்று கருத்து) அந்த அன்னமானது விதையாக மாத்திரம் இருக்கிறது. அந்த விதை பூமியில் லயிக்கிறது (விதைத்தால் முளைக்கிறதில்லை என்று கருத்து) பூமி கந்தத்தில் லயிக்கிறது (ப்ரளய கால ஸூர்யனாலும், ஸங்கர்ஷணருடைய முகத்திலுண்டான அக்னியாலும் தபிக்கப்பெற்று பூமி ஸூக்ஷ்மரூபமான கந்த தன்மாத்திரையாக ஆகிறதென்று தாத்பர்யம்) அந்த கந்தம் ஜலத்திலும் அந்த ஜலம் தன்னுடைய குணமாகிய ரஸத்திலும் அந்த ரஸம் ஜ்யோதிஸ்ஸிலும், ஜ்யோதிஸ் தன்னுடைய குணமான ரூபத்திலும் அந்த ரூபம் வாயுவிடத்திலும், அந்த வாயு ஸ்பர்சத்திலும், அந்த ஸ்பர்சம் ஆகாயத்திலும் அந்த ஆகாயம் சப்தத்திலும் லயிக்கிறது. (தாமஸாஹங்காரத்தின் கார்யத்திற்கு ஸப்தம் வரையில் லயத்தை நிரூபித்து ராஜஸாஹங்கார கார்யங்களின் லயத்தை நிரூபிக்கிறார்) இந்திரியங்கள் தங்கள் தங்கள் அதிஷ்டான தேவதைகளில் லயிக்கின்றன. (ராஜஸாஹங்காரத்தில் இந்திரியங்கள் லயிக்கின்றனவென்று தாத்பர்யம்) அந்த தேவதைகள் அவைகளுக்கு நியந்தா வாகியவை காரிகமனத்தில் லயிக்கின்றன. (மனமும் தேவதைகளுடையவை காரிக அஹங்காரத்தில் லயிக்கிறதென்று கருத்து) தாமஸாஹங்கார கார்யமான சப்தம், தாமஸாஹங்காரத்தில் லயிக்கிறது. ஸகல ஜகத்தையும் மோஹிக்கச் செய்யும் மூவகையான அஹங்காரமும் மஹத்தவத்தில் லயிக்கிறது (ஜடாம்சத்தை விட்டு, ஞான சக்தி, கிரியாசக்தி இவைகளுக்குள்ளதாக மாத்திரமாகிறது) ஞானக்கிரியை சக்தியுள்ளதானதால்,

மிக்கக் குணமுள்ள அந்த மஹத்தத்வம் தனக்குக் காரணங்களான முக்குணங்களில் லயிக்கிறது. அந்தக்குணங்கள் ப்ரகிருதியில் லயிக்கின்றன. அந்த ப்ரகிருதி வ்யாபாரமற்ற காலத்தில் லயிக்கிறது. அந்தக் காலம் : மாயையை ப்ரவர்த்திக்கச் செய்பவரான மஹாபுருஷனிடத்தில் லயிக்கிறது (ஐகத்தைப்படைப்ப வரான மஹாபுருஷனுக்கு காலம் உபகரணமாகவிருப்பதால் ஸிருஷ்டிக்கக் கூடியதாகவுமிருக்கிறது. அதனால்தான் அவருடைய ஸ்வரூபமாகவிருக்கிறது. இந்த விஷயம் 7-வது ஸ்கந்தத்திலும், 10-வது ஸ்கந்தத்திலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது) அந்த மஹாபுருஷனாகிய ஜீவன் ஆத்மாவிடத்தில் லயிக்கிறான். (ப்ரகிருதியின் ஸம்பந்தமற்று தம்முடைய ஸ்வரூபமாக விருக்கிறாரென்று கருத்து) அந்த ஆத்மா தம்மிடத்திலேயே இருக்கிறார். ஒன்றிலும் லயிப்பதில்லையென்று கருத்து) அந்த ஆத்மா ஐகத்தின் ஸிருஷ்டி, ப்ரளயம் இவைகளுக்கு அதிஷ்டானமாகவிருக்கிறார். இம்மாதிரியான உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டவனுக்கு பேதஞ்ஞானத்தாலுண்டாகும் ப்ரமையுண்டாகுமா? அப்படி யுண்டானாலும் ஹிருதயத்தில் ஸ்திரமாகவிருக்குமா? ஸூர்யன் உதயமான பின்னும் இருளிருக்குமா? காரணம்; கார்யம் இவைகளை அறிந்தவனாகிய என்னால் உமக்கு ஸாங்கிய யோகஞ் சொல்லப்பட்டது. இது ஹிருதயத்திலிருக்கும் அஹங்காரத்தை நிவர்த்திக்க கூடியது. இதை ப்ரதிலோமமாகவும், அனூலோமமாகவும் சொன்னேன்" என்றார்.

ஸத்வம் மூலவிய குணங்களின் விருத்திகளை

1-9. (ப்ரகிருதி, புருஷன் இவர்களுடைய ஸ்வரூபத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டவண்ணாலும் முக்குணங்களின் விருத்திகளை ஜயிக்காவிட்டால் ஸூகதுக்கங்களுடைய ஸம்பந்தமிருக்கும். ஆனதால் அவைகளை ஜயிக்குமுபாயத்தை நிரூபிப்பதற்காக முக்குணங்களின் விருத்திகளை நிரூபிக்கிறார்) ஒப்புருஷர்களுக்குட சிறந்தவராகிய உத்தவ! ஒன்றோடொன்று சேராமல் தனித்திருக்கும் குணங்களில் எந்த குணத்தின் ஸம்பந்தத்தால் புருஷன் எப்படி இருப்பானென்பதைச் சொல்லுகிறேன்; தெரிந்து கொள்ளும். வெளியிலிருக்கும் இந்திரியங்கள் மனம் இவைகளை ஜயிப்பது, பொறுமை, விவேகம், தனக்குரிய தர்மத்தையனுஷ்டிப்பது, உண்மைபேசுவது, தயை, முன்பின் ஆலோசிப்பது, கிடைத்ததைக் கொண்டு ஸந்தோஷிப்பது, செலவழிப்பதில் நோக்கம், வைராக்யம், ஆஸ்திகபுத்தி, கெட்கார்யத்தைச் செய்வதில் வெட்கம், கொடுப்பது, வணக்கம், ஆத்மாவிடத்திலேயே ப்ரீதி இவைகள் ஸத்வகுணத்தின் வ்யாபாரங்களாகும். ஆசை அதற்காகச் செய்யப்படும் வ்யாபாரம், மதம், ஆசைப்பட்ட வஸ்து கிடைத்தும் ஸந்தோஷப்படாமலிருப்பது, கர்வம், காமனையால் தேவதைகளை ப்ரார்த்திப்பது, பேதபுத்தி, விஷய போகத்தில் ஆசை, மதத்தால் சண்டை செய்வதில் ஆசைப்படுவது, ஸ்தோத்தரத்தில் ப்ரியமுள்ளவனாக விருப்பது, பரிஹஸிப்பது, தன்னுடைய மஹிமையைச் சொல்லிக் கொள்வது, பலத்தால் கார்யத்தைச் செய்ய

முயற்சிப்பது. ஆகிய இவைகள் ரஜோகுணத்தின் விருத்திகளாகின்றன. கோபம், செலவு செய்வதில் நோக்கமில்லாமலிருப்பதாகிய வேடம், பொய் பேசுவது, (அஸாஸ்த்ரிய மானதை ப்ரமாணம் என்று சொல்வது) பிறருக்கு த்ரோஹஞ் செய்வது, பிறரை யாசிப்பது, தர்மிஷ்டன்போல அபிநயஞ் செய்வதாகிய டம்பம், சண்டை, ஸ்ரமம், சோகம், மோஹம், துக்கம், தைன்யம், துக்கம், இது எனக்குக் கிடைக்குமென்ற ஆசை, பயம், ஜடத்தன்மை ஆகிய இவைகள் தமோகுணத்தின் விருத்திகள். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்களுடைய விருத்திகளை தனியே மேற்காட்டிய வண்ணம் பெரும்பாலும் வர்ணித்தேன் அவைகளின் சேர்க்கையால் உண்டாகிறவைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

'மனம், தன் மாத்திரைகள், இந்திரியங்கள் ப்ராணன் இவைகள் சேர்ந்து 'நான் என்னுடையது' என்ற அஹங்காரமுண்டாகிறது. அம்மாதிரியான புத்தி முக்குணங்களுடைய சேர்க்கை யாலுண்டாகிறது (மனம் முதலியவை ஸாத்விக ராஜஸ் தாமஸங்களான தால் அவைகளுடைய சேர்க்கையாலுண்டாகிறதென்று கருத்து. நான் சாந்தன்; எனக்கு சாந்தியிருக்கிறது; நான் காமமுள்ளவன் எனக்குக் காமமிருக்கிறது; நான் கோபமுள்ளவன்; எனக்குக் கோபமிருக்கிறதென்று நினைப்பதால், முக்குணங்களுடைய சேர்க்கை உண்டாகிறதென்று தாத்பர்யம்) மேலும் தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளில் எப்பொழுது நோக்க முள்ளவனாக விருக்கிறானோ, அப்பொழுது முக்குணங்களுடைய சேர்க்கையே அதற்கு காரணமாகிறது. இன்னும் ஸத்வகுணத்தால் ச்ரத்தையும்,

ரஜோகுணத்தால் ஆசையும், தமஸ்ஸால் தனமும் கிடைக்கிறது. பின்னும் புருஷன் ப்ரவிருத்தி தர்மத்தில் ஆசைப்படுவது, கிருஹஸ்தாச்ரமத்தை அடைவதும், அதிலும் ஆச்ரமதர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதும், குணங்களுடைய சேர்க்கையாலுண்டாகும் விருத்திகளேயாம். மேற்காட்டிய ஸத்வகுணத்தின் விருத்திகள் எவனிடத்தில் காணப்படுகின்றனவோ, அவனை ஸத்வ குணமுள்ளவென்றும், காமம் முதலியவை களுள்ளவனை ரஜோகுணமுள்ளவென்றும், கோபம் முதலியவையுள்ளவன் தமோ குணமுள்ளவென்றும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

10-12. புருஷர்களானாலும் ஸ்திரீகளானாலும் பயனையுத்தேசியாமல் தனக்குரிய கர்மங்களைச் செய்து என்னைப் பூஜிப்பவர்களை ஸத்வகுண முள்ளவர்களென்று தெரிந்துகொள்ளும். எவர்கள் "இது எனக்கு ஈச்வரனுடைய அனுக்கிரத்தாலுண்டாகட்டும்" என்று தங்களுக்குரிய கர்மங்களை அனுஷ்டித்து என்னை யுபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்கள் ரஜோகுணமுள்ளவர்கள். எவர்கள் சத்ருக்களைக் கொல்வது முதலியவைகளை யுத்தேசித்து என்னை பூஜிக்கிறார்களோ, அவர்கள் தமோகுணமுள்ளவர்கள். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்கள் ஜீவனுக்கேயொழிய எனக்கு அவைகளுடைய ஸம்பந்தமேயில்லை. ஏனென்றால் அவைகள் ஜீவனுடைய உபாதியான சித்தத்தில் ப்ரகாசிக்கின்றன. அவைகளால் தேஹம் முதலியவைகளில் ஸம்பந்தப்பட்டு ஜீவன் கட்டுப்படுகிறான். நான் ஒன்றிலும் ஸம்பந்தப்படாமல் அந்த குணங்களுக்கு நியந்தாவாக ஸிருஷ்டி முதலியவைகளைச் செய்தாலும் நித்யமுக்தனாக விருக்கிறேன், ஆனதால்

எனக்கும் ஜீவனுக்கும் மிக்க பேதமிருக்கிறதென்று தாத்தார்யம்) இதர பதார்த்தத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்வதும், நிர்மலமும், சாந்தமுமான ஸத்வகுணம் எப்பொழுது ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் ஜயிக்குமோ அப்பொழுது முறையே ஸுகம், தர்மம், ஞானம் முதலியவை புருஷனுக்குண்டாகிறது (சமம், தமம் முதலியவைகளும் கிடைக்குமென்று கருத்து) ஆசையை யுண்டுபண்ணுகிறதும் பேதுபத்தியைக் கொடுப்பதும், ப்ரவிருத்தி ஸ்வபாவமுள்ள துமான ரஜோகுணம் தமோகுணத்தையும், ஸத்வகுணத்தையும் எப்பொழுது ஜயிக்குமோ, அப்பொழுது துக்கம், காமம், கீர்த்தி ஸம்பத்து ஆகிய இவைகளை அடைவான் (ரஜோகுணம் ஆசைக்குக் காரணமாயிருப்பதால் அதுமேலாக விருக்கும் பொழுது கீர்த்தி, ஸம்பத்து ஆகிய இவைகளில் ஆசைப்படுகிறான்.

பேதுபத்திக்குக் காரணமாகவிருப்பதால் துக்கத்தை அடைகிறான். "இரண்டு என்ற எண்ணத்தால் பயம் நேரும்" ச்ருதி, ப்ரவிருத்தி ஸ்வபாவமுள்ளதானதால் கர்மத்தை விரும்புகிறான்). விவேகத்தை மாத்தக்கூடிய தும், ஸ்வரூபத்தை மறைக்கக்கூடியதும், சோம்பலையுண்டு பண்ணக்கூடியதுமான தமோகுணமானது ரஜோகுணத்தையும், ஸத்வகுணத்தையும் ஜயித்து எப்பொழுது தான் மேலாக விருக்குமோ அப்பொழுது சோகம், மோஹம், துக்கம், ஹிம்ஸை, ஆசை இவைகளையடைகிறான். மனஸ்ஸானது விஷயங்களால் கலங்காமல் எப்பொழுது தெளிந்திருக்குமோ, இந்திரியங்கள் அதன் கார்யங்களைச் செய்யாமல் எப்பொழுது சும்மாவிருக்குமோ, எப்பொழுது வியாதி முதலிய பயமில்லாமலிருப்பதும் மனத்தினிடத்தில்

ஆசையில்லாமலிருப்பது எப்பொழுது ஏற்படுமோ அப்பொழுது ஸத்வகுணம் விருத்தியாயிருக்கிறதென்று தெரிந்து கொள்ளும். அப்படிப்பட்ட மனமே என்னத் தெரிந்துகொள்ளுகிறதற்குக் காரணமாகும். எப்பொழுது மனமானது பலவிஷயங்களில் சென்று கலங்குகிறதோ, புத்தி, இந்திரியங்கள் ஆகிய இவைகளும் விஷயங்களில் செல்கின்றனவே, கர்மேந்திரியங்களுக்கு ஸ்வாதீனப்படவில்லையோ மனமும் அலைந்து கொண்டிருக்கிறதோ அப்பொழுது ரஜோகுணம் விருத்தியடைந்திருக்கிறதென்று தெரிந்து கொள்ளும். எப்பொழுது சித்தமானது ஸ்வரூபமாக ஆகாமல் மறையுமோ மனமும் லயிக்குமோ. அஜ்ஞானம், துக்கம் இவைகள் விருத்தியடையுமோ, அப்பொழுது தமோ குணம் அதிகமாக விருக்கிறதென்று தெரிந்து கொள்.

ஸத்வகுணம் விருத்தியானால் தேவர்களுக்கு, பலமுண்டாகிறது ரஜோ குணம் விருத்தியானால் அஸூரர்களுக்கு பலம் விருத்தியாகிறது தமோகுணம் விருத்தியானால் ராக்ஷஸர்களுக்கு பலம் உண்டாகிறது. நிவ்ருத்தி ஸ்வபாவமுள்ள இந்திரியங்களைத் தேவர்களென்றும், ப்ரவிருத்தி ஸ்வபாவமுள்ள இந்திரியங்களை அஸூரர்களென்றும், மோஹஸ்வபாவமுள்ள இந்திரியங்களை ராக்ஷஸர்களென்றும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது) ஸத்வகுணத்தால் ஜாக்ரத வஸ்தையும் ரஜோகுணத்தால் ஸ்வப்னமும், தமோ குணத்தால் தூக்கமும் உண்டாகிறது. இந்த மூன்று அவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்திருக்கும் ஆத்மாவாக விருப்பதே துரியாவஸ்தை யெனப்படுகிறது. ப்ரஹ்ம லோகம் வரையிலுள்ள ஜனங்கள் ஸத்வகுணத்தால் உத்தமலோகத்தை அடைகிறார்கள். ஸ்தாவரம்

முதலியவைகள் தமோகுணத்தால் தாழ்ந்த ஜன்மத்தை யடைகின்றன. ரஜோ குணத்தால் மனித ஜன்மம் உண்டாகிறது. ஜீவன் சரீரத்தைவிட்டு வெளியில் செல்லும்பொழுது ஸத்வ குணம் மேலாகவிருந்தால் அவர்கள் ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைவார்கள். மரண காலத்தில் ரஜோகுணம் அதிகமாகவிருந்தால் பூலோகத்தை (மனுஷ்யஜன்மத்தை) அடைவார்கள். தமோகுணம் அதிகமாகவிருந்தால் நரகத்தை (ஸ்தாவரம் முதலிய ஜன்மத்தை) அடைவார்கள். ஒரு குணமும் விருத்தியடையாமல் நிர்க்குணமாக விருப்பவர்கள் என்னை யடைவார்கள் (உயிரோடிருந்தாலும்) என்னை அடைய வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் செய்யப்படும் கர்மமும், அல்லது பயனை யுத்தேசியாமல் அனுஷ்டிக்கும் கர்மமும் ஸாத்விகமாகும்.

பயனை யுத்தேசித்துச் செய்யும் கர்மம் ராஜஸமாகும். பிறருடைய ஹிம்ஸையை யுத்தேசித்துச் செய்யப்படும் கர்மம் தாமஸமாகும். (டம்பம், மாத்ஸர்யம், கோபம் இவைகளால் செய்யப்படும் கர்மமும் தாமஸமெனப்படும்.) ஆத்மா, சரீரம் முதலியவைகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் என்று தெரிந்துகொள்வது ஸாத்விக ஞானமாகும். சரீரம் முதலியவைகளுடைய உண்மையைத் தெரிந்துகொள்வது ராஜஸமெனப்படும். ப்ரகிருதிக்கு வசப்பட்டு ஜடனாகவிருப்பது தாமஸமெனப்படும். என்னையே த்யானித்துக் கொண்டிருப்பது நிர்குண ஞானமெனப்படும். (மேற்காட்டிய ஞானம் நாலுவகை) வனத்தில் வஸிப்பது ஸாத்விகமான வாஸம். கிராமத்தில் வஸிப்பது ராஜஸவாஸம். சொக்கட்டான் விளையாடு மிடத்தில் வஸிப்பது தாமஸவாஸம். என்னிடத்திலேயே

வஸிப்பது நிர்குணவாஸம். விஷயங்களில் பற்றுதலில் லாமல் செய்பவன் ஸாத்விகள். அபிநிவேசத்துடன் செய்பவன் ராஜஸன். இதனால் இன்னது கிடைக்கு மென்பதையறியாமல் செய்பவன் தாமஸன். என்னையே ஆச்ரயித்து அஹங்காரமற்றிருப்பவன் நிர்குணன். ஆத்மாவைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ச்ரத்தை, ஸாத்விகம்; கர்மத்திலுள்ள ச்ரத்தை ராஜஸம்; அதர்மத்தில் ச்ரத்தையிருந்தால் அது தாமஸம்; என்னை ஸேவிப்பதில் ஏற்படும் ச்ரத்தை நிர்குணம்; ஹிதத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதும் எளிதில் கிடைத்தது மான ஆஹாரம் ஸாத்விகமாகும். இந்திரியங்களுக்கு ப்ரியமான ஆஹாரம் ராஜஸமெனப்படும். உபத்ரவத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதும், அசுத்தமும் எனக்கு நிவேதனம் செய்யப்படாததுமான ஆஹாரம் தாமஸமாகும். ஆத்மவிஷயமான ஸூகம் ராஜஸம்.

மோஹத்தாலும், தைன்யத்தாலும் உண்டாகும் ஸூகம் தாமஸமெனப்படுகிறது. மஹாவாக்யத்தின் அர்த்தத்தையறிந்து என்னைத் தெரிந்து கொள்வதா லுண்டான ஸூகம் நிர்குணமெனப்படும். ஆனதால் த்ரவ்யம், தேசம், பலம், ஸூகம், காலம், ஞானம், கர்மம், அவஸ்தை (ஸ்வப்னம் முதலியவை) செய்பவன், ச்ரத்தை, தேவசரீரம் முதலிய ஆகிருதி, மரணகாலத்திலுள்ள நிலைமை ஆகிய எல்லாம் முக்குணங்களின் ஸ்வரூபமாகவேயிருக்கின்றன. மேலும் பார்க்கப்பட்டது, கேழ்க்கப்பட்டது, நினைக்கப்பட்டது, ஆகிய எல்லாம் முக்குணங்களேயாம். அவைகள் ப்ரகிருதி புருஷர்களை ஆச்ரயித்திருக்கின்றன. ஆனதால் குணம், கர்மம், இவைகளால் ஸம்ஸாரம் ஏற்படுகிறது, சித்தத்தில் ப்ரகாசிக்கும் இந்த குணங்களை ஜயித்து எவன்

யோகநிஷ்டை.

பக்தியோகத்தை அனுஷ்டித்து என்னையே த்யானிக் கிறானோ, அவன் மோக்ஷத்தையடைவதற்குத் தகுதியாக ஆகிறான். மனுஷ்ய சரீரம் ஞானம், விஜ்ஞானம் இவைகளை கொடுக்கக் கூடியதாக விருப்பதால் அந்த சரீரத்தையடைந்த விவேகி குணங்களிலாசைப்படாமல் என்னை உபாஸிக்கவேண்டும். எப்படியெனில் விஷயங்களில் ஆசைப்படாமல் இந்திரியங்களை ஜயித்து ஸாத்விகமானவைகளையே உபயோகித்து வந்தால் ஸத்வகுணம் விருத்தியாகும், ரஜஸ், தமஸ், இரண்டும் ஜயிக்கப்படும். பின்பு சாந்தமான புத்தியால் ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல் ஸத்வகுணத் தையும் ஜயிக்க வேண்டும் இப்படி குணங்களைவிட்ட ஜீவன் லிங்கசரீரத்தைவிட்டு என்னையடைவான் இப்படி ஜீவன் லிங்கசரீரம், சித்தத்தில் ப்ரகாசிக்கும் குணங்கள் இவைகளை விட்டு ப்ரஹ்மமாகிய என்னையடைந்து வெளியிலிருக்கும் விஷய ஸூகத்தையாவது அவைகளை நினைப்பதாலுண்டா கிய அந்தக்கரண ஸூகத்தையாவது நினைக்கமாட்டான் (திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டானென்று கருத்து)

1-25. என்னுடைய ஸ்வரூப ஞானத்திற்குக் காரணமான இந்த மனுஷ்ய சரீரத்தை அடைந்து பக்தியோகத்தைச் செய்து கொண்டு இருப்பவன், தன்னிடத்திலேயே நியந்தாவாக விருப்பவரும், ஆனந்த ஸ்வரூபியும் ப்ரமாத்மாவுமாகிய என்னையடைவான். மேலும்வன் ஞானாப்யாஸஞ்செய்து ஜீவனுக்கு உபாதியான ப்ரகிருதியால் விடப்பட்டு, மாயாமயங் களான குணங்களை அவஸ்துவாக நினைத்தவனான தால் அவைகளில் ஸம்பந்தப்படமாட்டான். ஆனாலும் சிச்னம், வயிறு இவைகளைத் திருப்திசெய்து வைப்பதிலேயே நோக்கமுள்ள அஸத்துக்களுடன் ஒருபொழுதுங் சேரக்கூடாது. அப்படி சேர்வானாகில் குருடனால் வழிகாட்டப்பட்டு அவன் பின்சென்ற குருடன் போல் நரகத்தையடைவான். சக்கிரவர்த்தி யும் மிகுந்த கீர்த்தியுள்ளவனுமான புரூரவஸ் அரசன் ஊர்வசியைவிட்டுப் பிரிந்து துக்கித்து, பின்னொருகால் குருக்ஷேத்திரத்தில் அவனைக் கண்டு கந்தர்வனால் கொடுக்கப்பட்ட அக்னியால் ஊர்வசிலோகஞ் சென்று அவளையடைந்து ஸந்தோஷத்தை யடைந்தார். அப்பொழுது அவருக்கு வைராக்கிய முண்டாயிற்று. அப்பொழுது இம்மாதிரி சொன்னார். ஊர்வசியை விட்டும் பிரிந்த காலத்தில் அந்த அரசன் எப்படியிருந்தானென்றால்:- படுக்கையில் தன்னை விட்டு ஊர்வசி செல்லும் பொழுது அரசன் பயித்தியங்கொண்டவன் போல் வஸ்திரமில்லாமல் "ஊர்வசி உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேன் உன்னை விட்டுப்

பிரிவதனால் மிகுந்த துக்கத்தையடைகிறேன்; உன்னிடத்திலுள்ள ஆசையால் மழைகாலத்திய ராத்திரிகள் போவதையும், வருவதையும் நான் அறியவில்லை. விஷயபோகங்களை அனுபவித்தும் போதுமென்ற திருப்தியுண்டாகவில்லை" என்று சொல்லிக்கொண்டு அவளைப் பின்தொடர்ந்தார். அப்படிப்பட்ட அரசன் வைராக்யம் வந்த பிறகு பின்வருமாறு சொல்லலானார். எப்படியெனில்— காமத்தால் கலங்கிய மனமுள்ள எனக்கு மிகுந்த மோஹமுண்டாயிற்று. ஊர்வசியால் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளப்பட்டு சென்ற காலம் தெரியாமலேயே ஆயுஸ்ஸைக் கழித்தேன். ஸூர்யன் உதயமானதும், ஸூர்யன் அஸ்தமயத்தைடைந்ததையும் அறியாமல் அநேகவர்ஷங்கள் கழிக்கப்பட்டன.

என்னுடைய மோஹம் ஆச்சர்யப்படக் கூடியது; அந்த மோஹத்தால் என்னுடைய ஆத்மாவை நான் சக்கிரவர்த்தியானாலும் விளையாட்டு மிருகம் போல் ஸ்திரீக்கு ஸ்வாதீனப்படுத்தினேன். மேலும் ராஜ்ஜியம், ஸைன்னியம் இவைகளுடன் சக்கிரவர்த்தியாயிருக்கும் என்னை மறந்து பயித்தியங்கொண்டவன் போல் வஸ்திரமில்லாமல் அழுது கொண்டு அவள் பின்சென்றேன். என்னுடைய தேஜஸ், மஹிமை முதலியவைகள் வீணாயின. பின்காலால் உதைக்கும் பெண்கழுதையை ஆண் கழுதைத் தொடருவது போல் என்னைவிட்டுப் போகும் ஊர்வசியின் பின்சென்றேன். எவர்களுடைய மனம் ஸ்திரீகளால் அபஹரிக்கப்படுகிறதோ, அவன் வித்வானாகவிருந்து என்ன பயன்? தபஸ்வியாக விருந்தும், என்ன ப்ரயோஜனம்? ஸன்னியாஸியானாலும், ஏகாந்தமான ஸ்தலத்திலிருப்பதாலும் மெளனத்தாலும் என்ன பிரயோஜனம்? பின்னும்

எருதுபோலவும் கழுதைபோலவும், ஸ்திரீகளால் ஜயிக்கப்பட்டு மூடனாகித் தன்னைப் பண்டிதனென்று நினைத்துத் தனக்கு அனுகூலம் இன்னதென்று தெரிந்து கொள்ளாமலிருந்த என்னை நிந்திக்கவேண்டும். அநேகவர்ஷகாலம் ஊர்வசியின் அதரபாஷ்டு செய்தும் எனக்குப் போதுமென்ற திருப்தியுண்டாகவில்லை. அக்னியில் நெய்யை ஆஹுதி செய்தால் அதனால் அக்னி ஜ்வலிக்குமேயொழிய அணையுமா? வ்யபிசாரிணியான ஊர்வசியால் அபஹரிக்கப்பெற்ற என்னுடைய சித்தத்தை திருப்புவதற்காக ஆத்மாராம ராகிய பகவானைத் தவிர வேறு யாரால் முடியும், அந்த ஊர்வசி எனக்கு நல்ல புத்தியை யுபதேசித்தாள். அப்படியும் எனக்கு மோஹம் நிவர்த்தியடையவில்லை.

ஆனதால் இந்த விஷயத்தில் அவள் எனக்கு அபகாரம் செய்தவளல்ல; இந்திரியங்களை ஜயிக்காத வனாகிய நானே எனக்கு அபகாரம் செய்து கொண்டேன். கயிற்றைக்கண்ட ஒரு புருஷன் அதனுடைய ஸ்வரூபத்தையறியாமல் அதனை ஸர்ப்ப மென்று நினைத்து அதனைக் கண்டு பயந்தால் கயிற்றின் மீது தோஷமுண்டா? இந்த சரீரமானது அசுத்த பதார்த்தங்களால் பூர்ணமானது; நாற்றமுள்ளது; அப்படிப்பட்டதை வாஸனையுள்ளதென்றும், சுத்தமென்றும் நினைத்ததும் அவித்யையாலல்லவா? மேலும் சரீரம் யாருக்குச் சொந்தமென்று விசாரிப்போமாகில் ஒருவருக்கும் சொந்தமில்லையென்று சொல்லமுடியும். இதனை யுண்டுபண்ணின தாய் தந்தைகளுக்குச் சொந்தமா? களத்திரத்திற்குச் சொந்தமா? யஜமானனுக்குச் சொந்தமா? அல்லது அக்னிக்குச் சொந்தமா? நாய், கழுதை இவைகளுக்குச்

சொந்தமானதா? அல்லது மித்திரர்களுக்கு சொந்தமானதா? இப்படி ஒருவருடையது என்று சொல்ல முடியாததும் கடைசியில் மிக்க தாழ்ந்த அவஸ்தையுள்ளதும் அசுத்தமானதும் சரீரத்தில் எவன் ஆசைப்படுவான்? இந்தப் பெண்ணினுடைய முகம் மிக்க அழகுள்ளது. நல்ல மூக்குள்ளது. சிரிப்புள்ளது என்று சொல்லி தோல், மாம்ஸம், ரத்தம், நரம்பு, மேதஸ், எலும்பு இவைகளுடைய கூட்டத்தைக் கண்டு ஸந்தோஷப்படும் மனிதர்களுக்கும், அமேத்தியம் மூத்திரம் இவைகளில் ரமிக்கும் புழுக்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? ஆனதால் விவேகியாகவிருப்பவன் ஸ்திரீகளிடத்திலும் அவர்களிடத்தில் ஆசைப்பட்டவர்களிடத்திலும் ஸங்கஞ் செய்யக்கூடாது. விஷயம், இந்திரியம் இவைகளின் சேர்க்கையால் மனங்கலங்குகிறது.

இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களின் ஸம்பந்தம் ஏற்படாவிடில் மனம் கலங்குகிறதில்லை. முந்தி பார்க்கப்படாததும், கேட்கப்படாததுமான வஸ்துக்களில் ஆசை உண்டாகிறதில்லை. இந்திரியங்களை அடக்கினால் மனமும் அடங்கிவிடும். வித்வான்களானாலும் காமம் முதலிய ஆறு சத்ருக்களை ஜயிப்பது அறிது. என்னைப்போன்ற அவிவேகிகளால் ஜயிக்க முடியுமா? ஆனதால் ஸ்திரீகளுடனும் அவர்களிடத்தில் ஆசைப்பட்டவர்களுடனும் ஸஹவாஸம் செய்யக்கூடாது, என்று அந்த புருவஸ் சொல்லிக்கொண்டு ஊர்வசியின் லோகத்தை விட்டு தன்னிடத்தில் நான் இருப்பதாகத் தெரிந்துகொண்டு ஞானத்தால் மோஹத்தை நிவர்த்தித்து சாந்தியையடைந்தார்.

26-35. ஆனதால் புத்தியுள்ளவன் துஷ்டர்களுடன் சேராமல் ஸாதுக்களுடன் சேரவேண்டும். ஸாதுக்கள் நல்ல வார்த்தைகளால் மனக் கவலையை நிவர்த்திப்பார்கள். ஒன்றையும் அபேக்ஷிக்காதவர்களும் என்னிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்தியவர்களும் மிகவும் சாந்தர்களும் எல்லாவற்றையும் ஸமமாகப் பார்ப்பவர்களும், என்னுடையதென்ற அஹங்காரமற்றவர்களும் ஸூக்துக்க மில்லாதவர்களுமான புருஷர்களே ஸாதுக்களெனப்படுவார்கள். அந்த ஸாதுக்கள் என்னுடைய கதையை எப்பொழுதும் கானஞ் செய்பவர்களானதால் அவர்களை ஸேவிப்பவர்கள் பாபமற்று பரிசுத்தர்களாவார்கள். என்னுடைய கதைகளை எவர்கள் கேட்கிறார்களோ, எவர்கள் கானஞ் செய்கிறார்களோ, எவர்கள் ஆதரவுடன் அனுமோதிக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ச்ரத்தையும் என்னிடத்தில் பக்தியும் உண்டாகும்.

அளவற்ற குணமுள்ளவனும் ஆனந்த ஸ்வரூபியும், அனுபவஸ்வரூபியும், பரப்ரஹ்மமுமான என்னிடத்தில் பக்திசெய்யும் ஸாதுவிற்கு எதுதான் கிடைக்காது? அக்னி பகவானை ஆச்ரயித்தவனுக்கு குளிர் எப்படி நிவர்த்தியடையுமோ, அதுபோல ஸாதுக்களை ஸேவிப்பவனுக்கு ஸம்ஸார பயம் நிவர்த்தியாகிறது. ஜலத்தில் மூழ்குகிறவனுக்குக் கெட்டியான கப்பல் போல ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிளம்புகிற ஜனங்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தையறிந்த ஸாதுக்கள் கேஷமத்தைச் செய்கிறார்கள். ப்ராணிகளுக்கு அன்னம் எப்படி ஜீவனைக் காப்பாற்றுகிறதோ, உபத்திரவம் அடைந்தவர்களை நான் எப்படிக் காப்பாற்றுகிறேனோ, மரணமடைந்தவர்களுக்கு தர்மம் எப்படி

க்ரியா யோகம்

ஸலுகத்தைக் கொடுக்கிறதோ, அதுபோல ஸம்ஸாரத்தில் பயந்தவர்களுக்கு ஸாதுக்கள் சரணமாயிருக்கிறார்கள். ஸலர்யன் உதயமானால் ஒரு கண்ணை மாத்திரம் பிரகாசிக்கச் செய்கிறார்; ஸாதுக்கள் அநேக கண்களைக் கொடுக்கிறார்கள். (ஸுகுணாநாமம், நிர்குணாநாமம்). ஆனதால் ஸாதுக்களே தேவதைகள்; ஸாதுக்களே பந்துக்கள்; ஸாதுக்களே ஆத்மா; ஸாதுக்களே நான்; புரூரவஸ் என்னும் சக்கிரவர்த்தி இம்மாதிரி வைராக்கியத்தை அடைந்து ஊர்வசியின் லோகத்தில் ஆசையற்று ஆத்மாராமராக இந்த பூமியில் ஸஞ்சரித்தார்.

1-5 உத்தவர் கிருஷ்ணனை நோக்கி “ஓ ப்ரபுவே! எந்த பக்தர்கள் எதிலிருந்து எப்படி உம்மைப் பூஜிக்கிறார்கள்? உம்மை ஆராதிப்பதாகிய க்ரியா யோகத்தைச் சொல்லும். நாரதர், பகவானாகிய வ்யாஸர், ஆசார்யரான பிருஹஸ்பதி ஆகிய இவர்கள் இந்த க்ரியா யோகமே மனிதர்களுக்கு கேஷமத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதென்று அடிக்கடி சொல்லுகிறார்கள். தாமரை மலர் போன்ற உம்முடைய முகத்திலிருந்து தெரிந்து கொண்ட க்ரியா யோகத்தை ப்ரஹ்மதேவர் தம்முடைய புத்திரர்களான ப்ரகு முதலியவர்களுக்கு எப்படிச் சொன்னாரோ. பகவானாகிய பரமசிவன் பார்வதிக்கு எப்படிச் சொன்னாரோ, அதனை அப்படி யெனக்குபதேசியும். இந்த க்ரியா யோகம் எல்லா ஜாதிகளுக்கும், எல்லா ஆச்ரமங்களுக்கும், ஸ்திரீகளுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் மேலான கேஷமத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது. ஓ தாமரைக் கண்ண! இது கர்மபந்தத்தை நிவர்த்திக்கக் கூடியது. ஓ லோகபாலர்களுக்கு அதிபதியே! பக்தனும், ப்ரீதியுள்ளவனுமாகிய எனக்கு அதனை யுபதேசியும்” என்று கேட்டார்.

6-33. அதனைக்கேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உத்தவரை நோக்கி “ஓ உத்தவ! என்னுடைய பூஜாவிதியை நிரூபிக்கும் கர்மகாண்டத்திற்கு முடிவில்லை. ஆனதால் அதை சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன். என்னுடைய பூஜாவிதி வைதிகம், தாந்திரிகம், மிச்ரம் என்று

மூன்று வகையானது. மேற்காட்டியவைகளில் இஷ்டமான மார்க்கத்தால் என்னைப் பூஜிக்கலாம். தன்னுடைய ஜாதிக்கு வேதத்தில் சொல்லியபடி உபநயனஞ்செய்து த்விஜனாகிய புருஷன் ச்ரத்தையுடன் என்னை எப்படிப் பூஜிப்பானோ, அதனைச் சொல்லுகிறேன். தெரிந்து கொள்ளும்; ப்ரதிமை, பூமி, அக்னி, ஸூர்யன், ஜலம், ஹிருதயம், ப்ராணம் ஆகிய இவைகளில் எதிலாவது தனக்குக் குருவாகிய என்னைக் கபடமற்று பக்தியுடன் பூஜாத்ரவ்யங்களைக் கொண்டு பூஜிக்க வேண்டும்.

பற்களை சுத்தி செய்துகொண்டு மந்திரங்களாலும், மண் முதலியவைகளாலும் ஸ்நானஞ் செய்து சுத்தனாகிய வேதத்தால் விதிக்கப்பெற்ற ஸந்தியோ பாஸ்தி முதலிய கர்மங்களைச் செய்து நல்ல எண்ணத்துடன் என்னுடைய பூஜையைச் செய்ய வேண்டும். கல்லால் செய்யப்பட்டது, மரத்தால் செய்யப்பட்டது, லோஹத்தால் செய்யப்பட்டது, சந்தனம் முதலியவையாலெழுதப்பட்டது, சித்திரத்திலெழுதப்பட்டது, மண்ணினால் செய்யப்பட்டது, மனத்தால் த்யானிக்கப்பட்டது, ரத்தினத்தால் செய்யப்பட்டது, என்று ப்ரதிமை எட்டுவகை. பின்னும் சலம், அசலமென்று இருவகை (சலம் அசைவது, அசலம் அசையாதது) ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட ப்ரதிமை பகவானுடைய ஸான்னித்யமுள்ளது, ஸ்திரமான ப்ரதிமையில் ஆவாஹனம் உத்வாஸனம் இரண்டுஞ் செய்ய வேண்டியதில்லை. ஸ்திரமில்லாத ப்ரதிமைகளில் சிலவற்றில் அவைகளைச் செய்ய வேண்டும் சிலவற்றில் செய்ய வேண்டாம் (மண் ப்ரதிமையில் ஆவாஹனம், உத்வாஸனஞ் செய்யவேண்டும், ஸாளக்

கிராமத்தில் அவைகளைச் செய்ய வேண்டாமென்று கருத்து) பூமியில் அவ்விரண்டையும் செய்யவேண்டும். எழுதின ப்ரதிமை தவிர மற்றவைகளுக்கு ஸ்நானஞ் செய்விக்கலாம். எழுதின ப்ரதிமைகளுக்கு புரோக்ஷணமே ஸ்நானமாகும். ஸாமான்ய ஜனங்கள் பூஜாத்ரவ்யங்களை ஸம்பாதித்து வைத்துக் கொண்டு பூஜிக்க வேண்டும். பக்தன் கிடைத்ததைக் கொண்டு பூஜிக்கலாம். என்னை ஹிருதயத்தில் பூஜிப்பவன் மனோமயமான த்ரவ்யங்களால் பூஜிக்கலாம். ப்ரதிமையை பூஜிக்கும் பொழுது அதற்கு ஸ்நானம், அலங்காரம் இவைகளைச் செய்யவேண்டும். பூமியில் யந்திரத்தைப் போட்டு மந்திரங்களால் தேவதைகளை ஸ்தாபிக்க வேண்டும். அக்னியில் பூஜிப்பதனால் நெய்யால் நனைக்கப்பட்ட ஹவிஸ்சை ஹோமஞ் செய்ய வேண்டும். ஸூர்யனிடத்தில் பூஜிப்பதனால் நமஸ்காரம், அர்க்யம் முதலியவைகளால் பூஜிப்பது மேலானது. ஜலத்தில் பூஜிப்பதனால் தர்ப்பணம் முதலியவையால் பூஜிக்கலாம்.

என்னுடைய பக்தனால் ச்ரத்தையுடன் ஸமர்பிக்கப்படுவது ஜலமானாலும், அது மேலானதே. சந்தனம், தூபம், தீபம், புஷ்பம், அன்னம் முதலியவை ஸமர்பிக்கப் பெற்றால் அது மேலென்பதில் என்ன ஆக்ஷேபம்? பூஜைக்குபயோகமான ஸாமக்ரிகளை ஸம்பாதித்து வைத்துக் கொண்டு சுத்தனாகி பகவானை நமஸ்கரித்து கிழக்கு நுனியாக போடப்பட்ட தர்பத்தின் மீது கிழக்கு முகமாகவாவது, வடக்கு முகமாகவாவது உட்கார்ந்து பூஜிக்க வேண்டும். ஸ்திரமான ப்ரதிமையானால் அதற்கு எதிர்முகமாக உட்கார்ந்து பூஜிக்கலாம். பின்புதான்

அங்கந்யாஸம், கரந்யாஸம் இவைகளைச் செய்து கொண்டு மூலமந்திரந்யாஸஞ் செய்யப்பட்ட என்னுடைய ப்ரதிமையை கையால் தொட்டு நிர்மால்யம் முதலியவைகளையெடுத்து சோதிக்கவேண்டும். பின்பு பூர்ணகும்பம், புரோக்ஷண பாத்திரம் இவைகளை சந்தனம், புஷ்பம், அக்ஷதம் முதலியவைகளால் அலங்கரித்து விதிப்படி ஸ்தாபிக்க வேண்டும். அந்த தீர்த்தத்தால் பூஜாமண்டபத்தையும், பூஜாத்ரவ்யங்களையும் தன்னையும் புரோக்ஷித்துக் கொள்ள வேண்டும். பாத்த்யம், அர்க்கியம், ஆசமனியம் இவைகளுக்காக மூன்று பாத்திரங்கள் வைத்து அவைகளில் அந்த தீர்த்தத்தை சேர்த்து அதற்குரிய த்ரவ்யங்களை அவைகளில் போட வேண்டும். (ச்யாமை, அருகு, தாமரைமலர், விஷ்ணுகிராந்தம் இவைகளை பாத்த்யப் பாத்திரத்தில் சேர்க்க வேண்டும்.

சந்தனம், புஷ்பம், அக்ஷதம், யவம், தர்ப்பத்தின் நுனி, எள்ளு, வெள்ளைக் கடுகு, அருகு இவைகள் அர்க்கிய பாத்திரத்தில் சேர்க்க வேண்டும். ஜாதி, லவங்கம், தக்கோலம் இவைகளை ஆசமனீய பாத்திரத்தில் சேர்க்க வேண்டும். அந்த மூன்று பாத்திரங்களையும், ஹிருதயமந்திரம், சிரோமந்திரம், சிகாமந்திரம், காயத்ரி இவைகளால் அபிமந்திரிக்க வேண்டும். பின்பு சரீரத்தை வாயு, அக்னி இவைகளால் சுத்தி செய்து ஹிருதய புண்டரீகத்திலுள்ள அணுவான என்னுடைய கலையை த்யானிக்க வேண்டும். அந்தக் கலை நாதத்தின் முடிவில் ஸித்தர்களால் த்யானஞ் செய்யப் பெற்றது (அகாரம், உகாரம், மகாரம், பிந்து, நாதம், என்று ப்ரணவத்திற்கு ஐந்து அம்சங்கள் எந்த ஸ்வரமானது வேதத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலுமிருக்கிறதோ

ப்ரகிருதி ஸம்பந்தமுள்ள அதனைக் காட்டிலும் எவர் மேலானவரோ, அவர் பரமேச்வரன் - (ச்ருதி.) அதனை த்யானித்து அதனால் சரீரம் முழுவதும் வ்யாபித்த பின் (தீபத்தின் காந்தியால் வீடு ப்ரகாசிப்பது போல் ஜீவகலை சரீரத்தில் ப்ரகாசித்த பின்) அதனை மானஸிகமான உபசாரத்தால் பூஜித்து தன்மயனாகி ப்ரதிமையை ஆவாஹன ஸ்தாபன, முத்திரைகளால் ஸ்தாபித்து பூஜிக்க வேண்டும். தர்மம் முதலிய எட்டு கால்களால் ஆஸனத்தைச் செய்து பாத்த்யம்; அர்க்கியம், ஆசமனீயம் இவைகளைக் கொடுத்து ஒன்பது சக்திகளுடன், எட்டு தளங்களுள்ளதும், காய், தாது இவைகளால் ப்ரகாசிப்பதுமான ஆஸனத்தில் என்னை வைத்து வேதம், தந்திரம் இவைகளின் பயன் கிடைப்பதற்காக பூஜிக்கவேண்டும்.

ஆஸனத்திற்கு எட்டு பாதங்கள். தர்மம், ஜ்ஞானம், வைராக்யம், ஐச்வர்யம் இவைகளை அக்னி முதலிய கோணங்களிலும் அதர்மம், அஜ்ஞானம், அவைராக்யம், அநைச்வர்யம் ஆகிய இவைகளை கிழக்கு முதலிய திக்குகளிலும் பகவானுடைய ஆஸனத்திற்குக் கால்களாக பாவிக்க வேண்டும். இந்த எட்டுமே எட்டு தளம். அதன்மீது சந்திரன், அதன்மீது ஸூர்யன், அதன் மீது பகவானை ஒன்பது சக்திகளுடன் த்யானிக்கவும்; விமலா, உத்கர்ஷிணி, ஞானா, க்ரியா, யோகா, பரஞ்ஞா, ஸத்யா, ஈசானா, அனுக்ரஹா என்று எட்டு சக்திகள்) ஸுதர்சனம், பாஞ்சஜன்யம், கதை, நந்தகம், பாணம், சார்ங்கம், ஹலம் (கலப்பை) முஸலம், ஆகிய இந்த எட்டு ஆயுதங்களை எட்டு திக்குகளிலும், கௌஸ்துபம், ஸ்ரீவத்ஸம் இவைகளை மார்பிலும், நந்தன், ஸுநந்தன் ப்ரசண்டன், சண்டன், மஹாபலன்,

பலன், குமுதன், குமுதேக்ஷணன் ஆகிய பார்ஷதர்களை எட்டு திக்குகளிலும், கருடனை எதிரிலும், துர்க்கை, விநாயகர், வ்யாஸர், விஷ்வக்ஸேனர், இவர்களை நான்கு கோணங்களிலும், குருக்களை வாமபாகத்திலும், இந்திரன் முதலிய லோகபாலர்களை கிழக்கு முதலிய திக்குகளிலும் பகவானுக்கு அபிமுகமாக வைத்து அர்க்கியம் முதலியவையால் பூஜிக்கவேண்டும். தனக்கு விபவமிருந்தால் சந்தனம், விளாமிச்சம்வேர், கற்பூரம், குங்குமப்பூ, அகரு இவைகளால் வாஸித்த தீர்த்தத்தால் ஒவ்வொரு நாளும் ஸ்நான மந்திரங்களை ஜபித்து அபிஷேகஞ் செய்விக்கவும், ஸ்வர்ணகர்ம என்று ஆரம்பிக்கும் மந்திரத்தையும், மஹாபுருஷ வித்யையும், புருஷஸூக்தத்தையும், ராஜனம் முதலிய ஸாமங்களையும், ரௌஹிணம் முதலியவைகளையும் உச்சரித்து ஸ்நானஞ் செய்விக்கவும்.

மேலும் வஸ்திரம், உபவீதம், ஆபரணம், மார்பு, கன்னம் இவைகளில் மகரிகாதி பத்திரங்களெழுதுவது, சந்தனம் பூசுவது, புஷ்பமாலை இவைகளால் என்னுடைய பக்தன் என்னை மிக்க ப்ரேமையுடன் அலங்கரிக்கவேண்டும். பின்னும் பாத்தியம், ஆசமனீயம், சந்தனம், புஷ்பம், அக்ஷதம், தூபம், தீபம், அன்னம் முதலியவைகளை ச்ரத்தையுடன் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும். ஐச்வர்ய மிருக்குமானால் வெல்லம் கலந்த பாயஸம், நெய், முருக்கு, அதிரஸம், மோதகம், ஸம்யாவம், (கோதுமையால் செய்யப்பட்டவை) தயிர், மற்ற வ்யஜ்ஞனங்கள் இவைகளை நிவேதனஞ் செய்ய வேண்டும். பர்வங்களில் அப்யங்கம், புளிக்காப்பு முதலியவை, கண்ணாடி காண்பிப்பது, தந்ததாவனம், அபிஷேகம், அன்னம் முதலிய நிவேதனம், கானம்,

நர்த்தனம் இவைகளை ஒவ்வொரு ஸமயத்திலும் விபவத்திற்குத் தக்கவாறு நடத்த வேண்டும். இனி அக்னியில் பூஜிக்கும் முறை காட்டப்படுகிறது).

34-35. அவரவர்களுடைய ஸூத்திரத்தில் சொல்லியபடி மேகலை (சுற்றியிருப்பது) ஆழம் இவை களுள்ளதாகக் குண்டஞ்செய்து அதில் அக்னியை ப்ரதிஷ்டை செய்து நான்கு புறங்களிலும் இறைந் திருப்பதை அக்னியில் கையால் சேர்த்து வைக்க வேண்டும். ஸமித்தை மந்திரபூர்வமாக அக்னியில் வைப்பதாகிய அன்வானத்தை அனுஷ்டித்து அக்னியின் வடபுறத்தில் ஹோமத்திற்குபயோகமான த்ரவ்யங்களை வைத்து (ஆஸாதித்து) புரோக்ஷணி பாத்திரத்திலுள்ள தீர்த்தத்தால் அவைகளை புரோக்ஷித்து அக்னியில் என்னை த்யானிக்கவேண்டும்.

எப்படியெனில்:— உருக்கிவிட்ட ஸூவரணத்திற்குச் சமமான காந்தியுள்ளவராகவும், சங்கம், சக்கிரம், கதாயுதம், தாமரைமலர் இவைகளுள்ளவராகவும் நான்கு கைகளுள்ளவராகவும், சாந்தராகவும், தாமரை மலரிலிருக்கும் தாதுக்களின் நிறம் போன்ற பீதாம் பரத்தைத் தரித்திருப்பதாகவும், கிரீடம், வளை, அரைஞாண் தோள்வளை, இவைகளால் ப்ரகாசிப்ப வரும், ஸ்ரீவத்ஸம், வனமாலை, கௌஸ்துபம் இவை களால் ப்ரகாசிக்கும் மார்புள்ளவராகவும் என்னை அக்னியில் த்யானஞ் செய்து நெய்யில் நனைத்த ஸமித்துக்களை அக்னியில் வைத்து என்னைப் பூஜிக்க வேண்டும். பின்பு ஆகாரம், ஆஜ்யபாகம் இவைகளை ஹோமம் செய்ய வேண்டும். (ப்ரஜாபதயே, இந்திராய என்பது ஆகாரமெனப்படும் அக்னயே, ஸோமாய

என்பது ஆஜ்யபாகம்) மேலும் மூலமந்திரத்தி
னாலாவது (அஷ்டாக்ஷரம்) புருஷஸூக்தத்தின்
பதினாறு ரிக்குகளாலாவது ஹோமஞ்செய்ய வேண்டும்.
பூஜையின் கிரமப்படி தாம்மு முதலியவைகளை யுத்
தேசித்தும் ஹோமஞ் செய்ய வேண்டும். பின்பு ஸ்வி
ஷ்டகிருத் ஹோமஞ் செய்யவும். அதன்பின் அக்னி
மண்டலத்திலிருக்கும் பகவானைப் பூஜித்து நமஸ்
கரித்து, பார்ஷதர்களுக்குப் பவிஹரணங்கொடுக்கவும்.
நாராயண ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்தை ஸ்மரித்துக்
கொண்டு மூலமந்திரத்தை ஜபிக்க வேண்டும்.

பின்பு ஆசமனங் கொடுத்து நிர்மால்யத்தை விஷ்
வக்ஷேனருக்கு நிவேதனஞ் செய்யவும். பச்சக்கர்பூரம்
முதலிய வாஸனை த்ரவ்யங்களுள்ள தாம்பூலத்தை
நிவேதனம் செய்ய வேண்டும் என்னுடைய சரிதங்
களை கானஞ் செய்தும், நர்த்தனஞ் செய்தும், என்
கதையைப் பிறருக்குச் சொல்லிக்கொண்டும், பகவானி
டத்தில் ப்ரீதியுள்ளவனாக விருக்கவேண்டும். புராணத்
தில் சொல்லிய ஸ்தோத்திரங்களாலும், ப்ராகிருதமான
ஸ்தோத்திரங்களாலும், ஸ்தோத்திரஞ் செய்து "ஓ பகவன்!
என்னிடத்தில் தயவு செய்யும் என்று தண்டம் போல
நமஸ்கரிக்க வேண்டும். நமஸ்கரிக்க வேண்டிய
விதியெப்படியெனில் தலையால் என்னுடைய பாதங்
களையும், வலது கையால் என்னுடைய வலது
பாதத்தையும், இடது கையால் இடது பாதத்தையும்
தொட்டுக்கொண்டு நமஸ்கரிக்க வேண்டும். மேலும்
"ஓ ஈச! மிருத்யுவாகிய முதலையுள்ள ஸம்ஸார ஸமுத்
திரத்தில் பயந்து உம்மைச் சரணமடைந்திருக்கும்
என்னை காப்பாற்றும்" என்று ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்.
பின்பு நிர்மால்யத்தை சிரஸில் வைத்துக்கொண்டு

உத்வாஸனஞ் செய்யக்கூடிய ப்ரதிமையானால்
தன்னுடைய ஹிருதய கமலத்திலிருக்கும் ஜ்யோதிஸில்
உத்வாஸனஞ் செய்ய வேண்டும். ப்ரதிமைகளுக்குள்
எந்த ப்ரதிமையில் எப்பொழுது எதில் ச்ரத்தை
யிருக்குமோ, அதில் அப்பொழுது என்னை த்யானித்துப்
பூஜிக்கலாம். ஏனென்றால் ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும்
தன்னிடத்திலும் (பூஜிப்பவனிடத்திலும்) நான்
வஸிக்கிறேன். (ப்ரதிமைகளுக்குள் இது முக்கியம் இது
முக்கிய மல்லவென்ற பேதமில்லையென்று கருத்து)
இப்படி வைதிகம், தாந்திரிகம் ஆகிய பூஜாவிதிகளைக்
கொண்டு என்னைப் பூஜித்தால் அவனுக்கு
இவ்வுலகத்திலும், பரலோகத்திலும், கேடமத்தை நான்
கொடுக்கிறேன்.

என்னுடைய ப்ரதிமையை ப்ரதிஷ்டை செய்து
கெட்டியாகக் கோயில் கட்டிவைத்து, புஷ்பத்தோட்டம்
போட்டு, பூஜை, பர்வம் முதலியவைகளில் உத்ஸவம்
ஆகிய இவைகள் சாச்வதமாக நடக்குமாறு கிராமங்
கள், கடைகள் முதலியவைகளை ஏற்படுத்துதி வைக்க
வேண்டும் இப்படிச் செய்பவன் எனக்குச் சமமான
ஐச்வர்யத்தை அடைவான். பூஜை முதலியவைகளால்
என்னுடைய ப்ரதிமையை ப்ரதிஷ்டை செய்வதால்
சக்கிரவர்த்தியாவான். கோயில் கட்டி வைத்தால்
முவ்வுலகத்திய ராஜ்யத்தை அடைவான். பூஜை முதலியவை
களால் ப்ரஹ்ம லோகத்தை அடைவான். மூன்றையுஞ்
செய்தவன் என்னுடைய ஸாம்யத்தை அடைவான்.
இப்படி எவன் என்னைப் பூஜிக்கிறானோ, அவன்
பக்தியோகத்தை அடைவான். அந்தப் பக்தியோகத்தின்
பயனை யுத்தேசியாமல் செய்வதால் என்னையே அடை
வான். எவன் ப்ரஹ்மணர்களுக்கும் தேவதைக்கும்

கிராமம் முதலிய கொடுத்து பின்பு அதனை அப
ஹரித்துக் கொள்ளுகிறானோ, எவன் பிறரால்
கொடுக்குப்பட்ட தேவப்ராஹ்மணதனத்தை அபஹரிக்
கிறானோ, அவன் பதினாயிரக் கணக்கான வர்ஷங்கள்
அமேத்யத்தைப் பூஜிக்கும் பன்றியாக ஜனிப்பான்.
மேற்காட்டிய நல்ல கர்மங்களைச் செய்பவர்கள்,
அதற்கு ஒத்தாசை செய்தவர்கள், செய்வித்தவர்கள்,
அதனை அனுமோதித்தவர்கள் ஆகிய இவர்களால்
லோரும் பரலோகத்தில் அதன் பயனில் பாகஸ்தர்
களாகிறார்கள்.

ஜ்ஞான யோகத்தின் சுருக்கம்

1-10. பிறருடைய ஸ்வபாவத்தையாவது, நடை
யையாவது ஞானயோகத்தை யனுஷ்டிப்பவன் ச்லா
கிக்கவும் கூடாது. நிந்திக்கவுங்கூடாது. ப்ரகிருதி
புருஷன் ஆகிய இவர்களால் ஸகல ஜகத்தும் வ்யா
பித்திருப்பதாகவும், ஸகல ஜகத்தும் ஒருவராகிய
பகவானுடைய ஸ்வரூபமென்றும் பார்க்க வேண்டும்
எவன் பிறருடைய ஸ்வபாவங்களையும், கர்மங்க
ளையும் துதிக்கிறானோ, நிந்திக்கிறானோ, அவன்
மித்யையானவைகளில் அபிநிவேசமுள்ளவனானதால்
ஞானநிஷ்டையிலிருந்து சீக்கிரத்தில் நழுவிவிடுவான்.
ராஜஸாஹங்கார கார்யங்களான இந்திரியங்கள்,
தங்கள் தங்கள் வேலையைச் செய்யாமலிருக்கும்
பொழுது (தூக்கத்தால்) தேஹத்திலிருக்கும் ஜீவன்
மனோமாத்திரனாகவிருந்து மாயையை (ஸ்வப்னத்தை)
அடைகிறான்.

அந்த மனமானது லயித்திருக்கும்பொழுது ப்ரஞை
யற்று, மிருத்யுவிற்குச் சமமான ஸுஷுப்தியை
அடைகிறான். இது போலவே பேதபுத்தியுள்ள
புருஷன் விசுஷபத்தையும், லயத்தையும் அடைகிறான்.
(ப்ராஞானுடைய சேர்க்கையால் விசுவனுக்கு போகம்,
க்ஷயம் ஆகிய ப்ரமை எப்படி ஏற்படுகிறதோ, அப்படி
அனாத்மாவின் ஸம்பந்தத்தால் ஆத்மாவிற்கு
ஸ்வரூபஞானம் மறைக்கப்படுகிறதென்று தூத்பர்யம்)
த்வைதம் மித்யையானதால் அவஸ்துவான த்வைதத்
திற்குள் எது நல்லது? எது கெட்டது. எவ்வளவு

நல்லவை? எவ்வளவு கெட்டவை? வாக்கினால் சொல்லப்படுகிறவையும். கண்ணால் பார்க்கப் பெற்றவையும், மனத்தால் நினைக்கப்பெற்றவையுமான வஸ்துக்கள் யாவும் மித்யையானவையேயாம். ப்ரதிபிம்பம், எதிரொலி, முத்துச் சிப்பியில் வெள்ளி யென்கிற ப்ரமையாகிய ஆபாஸம் ஆகிய இவைகள் உண்மையானவையில்லாததானாலும் எப்படி கார்யத்தைச் செய்கின்றனவோ, அப்படி தேஹம் முதலியவைகள் உண்மையானவையில்லாததானாலும் ஞானத்தால் அஞானம் நசிக்கிறவரையில் உயத்தைக் கொடுக்கின்றன. (ஸிருஷ்டியை நிரூபிக்கும் ச்ருதிகளே த்வைதத்தை சொல்லுகின்றன. அதை உண்மையல்ல வென்று எப்படி சொல்லலாம் என்றால் இரண்டு ச்லோகங்களால் ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது)

இந்த ஜகத்து முழுவதும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமேயாம். அந்த ப்ரபுவே ஜகத்தை ஸிருஷ்டிக்கிறார்; ரக்ஷிக்கிறார் ஸம்ஹரிக்கிறார்; அந்த ப்ரபுவின் ஸ்வரூபமாகிய ஜகத் ஸிருஷ்டிக்கப்படுகிறது; காப்பாற்றப்படுகிறது; ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறது; ஸிருஷ்டிக்கப்படுவது, ஸிருஷ்டிப்பவன் காப்பாற்றுப்படுவது, காப்பாற்றுகிறவன், ஸம்ஹரிக்கப்படுவது, ஸம்ஹரிப்பவன் இவைகள் ஒன்று என்று கருத்து) ஆனதால் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் உண்மையில் வேறான வஸ்து லோகத்திலில்லை ஆனாலும் அத்யாத்மம் முதலிய மூன்று பேதங்கள் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறாகவிருப்பதாக ஆத்மாவிடத்தில் தோன்றுகின்றன (உண்மையிலில்லை) இந்த மூன்று பேதங்களுக்குக் காரணமில்லை ஆனதால் ஜகத்து மாயையால் தோன்றுகிறது. முக்குணங்களுடைய பேதத்தால் அத்யாத்மம் முதலிய பேதங்களுள்ளதாகத்

தோன்றுகிறது, என்னால் சொல்லப்பட்ட ஞானம் விஞானம் இவ்வுகளுடைய நிஷ்டையை அடைந்தவன் ஒருவரையும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யவும் மாட்டான். ஸூர்யன்போல் எங்கும் ஸமமாக ஸஞ்சரிப்பான். எந்த வஸ்துவிற்கு உத்பத்தியும் நாசமுமிருக்கின்றதோ அந்த வஸ்து உண்மையில் இல்லாத தென்ப நிச்சயிக்கவேண்டும். ஜகத் உத்பத்தி நாசமுள்ளதென்பதை, ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், வேதம், ஆத்மானுபவம், ஆகிய நான்கு ப்ரமாணங்களால் தெரிந்து கொள்ளலாம். சூடம் முதலியவை உண்டாகிறதையும் நசிப்பதையும் ஸூரில் பார்க்கிறோம் அதனால் அந்த விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரமாணமாகிறது. கண்ணுக்கு புலப்படும் பிருதிவி முதலியவை, ஆதி அந்தம் இவைகளுள்ளவை. எது அவயவங்களுள்ளதோ அது ஆதி அந்தம் இவைகளுள்ளது என்ற அனுமானம் ப்ரமாணமாகிறது. இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாத ஆகாயம் முதலியவை விஷயத்தில் வேதம் ப்ரமாணமாகிறது. ஆத்மானுபவம் உண்டானால் ப்ரபஞ்சம் யாவும் ஆதி அந்தமுள்ளவை என்று தெரியும், ஆனதால் ஒன்றிலும் ஆசை வைக்காமல் ஸஞ்சரிக்க வேண்டும்” என்றார்.

11-12. அதனைக் கேட்ட உத்தவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை நோக்கி 'ஸாஷியாகிய ஆத்மா சேதனானதால் அவனுக்கும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தமில்லை. சரீரம் முதலியவை அசேதனங்களானதால் அவைகளுக்கும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தமேற்பட ந்யாயமில்லை. ஸம்ஸாரமோ இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஓ ஈச! அது யாரை சார்ந்தது? (ஸாஷியான ஆத்மாவினுடையதா? அல்லது பார்க்கப்படும். ஜடமான ஜகத்தினுடையதா?

ஒருவருடைய துமல்ல; ஸம்ஸாரமே இல்வையென்று சொல்வோமானால் காணப்படுகிறதே; அது யாருடையதென்று கருத்து) ஆத்மா நூசமற்றவர்; குணமற்றவர்; (ராகத்வேஷமில்லை) சுத்தர்; (புண்யபாபமற்றவர்) தாமாக ப்ரகாசிப்பவர் (மற்றொரு ப்ரகாசத்தை அபேக்ஷிக்கிறதில்லை) ஒன்றாலும் மறைக்கப்படாதவர் (அளவிடக்கூடாத ஞானமுள்ளவர். (வ்யாபகர்) தேஹமோ ஜடம்; அக்னி எப்படி ப்ரகாசிக்கச் செய்யும் வஸ்துவோ, கட்டை அதனால் ப்ரகாசிக்கப்படுகிறதோ, அப்படி ஆத்மாவும் தேஹமும் ப்ரகாசமும், ப்ரகாச்ய முமாக விருக்கிறது. அதற்குள் ஸம்ஸாரம் யாரைச் சேர்ந்தது? அதனைச் சொல்லுமென்று கேட்டார்.

13-46. அதனைக் கேட்ட பூர் கிருஷ்ணன் உத்தவரை நோக்கி 'தேஹம் இந்திரியங்கள் ஆகிய இவைகளை தன்னைச் சார்ந்தவை யென்று நினைத்து அவைகளில் அபிமானம் வைத்து அப்பொழுது ஆத்மா அவைகளுடன் ஸம்பந்தப்படுகிறானோ, அப்பொழுது ஸம்ஸாரம் அவனுக்கு உண்டாகிறது. அவைகளில் அபிமானமற்றிருக்கும் விவேகிக்கு அந்த ஸம்ஸார மிருக்கிறதில்லை, (ஆத்மா ஸ்வப்ரகாசனானாலும், இயற்கையில் ஒன்றிலும் ஸம்பந்தப்படாதவனானாலும் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை தெரிந்து கொள்ளாததால் ஸம்ஸாரமுண்டாகிறதென்று கருத்து) ஸ்வப்னம் உண்மையிலில்லாததனாலும் விஷயங்களை மனத்தால் த்யானஞ் செய்யும் புருஷனுக்கு ஸ்வப்னத்தின் அனர்த்தங்களுண்டாகிறது போல தேஹம் முதலியவை உண்மையிலில்லாதவையானாலும் ஆத்மாவிற் கு ஸம்ஸாரம் நிவர்த்தியாகிறதில்லை. (ஸ்வப்னத்தில் சிங்கம் முதலியவைகளைப் பார்த்துப் பயப்படுகிறான்.

உண்மையில் சிங்கமில்லை. ஆனாலும் பயத்தை அடைகிறான், அது போலவே மித்யா பூதங்களான சரீரம் முதலியவைகளை ஸத்யங்களென்று நினைத்து துக்கத்தை அடைகிறானென்று கருத்து) மேலும் தூங்கி கொண்டிருப்பவனுக்கு ஸ்வப்னம் பலவகையான அனர்த்தங்களைக் கொடுக்கிறது. விழித்து கொண்டபின் அந்த ஸ்வப்னம் அந்தப் புருஷனுக்கு மோஹத்தையுண்டு பண்ணுகிறதில்லை. அதுபோலவே விஷயங்களுடைய உண்மையை அறியாதவனுக்கு அவைகள் (உண்மையில்லாதவையானாலும்) மோஹத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றன. ஞானிக்கு அவைகளில் மோஹமேற்படுகிறதில்லை சோகம், ஸந்தோஷம், பயம், கோபம், லோபம், மோஹம், மதம், ஜனனம், ம்ருத்யு ஆகிய இவைகள் அஹங்காரத்திற்கேயொழிய ஆத்மாவினுடையதல்ல. (அஹங்காரமில்லாத ஸூக்ஷ்மத்தில் மேற்கண்ட சோக மோஹாதிகள் இல்லை. "நான் ஸூகமுள்ளவன், நான் துக்கமுள்ளவன்" என்ற ஞானம் அப்பொழுதில்லை, ஸூகம் முதலியவை தேஹத்தின் தர்மங்களேயொழிய ஆத்மாவினுடையவை யல்ல) சரீரம் முதலியவைகளில் அபிமானமுள்ளவனே சரீரத்திற்குள்ளிருக்கும் ஜீவனைப்படுகிறான்.

குணங்கள், கர்மம் இவைகளுள்ள அவனே ஸூக்ஷ்மங்களான உபாதிகளின் ஸம்பந்தத்தால் ஸூத்ராத்மாவென்றும், மஹான் என்றும் பலவகையாகச் சொல்லப்படுகிறான். அவன் கால ஸ்வரூபியான பரமேச்வரனுக்கு ஸ்வாதீனனாகி ஸம்ஸார சக்கிரத்தில் சுற்றுகிறான். (அஹங்காரத்தின் ஸம்பந்தத்தால் ஜீவனுக்கு பந்தமேற்பட்டிருக்கிறது. ஞானத்தால் அஜ்ஞானம் நிவிருத்தியடையும். அந்தக்காலத்தில்

ஜீவன் முக்தனாகிறான்.) மனம், வாக்கு, ப்ராணன் சரீரம், கர்மம் ஆகிய இவைகளடங்கிய ஸம்ஸாரத்திற்கு மூலமில்லை. மூடத்தனத்தால் பல ரூபங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது (இந்திர ஜாலவித்யையால் காணப்படும் வஸ்துக்கள் போன்றது) ஆனதால் நல்ல ஆசார்யனை யுபாஸித்து ஞானத்தை அடைந்து அந்த ஞானமாகிய கூர்மையான கத்தியால் அந்த ஸம்ஸாரத்தை துலைத்து ஒன்றிலும் பற்றுதலில்லாமல் ஸஞ்சரிக்க வேண்டும். இந்த ஜகத்திற்கு எது பரம காரணமோ (ஜகத்திற்கு முந்தியிருந்ததோ) எது ஜகத்து நசித்தாலுமிருக்கிறதோ, எது காலஸ்வரூபமாகவிருக்கிறதோ, அது மத்ய காலத்திலுமிருக்கிறது. (ஜகத்து அந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்று கருத்து) என்று வேதத்தாலும், தபஸினாலும், (குணக்குரிய தர்மத்தை யனுஷ்டிப்பது) அனுபவமாகிய ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஆசார்யருடைய உபதேசமாகிய ஐதிஹ்யத்தாலும், அனுமானத்தாலும், தெரிந்து கொள்வதே ஞான மெனப்படுகிறது. (எது இந்த ஜகத்திற்குக் காரணமாக விருக்கிறதோ, எதனால் இந்த ஜகத்து ப்ரகாசிக்கிறதோ, அந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகவே ப்ரபஞ்சமிருக்கிறது ப்ரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் வேறானதல்ல என்ற நிச்சயம் விவேகம் முதலியவைகளால் ஏற்படவேண்டும் அந்த விவேகமே ஞானமெனப்படுகிறது) தங்கத்தால் வளை முதலிய ஆபரணங்கள் செய்யப்பட்டால் ஆபரணமாக செய்யப்படுவதற்கு முன்காலத்திலும் ஆபரணத்தை உருக்கின பின்பும் தங்கமாகவிருக்கிறது. அதனால் ஆபரணமாக விருக்குங்காலத்திலும் தங்கமே, வளை முதலிய பெயரால் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறதே யொழிய வளை முதலியவை தங்கத்தைக் காட்டிலும் வேறானதல்ல. அதுபோல் பலவகையான ஜகத்து என்ற

வ்யவஹாரத்திற்கு நானே காரணம். (என்னைக் காட்டிலும் ப்ரபஞ்சம் வேறானதல்லவென்று கருத்து) ஜாக்ரத், ஸ்வப்னம், ஸூஷுப்தி என்ற மூன்று அவஸ்தையுள்ள மனம், அதன் அவஸ்தைகளுக்குக் காரணங்களான மனம், அதன் அவஸ்தைகளுக்குக் காரணங்களான மூன்று குணங்களும், காரணமான அதிபூதம், காரணமான அத்யாத்மம், கர்த்தாவாகிய அதிதைவம், ஆகிய இவைகளடங்கிய ப்ரபஞ்சம் மூன்று அவஸ்தைகளில்லாத ஞான ஸ்வரூபமான எவரை ஆசுரயித்து ப்ரகாசிக்கிறதோ, எவருடைய ப்ரகாசமில்லாமற் போனால் ப்ரபஞ்சம் ப்ரகாசிக்கிற தில்லையோ, அந்தப் பரப்ரஹ்மமே ஸத்யவஸ்து. ஜகத்து அநித்யமென்று கருத்து) எது முந்தியும், பிந்தியும் இல்லையோ, அது மத்தியகாலத்திலுமில்லை. வ்யவஹாரத்திற்கு மாத்திரமுபயோகப்படுகிறது.

எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகிய பரமாத்வினால் படைக்கப்பெற்று அவராலேயே ப்ரகாசிக்கப்பெற்றது மான ஜகத்து அந்தப் பரமாத்ம ஸ்வரூபமேயொழிய வேறில்லையென்று என்னுடைய அபிப்ராயம் ("ரூபம், பெயர் இவைகள் வ்யவஹாரத்திற் குபயோகங்கள். ஸத்யங்களல்ல, மண் என்பதே ஸத்யம்" "இதெல்லாம் பரப்ரஹ்மமே" ச்ருதிகள்) இந்த ப்ரபஞ்சம் உண்மையில் ப்ரம்ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறாகவில்லாமலிருந்தாலும் தோன்றுகிறதல்லவா? இது பரமாத்மாவின் கார்யமேயாம், ப்ரஹ்மம் எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கச் செய்வதும் தாமாக ப்ரகாசிப்பதுமாகவிருக்கிறது. ஆனதால் இந்திரியங்கள் தன்மாத்திரைகள், மனம், ஐந்து பூதங்கள் முதலிய விசித்திரமான ப்ரபஞ்சம் பரப்ரஹ்மமேயாம் மேற்காட்டிய வண்ணம் ப்ரஹ்ம

ஸ்வரூபத்தை காட்டக்கூடிய வேதம் முதலிய ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு சரீரம் முதலியவைகளை ஆத்மாவல்லவென்று நிச்சயித்து ஸ்கல ஸம்சயங்களையும் நிவர்த்தித்துக் கொண்டு ஆத்மானந்தத்தால் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து விஷயங்களில், ஆசை வைக்காமல் உபரதியை அடையவேண்டும். சரீரம் பிருதிவியின் விகாரமானதால் அது ஆத்மாவல்ல. இந்திரியங்களும், அவைகளுடைய அதிஷ்டான தேவர்களும், ப்ராணன் மனம் புத்தி மஹத்தத்வம், அஹங்காரம் ஆகிய இவை சரீரம்போல அன்னத்தையே ஆச்ரயித்து ஜீவிப்பவைகளானதால் ஆத்மாவல்ல, வாயு, ஜலம், அக்னி, தேஜஸ், ஆகாயம், பூமி, சப்தம் முதலிய விஷயங்கள், ப்ரகிருதி ஆகிய இவைகள் ஜடங்களானதால் அவைகளும் ஆத்மாவல்ல.

ஆனதால் என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அடைந்த வனுக்கு இந்திரியங்களை அடக்குவதால் என்ன குணமேற்படும்? இந்திரியங்கள் விக்ஷேபத்தை அடைந்தால் அதனால் என்ன தோஷம்? மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் பொழுது ஸூர்யனுக்கு என்ன தோஷம்? மேகங்களால் மறைக்கப்படாததால் ஸூர்யனுக்கு என்ன குணம்? ப்ரகாச ஸ்வரூபியான பரமாத்மாவிற்ரு ப்ரகாசிக்கப்படும் வஸ்துக்களுடைய குணதோஷ ஸம்பந்தமில்லையென்று ஸூர்ய திருஷ்டாந்தத்தால் காட்டப்பட்டது. இனி ஒன்றிலும் பரமாத்மா ஸம்பந்தப்படாமலிருப்பதால் ப்ரபஞ்சத்தின் குணதோஷங்கள் ஆத்மாவிடத்தில் ஸம்பந்திக்கிறதில்லை யென்பதில் ஆகாயம் உதாஹரணமாக சொல்லப்படுகிறது. வாயு, அக்னி, ஜலம், பூமி ஆகிய இவை களுடைய குணங்களாகிய உலர்த்துவது, தஹிப்பது,

ஊரச்செய்வது, புழுதியுள்ளதாகவிருப்பது முதலியவை களும், ரிதுக்களின் குணங்களான உஷ்ணம், குளிர்ச்சி ஆகிய இவைகளும் ஆகாயத்தில் ஸம்பந்திக்கிறதில்லை. அது போல அஹங்காரத்தைக் காட்டிலும் மேலான பரமாத்மாவிடத்தில் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமா யிருப்பவைகள் ஸம்பந்திக்கிறதில்லை. ஆனாலும் ஸ்திரமாக என்னிடத்தில் பக்தி செய்து மனத்தின் பலமாகிய ரஜோகுணத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளும் வரையில் மாயையால் செய்யப்பட்ட விஷயங்களில் ஸம்பந்திக்கக் கூடாது. மனிதர்களுடைய சரீரத்தில் வியாதி ஏற்பட்டால் அதனை நன்றாக வைத்தியம் செய்து நிவர்த்திக்கவேண்டும்.

அப்படி செய்யாமல் ஸ்வல்பமாக வைத்தியஞ் செய்யப்பட்டால் பின் அது விருத்தியாகி எப்படி உபத்திரவிக்கிறதோ, அப்படி நன்றாக ஞானத்தை யடையாத புருஷனுக்கு விஷய வாஸனைகளும் கர்மங்களும் உபத்திரவத்தை யுண்டுபண்ணும், (நல்ல ஞானத்தையடையாதவன் முக்தனைப்போல தனதிஷ்டப் படியிருக்கக் கூடாது என்று காட்டப்பட்டது) ஞானப்பாஸஞ் செய்யும் மனிதர்களுக்கு தேவர்கள் புத்திரன் முதலிய பந்துக்களாகவிருந்து விக்ஷேபஞ் செய்வார்கள். அப்படி அவர்களால் தடுக்கப்பட்ட எவர்கள் ஸித்தியை அடையவில்லையோ, அவர்கள் அடுத்த ஜன்மத்தில் முந்திய ஜன்மத்தின் அப்யாஸ பலத்தால் யோகத்தை அப்யஸிப்பார்களேயொழிய கர்மத்தை யனுஷ்டிக்கமாட்டார்கள். மூடனாகிய மனிதன் ஏதோ ஒரு வாஸனையால் தூண்டப்பட்டு மரணம் வரையில் கர்மங்களைச் செய்கிறான். அதனால் ஸுகதுக்கங்களையும் அடைகிறான்.

வித்வானாக விருப்பவன் ப்ரகிருதியின் கார்யமான சரீரத்திலிருந்தாலும் ஆத்ம ஸுகானுபவத்தால் ஸந்தோஷமடைந்து விஷயங்களில் ஆசையில்லாமல் கர்மங்களைச் செய்வதினால் ஸந்தோஷமடைந்து ஸந்தோஷத்தையாவது துக்கத்தையாவது அடையமாட்டான் (வித்வான், மூடன் ஆகிய இருவர்களும் கர்மங்களைச் செய்பவர்களானாலும் மூடன் நான். என்னுடையதென்று அஹங்காரத்துடன் கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கிறான். வித்வானாக விருப்பவனுக்கு மேற்காட்டிய அஹங்காரமில்லை. இதுவே இவ்விருவர்களுக்குமுள்ள பேதம்) ஆத்மாவிடத்தில் புத்தியைச் செலுத்திய ஞானியாகிய புருஷனுக்கு சரீரம் உட்கார்ந்திருப்பது, படுத்திருப்பது, நடப்பது, எழுந்திருப்பது, நிற்பது, மூத்திரத்தை விடுவது இன்னும் மற்ற கர்மங்களைச் செய்வது முதலியவைகள் தெரியாது. (சரீரத்தையே யறியாத புருஷன் அதனால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களில் விகாரத்தையடைவானா)

ஸ்வப்பனத்தில் கண்ட வஸ்துக்களைத் தூங்கி விழித்தவன் எப்படி யுண்மையில்லை என்று தெரிந்து கொள்ளுகிறானோ அதுபோல ஞானியாகவிருப்பவன், அஸத்தான இந்திரிய விஷயங்கள் அனேகங்களாக விருப்பதால் அவைகள் பொய்யானவைகளென்று அனுமானத்தால் தெரிந்து கொள்ளுகிறான், தூங்கி விழித்தவனுக்கு ஸ்வப்பனத்தில் கண்ட வஸ்துக்கள் வாஸனாநுபமாக சிலகாலம் தோன்றினாலும் அவைகள் ஸ்வபாமாகவே எப்படி மறைந்து விடுகின்றனவோ, அப்படி அஸத்தான இந்திரிய விஷயங்கள் ஞானிக்கு

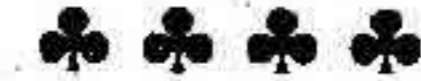
வாஸனா பலத்தால் ஸ்வல்பமாக தோன்றினாலும் அவைகள் ஸ்வயமாகவே மறைந்துவிடும். அஞானமுள்ள காலத்தில் (பக்தனாகவிருக்கும் பொழுது) குணங்களாலும், கர்மங்களாலும் பலவகைகளாக விருக்கும் சரீரம் இந்திரியம் முதலியவை ஆத்மாவிடத்திலிருப்பதாகத் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டிருந்தன. ஞானம் உண்டானபின் அந்த அப்பியாஸம் நிவர்த்தியாயிற்று. ஆத்மா எப்பொழுதும் ஒரேவகையாக விருக்கிறாரேயொழிய விகாரத்தையடையவில்லை. நெல்லுகள் குத்தப்பட்டால் அந்த ஸ்வரூபத்தை விட்டு அரிசிகளாக ஆவது போல பக்தனாயிருந்த அவஸ்தையை விட்டு முக்தனாகிய அவஸ்தையை யடைந்த ஆத்மா ஏன் விகாரத்தையடைய மாட்டான்? என்று பூர்வபக்ஷம் நிவர்த்திக்கப்பட்டது.) ஸூர்யனுடைய உதயமானது மனிதர்களுடைய கண்களுக்கேற்பட்டிருந்த பிரதிபந்தமான இருளைபோக்கடிக்கிறதே யொழிய கடம் முதலிய பதார்த்தங்களைப் புதிதாக உண்டு பண்ணுகிறதில்லை.

அதுபோல இது ஆத்மா இது அனர்த்மாவென்ற ஞானம் உண்டானால், அது அஞானத்தை நிவர்த்திக்கிறது. எப்பொழுதுமுள்ள ஆத்மவஸ்து ஒரேமாதிரியாக விகாரத்தை யடையாமலிருக்கிறது. இந்த ஆத்மா எப்பொழுதும் நம்மால் அடையப்பட்டவர். தாமாகப்பிரகாசிப்பவர் (அஞானமாகிய மலம் அவரிடத்தில் கிடையாதென்று காட்டப்பட்டது.) உத்பத்தியற்றவர்; அளவிடக்கூடாதவர்; மிக்க விபூதி யுள்ளவர்; எல்லாவற்றையும் அனுபவிப்பவர்; ஒருவர்; தனக்கு ஸமமான இரண்டாவது வஸ்து அற்றவர்; வாக்குக்கு எட்டாதவர்; வாக்கு ப்ராணன் இவைகளுக்கு

சேஷ்டையைக் கொடுப்பவர்; சுத்தனாகிய ஆத்மா விடத்தில் பேதுத்தி முதலியவை மனத்தின் ப்ரமையேயாம். இம்மாதிரியான பேதுத்திக்கு ஆத்மாதான் ஆச்ரயம் வேறு ஆச்ரயம் இல்லை. சிலர் நாமரூபங்களுள்ளதும், ஐந்து பூதங்களாளேற்பட்டதுமான இந்த ஜகத்தானது நேரில் பார்க்கப்படுகிறதனால் இது உண்மையானதேயாம். வேதாந்தத்திற் சொல்லிய அர்த்தங்கள் யாவும் அர்த்தவாதங்களேயாம்” என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே வித்வான்களென்று நினைத்தவர்கள். அவர்களுடைய மதத்திற்குக் காரணம் ஒன்றுமில்லை. உண்மையை யறிந்தவர்கள் அப்படிச் சொல்ல மாட்டார்கள். (ஆத்மா கர்த்தாவல்ல; போக்தாவல்ல பரமானந்த ஸ்வரூபி என்று சொல்லும் உபநிஷத் வாக்கியங்கள் கர்மாங்கங்களாக ஆகமாட்டாது, ஜகத் நாம ரூபமுள்ளதானதாலும் ஐந்து பூதங்களால் ஏற்பட்டதானதாலும் ஸ்வப்பனம்போல் உண்மையானதல்ல என்று கருத்து)

மேற்காட்டிய ஞானயோகத்தை யனுஷ்டிக்கும் புருஷனுக்கு விக்னங்கள் நேருமர்னால் அவைகளில் சிலவற்றை யோகதாரணையினாலும் சிலவற்றை வாயு தாரணையுள்ள ஆஸனங்களாலும் சிலவற்றை தபஸ்ஸாலும், மந்திரத்தாலும் ஓஷதத்தாலும், சிலவற்றை என்னுடைய த்யானம், நாமஸங்கீர்த்தனம் முதலிய வையாலும், யோகேச்வரனை அனுவர்த்திப்பதாலும் நிவர்த்தித்துக் கொள்ளவேண்டும். சிலர் மேற்காட்டிய உபாயங்களால் ரோகம் முதலியவைகளை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு சரீரத்தை யெளவன வயது உள்ளதாகச் செய்துகொண்டு அணிமா முதலிய ஸித்திகளுக்காக

முயற்சிக்கிறார்கள். மரத்தில்பழுக்கும் பழம் போல் சரீரம் அநித்தியம்; ஆத்மாவே நித்தியம். ஆனதால் ஞான யோகத்தைச் செய்யாமல் அணிமா முதலிய ஸித்திகளை விரும்புவது பெரியோர்களால் ஒப்பு கொள்ளத் தகுந்ததல்ல. அந்த முயற்சி வீணானதேயாம், யோகாப்பியாஸம் செய்கிற புருஷனுக்குச் சரீரத்தில் ரோகம் முதலியவைகளில்லாமல் இருக்குமானால் என்னிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்துவதாயி ஸமாதியைச் செய்யாமல் இந்த சரீரத்திலேயே நோக்கமுள்ளவனாகயிருக்கக்கூடாது. மேற்காட்டிய யோகத்தைச் செய்துகொண்டு ஒன்றிலும் ஆசையில்லாமல் என்னையே ஆச்ரயித்திருப்பவனுக்கு விக்னங்கள் உண்டாகிறதில்லை. ஆத்மானந்தம் உள்ளவனாக ஆய்விடுவான்.

பக்தி யோகத்தின் சுருக்கம்.

1-6. அதனைக்கேட்ட உத்தவர் பகவானை நோக்கி "ஓ அச்யுத! மனத்தை ஜயிக்காதவன் மேற்காட்டிய பக்தி யோகத்தையனுஷ்டிக்க முடியாதென்று நினைக்கிறேன் ஆனதால் ப்ரயாஸமின்றி இந்த யோகம் ஸித்திக்கும் உபாயத்தை எனக்குத் தெரியும்படி சொல்லவேண்டும். ஓ தாமரைக் கண்ணை! மனத்தை அடக்குகின்ற யோகிகள் அதனையடக்க முடியாமல் பெரும்பாலும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். விவேகிகளாக விருப்பவர்கள் ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தையே ஸூகமாக ஆச்ரயிப்பார்கள். உம்மிடத்தில் பக்தி செய்தவர்கள் யோகத்தாலும், கர்மத்தாலும், கர்வத்தை அடையமாட்டார்கள். உம்முடைய மாயையால் மோஹிக்க மாட்டார்கள். எவர்கள் உம்மிடத்தில் பக்தி செய்யவில்லையோ, அவர்கள் நாம் கர்மானுஷ்டானஞ் செய்பவர்கள், யோகத்தை யறிந்தவர்களென்று கர்வங்கொண்டு உம்முடைய மாயையால் மோஹத்தையடைவார்கள். ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்களால் கிரீடம் படும்படி நமஸ்கரிக்கப் பெற்ற பாதங்களுள்ளவரானாலும் நீர் ராமாவதாரத்தில் வானரங்களுடன் ஸ்நேஹஞ் செய்து கொண்டீரல்லவா? அப்படிப்பட்ட நீர் அனன்னியமான பக்தி செய்பவர்களுக்கு ஸ்வாதீனராயிருக்கிறீர் என்பதில் ஆச்சர்யமில்லை. மேலும் ஆச்ரயித்தவர்களுக்கும் எல்லாபுருஷார்த்தத்தைக் கொடுப்பவரும் ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகவும் ப்ரியருமான உம்மைவிட்டு பலிமுதலிய பக்தர்களிடத்திலும்

உம்மால் செய்யப்பட்ட அனுக்கிரஹத்தையறிந்த எந்த புருஷன் வேறு தேவதையை உபாஸிப்பான்? ஸ்வர்க்கம் முதலிய அற்பமான பயன்கள் இந்திரிய போகத்திற்காக உபயோகப்படுகின்றன. அவைகளை அடைந்தவன் உம்மை உடனே மறந்து விடுவான். ஆனதால் அவைகளை எவனாவது விரும்புவானா? உம்முடைய பாதத்திலொட்டிய தூளிகளை அடைந்த எங்களுக்கு எந்த புருஷார்த்தந்தான் கிடைக்காது? (எல்லாம் கிடைக்கும்) பகவானாகிய நீர் ஸகலப் பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தில் அந்தர்யாமியாக விருந்தும், வெளியில் ஆசார்ய ரூபியாக விருந்தும், விஷய வாஸனைகளை நிவர்த்தித்துத் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறீர். இப்படி உம்மால் செய்யப்பட்ட உபகாரத்தை நினைத்து கவிகள் (ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தவர்கள்) ப்ரஹ்மதேவருடைய ஆயுஸ்ஸாகிய நூறுவர்ஷங்கள் பதிலுபகாரம் செய்தாலும் அதற்கு அது பதிலாகாது. மிக்க ஆனந்தத்துடன் உம்முடைய ஸ்வரூபத்தை தெரிந்துகொள்வதே அதற்குப் பதிலுபகாரமாகும் என்று கேட்டார்

7-34. இம்மாதிரி மிக்க ப்ரியத்துடன் கேட்ட உத்தவருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு ஜகத்தை விளையாட்டுக் கருவியாகக் கொண்டவரும் ஸத்வம் முதலிய குணங்களால் விஷ்ணு, ப்ரஹ்மா, ருத்திரன் என்ற மூன்று சரீரங்களுள்ளவருமான ஸர்வேச்வரன் அன்பு பொருந்திய சிரிப்புடன் பின்வருமாறு சொல்லலானார். எப்படியேனில்:- ஓ உத்தவ! மிகுந்த கேஷமத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய என்னுடைய தர்மங்களை உமக்குச் சொல்லுகிறேன். அவைகளை ச்ரத்தையுடன் அனுஷ்டித்தால் ஜயிக்க முடியாத

ஸம்ஸாரத்தை ஜயிக்கலாம். எந்த கர்மங்களைச் செய்தாலும் என்னையே நினைத்துக்கொண்டு என்னுடைய தர்மங்களிலேயே நோக்கமுள்ளவனாகி பகவானுடைய ஸந்தோஷத்திற்காக இவைகளைச் செய்கிறோமென்று செய்யவேண்டும். என்னுடைய பக்தர்களான ஸாதூக்கள் வஸிக்கும் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் வஸிக்க வேண்டும். தேவர்கள், அஸூரர்கள் மனுஷ்யர்கள் இவர்களில் யார் என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களோ, அவர்கள் செய்த கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும், தனியாகவாவது மற்றவர்களுடன் சேர்ந்தாவது வருஷோத்ஸவம் முதலியவைகளைச் செய்வித்து கானம், நர்த்தனம் முதலிய ராஜோபசாரத்தால் என்னை பூஜிக்கவேண்டும்.

மேலும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும், தன்னிடத்திலும் நானிருப்பதாகவும் உள்ளிலும் வெளியிலும் பூர்ணனாகவும், மற்றொன்றில் மறைக்கப்படாமலும் ஆகாயம்போல் ஒன்றிலும் ஸம்பந்திக்காமலும் நானிருப்பதாகப்பார்த்து சுத்த சித்தனாக விருக்கவேண்டும். ஓ மிக்கபுத்தியுள்ளவரே! மேற்காட்டியபடி ஸகலப்பிராணிகளையும் நானென்று பாவித்து ப்ராஹ்மணன், சண்டாளன், திருடன், ப்ராஹ்மண பக்தன், ஸூர்யன், அக்னி, கடுமையான ஸ்வபாவமுள்ளவன், சாந்தன் இவர்களைத்தன்னுடைய ஞானத்தால் ஸமமானவர்களென்று பார்ப்பவனே பண்டிதனென்று என்னுடைய எண்ணம். மனிதர்களிடத்தில் நானிருப்பதாக எப்பொழுதும் சிந்திக்கும் புருஷனுக்குச் சண்டை, அஸூயை, அவமானம், அஹங்காரம் இவைகள் நிவர்த்தியாகும், மேலும் அப்படியிருப்பவனைப் பார்த்து அவனுடைய தோழர்கள் பரிஹாஸஞ்செய்தாலும்

'நான் மேலானவன், அவன் தாழ்ந்தவன்' என்றதாலுண்டாகிய வெட்கம் நேர்ந்தாலும் அவைகளை விட்டு ஈசுவரன் ஜீவருபியாகி எல்லாவற்றிலும் இருக்கிறாரென்று நினைத்து நாய், சண்டாளன், விருஷ்யம், கழுதை முதலிய எல்லாவற்றையும் நமஸ்கரிக்கவேண்டும். எதுவரையில் ஸகலப்பிராணிகளும் பகவத்ஸ்வரூபென்ற நிச்சயமுண்டாகவில்லையோ, அதுவரையில் வரக்கு மனம், சரீரம் இவைகளால் மேற்காட்டியபடி அப்யஸிக்கவேண்டும். எல்லாவற்றையும் ஈசுவரனென்று பார்ப்பதாகிய ஞானத்தை அப்யஸித்தவனுக்கு எவ்வா வஸ்துவும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகவே தோன்றும். அப்பொழுது எல்லா பந்தங்களும் அற்றுப்போம்; ஒன்றிலும் ஆசைப்படமாட்டான். மனத்தாலும், வாக்கினாலும், சரீரத்தாலும், காமத்தாலும், என்னை ஆசிரயித்திருக்கும் மார்க்கமே மேலானதென்று என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

மேற்காட்டியபடி என்னுடைய தர்மத்தை ஆரம்பித்தால் கொஞ்சமேனும் கெடுதி ஏற்படாது. காமனையற்று இந்த தர்மமானது என்னாலேயே நிச்சயிக்கப்பெற்றது. (மனு முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்டதென்று, என்று சுருத்து) லோகத்தில் வீணான முயற்சியானாலும் பயனை யுத்தேசியாமல் என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப்படுமானால் அது தர்மமாகவே ஆகிறது. ஸத்ய ஸ்வரூபியும், மரண தர்மமில்லாதவருமான என்னை அஸத்தியமும் நாசமுள்ள துமான தர்மத்தாலடைவதே புத்திமான்களுடைய புத்தி. அதுவே மனிஷா எனப்படுகிறது. ஓ ஸாதுவே! பக்தியோகத்தை விஸ்தாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் உமக்குச் சொன்னேன். இது தேவர்களாலும் அடைய

முடியாதது. ஸ்பஷ்டமான யுக்திகளுள்ள ஞானத்தைப் பற்றி அடிக்கடி உமக்குச் சொன்னேன். இதைத் தெரிந்துகொண்ட புருஷன் ஸம்சயங்களற்றவனாகி மோஷத்தையடைவான். உம்முடைய கேள்விக்கு நன்றாக என்னால் சொல்லப்பட்ட பதிவை எவன் மனத்தில் தரிக்கிறானோ அவன் பரப்ரஹ்மத்தை யடைவான். என்னாலுதேசிக்கப்பட்ட தர்மம் ஸநாதனமானது, ரஹஸ்யமானது; இதை என்னுடைய பக்தர்களுக்கு எவன் உபதேசிக்கிறானோ அந்த ப்ரஹ்மோதேஷ்டாவான புருஷனுக்கு என்னுடைய ஆத்மாவைக் கொடுக்கிறேன். எவன் பரிசுத்தமான இந்த என்னுடைய உபதேசத்தை ஒவ்வொருநாளும் உரக்கப்படிக்கிறானோ அவன் ஞானமாகிய தீபத்தால் என்னைத் தர்சித்து சுத்தன் ஆவான். எவன் இதை ச்ரத்தையுடன் கேட்கிறானோ அவன் என்னிடத்தில் பக்தியை அடைகிறான்.

கர்மத்தால் கட்டுப்பட மாட்டான். ஓ உத்தவ! தோழனே! ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டீரா? உம்முடைய மனத்திலிருக்கும் சோகம், மோஹம் இவைகள் நிவர்த்தியாயினவா? இதை டம்பமுள்ளவனுக்கும், நாஸ்திகனுக்கும், வஞ்சகனுக்கும், கேட்க விருப்பமில்லாதவனுக்கும், பக்தியில்லாதவனுக்கும், துஷ்டனுக்கும் உபதேசிக்கவேண்டாம். மேற் காட்டிய தோஷங்களில்லாதவனும் ப்ராஹ்மண பக்தி யுள்ளவனும் இதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ப்ரியமுள்ளவனும், ஸாதுவும் சுத்தனுமாயின் உபதேசிக்கலாம். சூத்திரர்களுக்கும். ஸ்திரீகளுக்கும் பக்தியிருக்குமானால் அவர்களுக்கு முபதேசிக்கலாம். அமிருதத்தைக் குடித்தவனுக்கு வேறு குடிக்கக்கூடிய

வஸ்துவில் எப்படி பிரியமிருக்காதோ, அது போல இதனைத் தெரிந்து கொண்டவனுக்குத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய விஷயம் வேறே பாக்கியிராது. மேலும் ஞானம், கர்மம், யோகம் கிருஷி முதலிய வார்த்தை, தண்டநீதி இவைகளால் எவ்வளவு ப்ரயோஜனம் மனிதர்களுக்கு ஏற்படுகிறதோ, அந்த நான்கு விதமான பயனாகவும் உமக்கு நானிருக்கிறேன். மனிதன் எப்பொழுது எல்லா கர்மங்களையும் விட்டு என்னிடத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கிறானோ அப்பொழுது ப்ரியனாகிறான். மேலும்வன் மோக்ஷத்தை அடைந்து என்னுடைய ஆத்மாவாக ஆவதற்கு தகுந்தவனாகிறான்” என்றார்.

35-46. அதனைக்கேட்ட உத்தவர், உத்தம ச்லோகராகிய பகவானுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அதிக ஸந்தோஷமடைந்து ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கி அதனால் கண்டமடைத்து பேசமுடியாதவராகி மெனமமாகவிருந்து ஸ்நேஹத்தால் கலங்கிய மனத்தை தைர்யத்தால் ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு தம்மை கிருதார்த்தரென்று நினைத்து பகவானுடைய பாதங்களில் தலை படும்படி நமஸ்கரித்து கைகூப்பி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, “என்னை ஆச்ரயித்திருந்த மோஹமாகிய இருள் உம்முடைய ஸன்னிதான மஹிமையால் ஓடிப்போயிற்று. ப்ரஹ்மதேவருக்கும் பிதாவாகிய ஓ பகவன்! அக்னியின் அருகிலிருப்பவனுக்குக் குளிராவது, இருளாவது இருக்குமா? ஞானமாகிய தீபம் உம்முடைய மாயையால் அபஹரிக்கப்பெற்றிருந்தாலும் என்னிடத்தில் உள்ள கருணையால் அதனைத் திருப்பிக்கொடுத்தீர். ஆனதால் உம்மால் செய்யப்பட்ட உபகாரத்தை

நினைத்திருப்பவன் உம்முடைய பாதத்தைவிட்டு மற்ற வையை சரணமடைவானா? மேலும் தாசார்ஹர்கள், விருஷணிகள், அந்தகர்கள், ஸாத்வதர்கள் ஆகிய இவர்களிடத்தில் எனக்கு ஸ்நேஹம் மிகவும் ஸ்திரமாகவிருந்தது. அதுவும் ஸிருஸ்டியின் விருத்திக் காக உம்முடைய மாயையாலேற்பட்டதேயாம். அதனை ஆத்மஜ்ஞானமாகிய கத்தியால் வெட்டினீர். ஓ மஹாயோகியே! உம்மைச் சரணமடைந்திருக்கிறேன். உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன் தாமரை மலர்போன்ற உம்முடைய பாதங்களில் எனக்கு ஸ்திரமான பக்தி யுண்டாகும்படியான உபாயத்தை எனக்குபதேசியும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

42-44. அதனைக்கேட்ட பகவான் உத்தவரை நோக்கி, “ஓ உத்தவ! என்னுடைய ஆளுயால் பதரிகாசர்மத்திற்குச் செல்லும். அவ்விடத்திலிருக்கும் அலகநந்தையை (கங்கை) தர்சிப்பதாலும் ஸ்நானஞ் செய்வதாலும், ஆசமனியஞ் செய்வதாலும் ஸகல பாபங்களையும் நிவர்த்தித்துக் கொண்டு சுத்தராவீர். மேலும் நீர் மரையுரியை உடுத்திக்கொண்டும், காட்டிலுண்டான கிழங்கு முதலியவைகளைப்புஜித்து ஸூகத்தில் விருப்பமில்லாதவராகி குளிர், உஷ்ணம் முதலிய விஷயங்களை ஸஹித்து நல்ல ஸ்வபாவ முள்ளவராகி இந்திரியங்களை ஜயித்து ஒரேவிடத்தில் சென்ற புத்தியால் மனத்தை அடக்கி சாந்தராகி ஞானம், விஞானம் இவைகளை அடைந்து என்னால் உபதேசிக்கப்பெற்றதை மனனஞ்செய்யும். அப்படி மனத்தால் விசாரித்து வாக்கு, சித்தம், ஆகிய இவைகளை என்னிடத்தில் செலுத்தி என்னுடைய தர்மத்திலேயே நோக்கமுள்ளவராக விருக்கவேண்டும்.

அதன்பின் முக்குணங்களால் ஏற்பட்டவைகளைத் தாண்டி என்னை அடைவீர்” என்று அனுக்கிரஹித்தார்.

45-47. எவரை த்யானஞ்செய்தால் ஸம்ஸாரம் நிவர்த்தியடையுமோ, அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் மேற் காட்டிய வண்ணம் அனுக்கிரஹிக்கப்பெற்ற உத்தவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து அவருடைய பாதங்களில் தமது தலைபடும்படி நமஸ்காரஞ் செய்தார். மேலும்வர் ஸூகதுக்கங்களற்றவனானாலும், அந்த ஸமயத்தில் பகவானைவிட்டு பிரிய மனமில்லாமல் கண்ணீரைப் பெருக்கினார். பின்னுமவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மீதுள்ள ப்ரியத்தால் அவரை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமலுமிருந்தார். அதனைக் கண்ணுற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்முடைய பாதுகைகளைக் கொடுத்தார். அவைகளை உத்தவர் தலையில் வைத்துக்கொண்டு அடிக்கடி பகவானை நமஸ்கரித்து பதரிகாசர்மத்தை நோக்கி புறப்பட்டார். மஹாபாக வதராகிய உத்தவர் பகவானையே ஹிருதயத்தில் த்யானித்துக் கொண்டு பதரிகாசர்மஞ்சென்று தபஞ் செய்து பகவான் அனுக்கிரஹித்தபடி பரப்ரஹ்மமாக ஆனார்.

48-49. யோகேசர்களால் ஸேவிக்கப்பெற்ற பாதங்களுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் மேற்காட்டிய வண்ணம் பாகவதராகிய உத்தவருக்கு ஞானமாகிய அமிருதம் கொடுக்கப்பட்டது (உபதேசிக்கப்பட்டது) அதுவும் பக்திமார்க்கமுமொன்றே (ஆனந்தஸமுத்திரத் தால் கிடைத்தது.) அப்படிப்பட்ட இதனை எவன் ச்ரத்தையுடன் கொஞ்சமாவது ஸேவிக்கிறானோ, அவனுடைய ஸம்பந்தமுள்ளவனும் மோக்ஷத்தை

அடைவான். வண்டானது புஷ்பத்திற்குக் கெடுதியில்
லாமலேயே அதன் ரஸத்தை (தேனை) எப்படி
கிரஹிக்கிறதோ, அப்படி பகவான் தம்மால் வெளியிடப்
பட்ட வேதத்தை அநுஸரித்து அதன் ஸாரமாகிய
ஞான, விஞானத்தையும், ஸமுத்திரத்திலிருந்து அதன்
ஸாரமாகிய அமிருதத்தையும் எடுத்து அதற்கு
அதிகாரிகளான தம்முடைய ஸேவகர்களுக்குக்
கொடுத்தார். (ப்ரவிருத்தி மார்க்கத்தில் நோக்கமுள்ள
தேவர்களுக்கு அமிருதத்தைக்கொடுத்து கிழத்தன்மை,
மரணம் இவைகளால் நேரும் பயத்தை நிவர்த்தித்தார்.
நிவிருத்தி மார்க்கத்தில் நோக்கமுள்ள உத்தவர் முதலிய
அதிகாரிகளுக்கு ஞான அமிருதத்தைக் கொடுத்து
ஸகல பயங்களையும் நிவர்த்தித்தார்.) அப்படிப்பட்ட
விஷ்ணுவென்று பெயர்பெற்றவரும் புராண
புருஷருமான புருஷோத்தமரை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் யதுவம்சத்தை ஸம்ஹரித்தது.

1-4.' பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் சுகரை நோக்கி
“பாகவதர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய உத்தவர் பதரிகா
வனஞ் சென்றபின் ஸகல பிராணிகளிடத்திலும்
அந்தர்யாமியாக விருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் என்ன
செய்தார்? யதுகுலத்திற்கு ப்ராஹ்மணசாபம் நேர்ந்ததால்
தாமும் அந்த சாபத்தை யனுஸரித்து ஸகல
ஜனங்களுக்கும் பிரியமான தம்முடைய சரீரத்தை
எப்படி விட்டார்? எந்த சரீரத்தைப் பார்த்த
ஸ்திரீகள் தங்கள் நேத்திரங்களை அதிலிருந்து
திருப்பிக்கொள்ள முடியாதவர்களாக விருந்தார்களோ,
ஸாதுக்கள் எந்த சரீரத்தை காதுகளின் வழியாக
மனத்தில் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்களு
டைய மனத்தைவிட்டு எது நகருகிறதில்லையோ,
எதனுடைய காந்தியைப்பற்றி கவிகள் வர்ணித்ததால்
அந்த காவ்யம் மேன்மையை அடைகிறதோ, பாரத
யுத்தத்தில் அர்ஜுனருடைய ரதத்திலுட்கார்ந்திருந்த
எந்த சரீரத்தைத் தர்சித்து மரணமடைந்தவர்கள்
பகவத் ஸாருப்தயத்தை அடைந்தார்களோ, அந்த
சரீரம் பகவானால் எப்படி விடப்பட்டது? என்று
கேட்டார்.

5-25 அதனைக்கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி
“ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் த்வாரகா நகரத்தில் நேர்ந்த
அபசகுணங்களைப்பார்த்து ஸுதர்மாயென்ற ஸபை
யிலிருக்கும் யாதவர்களை நோக்கி “மிக்க உத்பாதுங்கள்
இதோ காணப்படுகின்றன. இதனால் எல்லாருக்கும்

நாசம் ஸமீபித்திருக்கிறதென்று தெரியவருகிறது. நம்முடைய குலத்திற்கு ப்ராஹ்மணர்களுடைய சாபமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது அது நிவர்த்திக்க முடியாதது. ஆனதால் இனி இவ்விடத்தில் ஒரு முஹூர்த்தகாலங்கூட தாமதிக்கக்கூடாது. ஸ்திரீகளும் பாலர்களும், வயது முதிர்ந்தவர்களும் சங்கத்வாரமென்ற விடத்திற்குப் போகட்டும். நாமெல்லோரும் ப்ரபாஸக்ஷேத்திரத்திற்குப் போவோம்; அவ்விடத்தில் ஸரஸ்வதீ நதி மேற்குமுகமாக ப்ரவஹிக்கிறது. இவ்விடத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தர்களாகி உபவாஸமிருந்து மிக்க ஸாவதானர்களாகி தேவதைகளுக்கு அபிஷேகம் அலங்காரம் முதலியவைகளைச் செய்து பூஜிப்போம். மிகுந்த அதிருஷ்டமுள்ளவர்களான ப்ராஹ்மணர்களுடைய பூஜிப்போம்.

கோதானம், பூமிதானம், ஸுவர்ணதானம், வஸ்திரதானம், கஜதானம், அச்வதானம், கிருஹ (வீடு) தானம், ரததானம் இவைகளைச் செய்வோம். தேவதைகளையும், ப்ராஹ்மணர்களையும், பசுக்களையும் பூஜித்தால் கேஷமமுண்டாகும். அரிஷ்டம் நிவர்த்தியாகும்" என்றார். அதனைக்கேட்ட யாதவர்களுக்குள் பெரியோர்கள் அப்படியே செய்வாமென்று சொல்லி கப்பல்களிலேறி ஸமுத்திரத்தைத்தாண்டி ரதங்களின் மீதேறி ப்ரபாஸஞ்சென்றார்கள். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் சொல்லப்பட்டபடியே கேஷமத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய எல்லா கர்மங்களையும் செய்தார்கள். பின்பு அவர்கள் தைவச் செயலால் புத்தி மயக்கடைந்து மைரேயமென்ற உத்தமமான மதுவைக்குடித்தார்கள். அதைக்குடித்தவர்களுடைய மனம் ப்ரமிக்கும். அவர்கள் இயற்கையில் மிக்கசூரர்கள்; மது பானஞ்செய்து

மதத்தை அடைந்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மாயையால் மூடர்களானார்கள். அதனால் ஒருவருக்கொருவர் சண்டைசெய்து மிக்ககோபத்துடன் கத்தி, வில், பாணம், கதாயுதம், தோமரம் ஆகிய இவைகளால் அடித்துக்கொண்டார்கள். யானை, குதிரை, ரதம், கோபுரக்கழுதை, ஒட்டகம், விருஷபம், காலாட்கள் முதலியவைகளுடன் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்தார்கள். இப்படி அவர்கள் அடித்துக்கொண்டது, காட்டில் யானைகள் தந்துங்களால் அடித்துக்கொண்டாற்போலிருந்தது. ப்ரத்யும்னன் ஸாம்பனுடனும், அக்ரூரர், போஜன் இவர்களும், அனிருத்தர், ஸாத்யகி இவர்களும், ஸுபத்திரன், ஸங்கிராமஜித் இவர்களும், ஸுசாரூ, கதன், இவர்களும், ஸுமித்திரன், ஸுரதன் இவர்களும் சேர்ந்து யுத்தஞ்செய்தார்கள். பின்னும் உல்முகன், ஸஹஸ்ரஜித், பானுமுதலிய மற்றவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டார்கள்.

இப்படி அவர்களுக்கு மோஹமுண்டாவதற்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மாயையேகாரணம், தாசார்ஹர்கள், போஜர்கள், அந்தகர்கள் விருஷணிகள், ஸாத்வதர்கள், மதுக்கள், (அற்புதக்கணக்கான) பிரஸேனர்கள் ஆகிய எல்லாரும் ஸ்நேஹத்தைவிட்டு அடித்துக்கொண்டார்கள். புத்திரர்கள் பிதாக்களுடன் சண்டைசெய்தார்கள். மேலும் ஸஹோதரன், ஸஹோதரியின் புத்திரன், பெண்ணின் புத்திரன், பிதாவின் ஸஹோதரன், அம்மான், மித்திரன், பந்து, ஞாதியென்ற ஸ்நேஹத்தை மறந்து அடித்துக்கொண்டார்கள். பின்பு பாணங்களும், விற்கழிகளும், ஆயுதங்களும் ஓடிந்தன. அப்பொழுது ஸமுத்திரக்கரையில் முளைத்திருக்கும் கோரைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டார்கள். அவைகள் வஜ்ரம்போலும்

தோமரம்போலும் கெட்டியானவையாக விருந்ததான தால் அவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு அடித்துக் கொண்டார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சண்டை செய்ய வேண்டாமென்று அவர்களைத்தடுத்தார். அப்படியும் அதனைக்கேளாமல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும், பலராமனையும் சத்ருவாக நினைத்து அவர்களை அடிப்பதற்காக ஓடிவந்தார்கள். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மாயையால் மோஹித்து ப்ராஹ்மண சாபத்தை வ்யாஜமாகக் கொண்டு யாதவர்கள் கோரைகளால் அடித்துக்கொண்டு மரணமடைந்தார்கள். மூங்கில் ஒன்றோடொன்று உராய்வதால் உண்டாகும் அக்னி அதனை யெறிப்பது போல் அவர்களுடைய சண்டையாலுண்டான கோபம் அவர்களுடைய குலத்தை நாசஞ்செய்தது. இப்படியாதவகுலம் நஷ்டமானபின் ஸ்ரீ பகவான் பூமியின் பாரம் நிவர்த்தியடைந்ததென்று நினைத்தார்.

26-32. அப்பொழுது பலராமன் ஸமுத்திரக் கரையில் பரமபுருஷன் த்யானஞ்செய்வதாகிய யோகத்தைசெய்து பர்மாத்மாவிடத்தில் தமது ஆத்மாவைச் சேர்த்து பூலோகத்தைவிட்டு பரலோகஞ்சென்றார். இப்படி பலராமன் சென்றபின் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அச்வத்த மரத்தின் அடியில் மௌனமாக உட்கார்ந்தார், அப்பொழுது பகவானுடைய ஸ்வரூபம் நான்கு கைகளுள்ளதாகவும் தம்முடைய காந்தியால் ப்ரகாசிப்பதும், புகையில்லாமல் தணலாகவிருக்கும் அக்னிபோல் திக்குகளில் இருளைப்போக்கி ப்ரகாசிக்கச் செய்கிறதாகவும், ஸ்ரீ வத்ஸமென்ற அடையாளமுள்ளதாகவும், மேகம்போல் கருத்த திருமேனியுள்ளதும் ஸுவர்ணம்போல ப்ரகாசிக்கும் தேஜஸுள்ளதாகவும்

மனோஹரமான இரண்டு பீதாம்பரங்களை தரித்ததாகவும், அழகிய புன்சிரிப்புள்ள தாமரை மலர்போன்ற முகமுள்ளதாகவும், கருத்தும் சுருண்டவையுமான தலைமயிர்களுள்ளதாகவும், தாமரைமலர்கள் போல அழகான நேத்திரங்களுள்ளதாகவும், ப்ரகாசிக்கும் மகரகுண்டவங்களுள்ளதாகவும், கடிஸுத்ரம் (அரை ஞாண்) யஜ்ஞோபவீதம், கிரீடம், வளை, தோள் வளை, ஹாரம், பாதஸரம், முத்திரை கௌஸ்துபம் ஆகிய இவைகளால் அவங்கிருதமாகவும், வனமாலை யுள்ளதாகவுமிருந்தது. மேலும் சக்கிரம்முதலிய ஆயுதங்கள் திவ்யரூபத்துடன் பகவானை யுபாஸித்துக் கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது பகவான் தாமரைமலர் போல சிவந்திருக்கும் இடது பாதத்தை வலது துடையில் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

33-38. அந்த ஸமயத்தில் ஜரனென்ற ஒரு வேடன் காட்டில் ஸஞ்சரித்து வரும்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதத்தைப் பார்த்து அதை மானுடைய மூகமென்று நினைத்து ஒரு பாணத்தால் அடித்தான். அந்த பாணத்தின் நுணியில் இரும்பு உலக்கையில் எஞ்சிய துண்டு வைக்கப்பட்டிருந்தது. பின்பு அந்த வேடன் நான்கு கைகளுடன் ப்ரகாசிக்கும் பகவானைப்பார்த்து பயந்து அவருடைய ஸம்பஞ்சென்று அவரை நமஸ்கரித்தான். பின்னுமவன் பகவானை நோக்கி "உத்தமச்லோகரான! ப்ரபுவே! மதுஸுதன! ஆழியாத்தன்மையால் உமக்கு அபராதஞ்செய்தேன். பாபியான என்னுடைய குற்றத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். எவரை ஸ்மரித்தால் அஞானமாகிய இருள்விலகுமென்று சொல்லுகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட மஹாவிஷ்ணுவாகிய உமக்கு

அபராதுஞ்செய்தேன். (ஆனதால் நான் இனி இம்மாதிரி செய்யாமலிருக்கும்படி) பாபியும், வேடனுமான என்னைச் சிஷியும். உம்முடைய மாயையின் கார்யத்தை ப்ரஹ்மதேவரும், அவருடைய புத்திரர்களான ருத்ரர், ப்ரஜாபதிகள், வேதத்தைக் கண்டுபிடித்த மஹர்ஷிகள் ஆகிய எல்லாரும் தெரிந்துகொள்ள வில்லை. மிக்க பாபியான எனக்கு அந்த உம்முடைய மாயா கார்யமெப்படித்தெரியும்?" என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

39-40. அதனைக்கேட்ட பகவான். வேடனை நோக்கி "அட! ஜர! பயப்படவேண்டாம், எழுந்திரு, என்னுடைய அபிப்ராயப்படி நீ செய்தாய். என்னுடைய உத்தரவின்படி புண்ணிய சாலிகள் செல்லுமிடமான ஸ்வர்க்க லோகத்திற்குப்போ என்று அனுக்ரஹித்தார். இப்படி தமதிஷ்டப்படி மனிதவடிவங்கொண்ட பகவான் அனுக்கிரஹித்தவுடன் அந்த வேடன் மூன்று தடவை பகவானை ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்து விமானத்தின் மீதேறி ஸ்வர்க்க லோகஞ்சென்றான்.

41-50. அப்பொழுது தாருகன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தேடி துளஸியின் வாஸனையுள்ள காற்றினால் பகவானிருப்பிடத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவ்விடம் வந்து ரதத்தைவிட்டிறங்கி அச்வத்த மரத்தினடியில் சக்கிரம் முதலிய ஆயுதங்களால் உபாஸிக்கப்பெற்று ப்ரகாசிக்கும் ப்ரபுவைதர்சித்து நமஸ்கரித்தான். பின்னு மவன் பகவானைநோக்கி "ஓ ப்ரபுவே! உம்மைப் பாராமல் என்னுடைய இந்திரியங்கள் சக்தியற்று இருளடைந்தன. இரவில் சந்திரன் அஸ்தமயத்தை

அடைந்தபின் எப்படி பதார்த்தங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லையோ. அப்படி திக்குகள் தெரிய வில்லை. மனத்திற்கு ஸந்தோஷமுண்டாகவில்லை" என்றான். இப்படி தாருகன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது கருத்வஜமுள்ள ரதமானது ஆகாயஞ் சென்றது. சக்கிரம் முதலிய ஆயுதங்களும் அதன்பின் சென்றன. அதனைக் கண்ணுற்ற தாருகன் மிகவும் ஆச்சர்யமடைந்தான். அப்படிப்பட்ட தாருகனை நோக்கி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், "ஓ ஸாரதியே! த்வாரகா நகரத்திற்கு நீ போய் நம்முடைய பந்துக்களுக்கு பலராமனுவைப் மரணத்தையும், மற்றவர்களுடைய நாசத்தையும்! என்னுடைய தசையையும் சொல்; நீங்கள் இனி த்வாரகையில் வஸிக்கவேண்டாம். என்னால் விடப்பட்ட த்வாரகா நகரத்தை ஸமுத்திரம் ஜலத்தால் கவர்ந்துகொள்ளும். ஆனதால் அவரவர் களுடைய தண்ட முதலியவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு பந்துக்களுடன் அர்ஜுனரால் காப்பாற்றப்பட்டு நீங்களெல்லவாரும் இந்திர ப்ரஸ்தத்திற்கு போகவேண்டும். நீ என்னுடைய தர்மத்தை அடைந்து இவை என்னுடைய மாயையால் செய்யப்பட்டவை யென்பதை தெரிந்துகொண்டு ஞானநிஷ்டனாகி சாந்தியை அடையவேண்டும்." என்று ஆஜ்ஞாபித்தார். அதனைக்கேட்ட தாருகன் பகவானை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாதவனானாலும் அவருக்கு ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களைச் செய்து அடிக்கடி அவருடைய பாதங்களைத் தன்தலையில் வைத்துக்கொண்டு த்வாரகா நகரஞ்சென்றான்.

பகவான் வைகுண்டஞ்சென்றது

1-41 பின்பு ப்ரஹ்மதேவரும், பார்வதியுடன் பரமசிவனும், இந்திரன் முதலிய தேவதைகளும், மஹர்ஷிகளும், ப்ரஜாபதிகளும், பிதிருக்களும், ஸித்தர் களும், கந்தர்வர்களும், வித்தியாதரர்களும், உரகர்களும், சாரணர்களும், யக்ஷர்களும், ராக்ஷஸர்களும் கின்னரர் களும் அப்ஸரஸுகளும், பகவான் வைகுண்டஞ் செல்வதைப் பார்ப்பதற்காக மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அவ்விடம் வந்தார்கள். மேலும்வர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண னுடைய அவதாரங்களைப்பற்றியும் சரித்ரங்களைப் பற்றியும் கானஞ்செய்தார்கள். புஷ்பங்களை வர்ஷித் தார்கள். ஆகாயம் அவர்களுடைய விமானங்களால் வ்யாப்தமாகவிருந்தது. இப்படி மிகுந்த பக்தியுடன் தேவர்கள் வந்துகூடினார்கள்.

அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்முடைய விபூதி களான அந்த தேவர்களைப்பார்த்துவிட்டு தாமரைமலர் போன்ற நேத்திரங்களை மூடிக்கொண்டார். ஒவ்வொரு தேவர்களும் தங்கள் லோகத்திற்குப் பகவானை அழைத்துப்போவதற்காக வந்திருப்பதால் ஸமாதி செய்வதென்ற வ்யாஜமாக கண்களை மூடிக்கொண்டன ரென்று கருத்து) ஆனால் யோகிகள் யோகதாரணையின் மஹிமையால் சரீரத்தை யெறிந்து லோகாந்திரத்தை அடைவது போலில்லாமல் பகவான் ஸகல லோகங் களுக்கு மிருப்பிடமான அழகிய தமது சரீரத்துடனேயே தமது லோகஞ்சென்றார். அப்பொழுது தேவ துந்துபி கள் முழக்கப்பட்டன. ஆகாயத்திலிருந்து புஷ்பமாரி

பெய்தது; ஸத்யம், தர்மம், திருதி, கீர்த்தி, ஸ்ரீ ஆகிய இவைகள் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பின்சென்றன. ஆகாயத்தில் செல்லுகின்ற மின்னலுடைய கதி எப்படி மணிதர் களுக்குத் தெரியவில்லையோ, அப்படி பகவான் தம்மு டைய தேஜஸ்ஸில் ப்ரவேசித்தது ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்களுக்குந் தெரியவில்லை. ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் முதலிய தேவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய யோகமஹி மையைப் பற்றி ஆச்சர்யமடைந்து அவரைப் பற்றி ச்லாகித்துக் கொண்டு தங்கள் தங்களிருப்பிடஞ் சென்றார்கள். மஹாராஜனே! பரமாத்மாவாகிய பகவானுக்கு உத்பத்தியில்லை. அப்படிப்பட்ட பகவான் இந்த ஜகத்தைப்படைத்து அதில் தாம் அனுப்ரவே சித்து அத்துடன் விளையாடி கடைசியில் அதனை ஸம்ஹரித்துத் தமது மஹிமையிலிருக்கிறார். இப்படி பகவான் அவதரிப்பதும். லோகாந்திரஞ் செல்வதும் நடன் (வேஷதாரி) வேஷம் போட்டுக்கலைப்பது போன்றதென தெரிந்துகொள்ளும். மனுஷ்யனாக அவதரித்த பகவான் யமலோகஞ்சென்ற ஆசார்யரு டைய குழந்தையை அதே சரீரத்துடன் திருப்பிக் கொண்டு வந்தார். ப்ரஹ்மாஸ்திரத்தால் எறிக்கப்பட்ட உம்மை காப்பாற்றினார். யமனை ஜயித்தவரான ருத்திரனையும் (பாணாஸூர யுத்தத்தில்) ஜயித்தார். ஜரணென்ற வேணை இந்த மனித சரீரத்துடன் புண்யலோகமனுப்பினார். இவ்வளவு மஹிமையுள்ள பகவானுக்குத் தமது சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது பெரிய கார்யமல்ல. ஆனாலும் மனுஷ்ய சரீரத்தால் என்ன ப்ரயோஜனமுண்டாகப் போகிறது, ஒன்றுமில்லை யென்பதைக் காண்பித்துக்கொண்டுத் தமது சரீரத்தை மனுஷ்யலோகத்தில் வைக்கவில்லை அவர் எல்லா சக்தியுள்ளவர்; ஸகல ஜகத்தையும் வேறு

உதவியின்றி படைத்துக் காப்பாற்றி ஸம்ஹரிப்பவர்; எவன் காலையில் எழுந்திருந்து சுத்தனாகி பக்தியுடன் பகவான் வைகுண்டஞ் சென்றதாகிய இந்தக் கதையை படிக்கிறானோ அவன் அந்தப்பகவானை அடைவான்.

15-21. தூருகன் த்வாரகைக்குச் சென்று வஸுதேவர், உக்கிரஸேனர் இவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரிந்ததால் அழுதான். விருஷ்ணிகள் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக் கொண்டு மரணமடைந்ததையும், பகவான் வைகுண்டஞ் சென்றதையும் தெரிவித்தான். அதனைக்கேட்டு அவர்கள் மிக்க துக்கத்தை அடைந்து மனம் நடுங்கி பந்துக்கள் மரணமடைந்திருக்குமிடத்திற்கு சீக்கிரமாக சென்றார்கள். மரணமடைந்திருக்கும் பந்துக்களை பார்த்தார்கள். வஸுதேவரும் தேவகியும் ராம் கிருஷ்ணர்களைக் காணாமல் ப்ராணனை விட்டார்கள், ஸ்திரீகள் எல்லாரும், தங்கள் தங்கள் புருஷர்களுடைய சரீரத்தை கட்டிக்கொண்டு உடன்கட்டையேறி சரீரத்தை விட்டார்கள். பலராமனுடைய பத்னிகளும் அக்னியில் ப்ரவேசித்தார்கள். வஸுதேவருடைய பத்னிகள் அவருடைய சரீரத்தையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய நாட்டுப்பெண்கள் ப்ரத்யும்னன் முதலியவர்களுடைய சரீரங்களையும் ஆலிங்கனஞ்செய்து கொண்டு அக்னி ப்ரவேசஞ் செய்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பத்னிகளாகிய ருக்மிணி முதலியவர்கள் பகவானையே த்யானஞ்செய்து தன்மயர்களாகி அக்னி ப்ரவேசஞ்செய்தார்கள்.

21-26. அர்ஜுனார் தம்மிடத்தில் மிக்க ப்ரியமுள்ள

தோழராகிய பகவானைவிட்டுப் பிரிந்து மிக்க துக்கத்தை அடைந்து அவரால் உபதேசிக்கப்பெற்ற சீதாவாக்கியங்களை நினைத்து மனத்தை ஸமாதானஞ் செய்துகொண்டார். பின்பு மரணமடைந்த பந்துக்களுக்கு புத்திரன் முதலியவர்களில்லாததால் தாம் அவர்களுக்கு உத்திரகிரியைகளை விதிப்படி செய்து முடித்தார். பகவான் வைகுண்டஞ் சென்றபின் கூஷணத்திற்குள் த்வாரகா நகரம் ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கி விட்டது. பகவானுடைய அரண்மனையில் பகவானுடைய ஸான்னித்யம் எப்பொழுது மிருப்பதால் அது மாத்திரம் ஸமுத்திரத்தில் முழுகவில்லை அந்தப் பகவானுடைய அரண்மனையை ஸ்மரித்தமாத்திரத்தில் ஸகல பாபங்களும் நிவர்த்தியாகின்றன; ஸகல கேஷமங்களும் கிடைக்கின்றன. பின்பு அர்ஜுனார் எஞ்சிய ஸ்திரீகள், சிறுவர்கள், வயதுமுதிர்ந்தவர்கள் ஆகிய இவர்களை இந்திரப்ரஸ்தத்திற்கு அழைத்து வந்து வஜ்ரனுக்கு (வஜ்ரனென்ற ஒருவர் எஞ்சியிருந்தார்) பட்டாபிஷேகஞ் செய்தார். பின்பு உம்முடைய பிதாமஹர்களான தர்மபுத்திரர் முதலியவர்கள் அர்ஜுனார் முகமாக பந்துக்களுடைய மரணத்தைக் கேட்டு உமக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்து லோகாந்திரஞ் சென்றார்கள்.

27-28. தேவர்களுக்கும் தேவராகிய ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணு லோகத்தில் அவதரித்து நடத்திய சரிதங்களை ச்ரத்தையுடன் எவன் படிக்கிறானோ, அவன் ஸகல பாபங்களற்று சுத்தனாவான். இப்படி பகவான் கிருஷ்ணனாக அவதரித்து செய்த பால்ய சரித்திரம் முதலிய சரிதங்கள் கேஷமத்தைக் கொடுக்ககூடியவை; மிக்க அழகானவை; இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும்

ஸூகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவை; அவைகளை
சீர்த்தையுடன் படித்து வாக்கினால் உச்சரிக்கும்
மனிதன் பரமஹம்ஸர்களுடைய கதியை அடைவான்.

ஸ்ரீமத் பாகவதம்

ஸ்கந்தம்-12

அத்தியாயம்-1

கலியில் உண்டாகும் அரசர்கள்

பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் சுகரை நோக்கி “ஓ
மஹர்ஷியே! யதுவம்சத்திற்கு அலங்கரமாக விருந்த
ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தம்முடைய லோகஞ் சென்றபின்
பூமியில் யாருடைய வம்சமிருந்தது? அதனைச்
சொல்லும்” என்று கேட்டார்.

2-19. ஐராஸந்தனுடைய புத்திரன் ஸஹாதேவன்
அவனுடைய புத்திரன் மார்ஜாரி யென்பவன்.
அவருடைய புத்திரன் ச்ருத சர்வஸ்யென்று ஆரம்
பித்து ரிபுஞ்ஜயன் வரையில் இருபது அரசர்கள் இனி
உண்டாகப் போகிறார்கள் என்று ஒன்பதாவது
ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்பட்டது, அதற்கும் மேலுண்டா
கும் ஸந்ததிகள் இந்த அத்தியாயத்தில் நிரூபிக்கப்
படுகின்றன) ப்ரஹத்ரதருடைய வம்சத்திலுண்டாகும்
அரசர்களுக்குள் கடைசியான ரிபுஞ்ஜயருடைய
மந்திரியாகிய கனகரென்பவர் ரிபுஞ்ஜயரைக் கொன்று
தம்முடைய புத்திரனான ப்ரத்யோதனென்பவனை
அரசனாகச் செய்யப்போகிறார். (ரிபுஞ்ஜயனுக்கே
புரஞ்ஜயனென்றும் பெயருண்டு) அவருடைய புத்திரன்
அலகன். அவனுடைய புத்திரன் விசாகயூபென்பவன்
அரசனாவான். அவருடைய புத்திரன் ஜனகென்பவன்
(ராஜகென்று சில புஸ்தகங்களிலிருக்கிறது)

அவருடைய புத்திரன் நந்திவர்த்தர். அவருக்கு ஐந்து புத்திரர்கள். அவர்களுக்கு ப்ரத்யோதனர்களென்று பெயர், மேற்காட்டிய அரசர்கள் 138-வர்ஷங்கள் ராஜ்யபாலனஞ் செய்வார்கள். (128-வர்ஷங்கள் என்று சில புஸ்தகங்களிலிருக்கிறது) மேற்காட்டிய ப்ரத்யோதனர்களுக்கு சிகனாபரும், அவருக்கு அஜாதசத்துருவும், அவருக்கு விதிஸாரரும், அவருக்கு தர்ப்பகரும், அவருக்கு அஜேயரும், அவருக்கு நந்திவர்த்தனரும், அவருக்கு மஹாநந்தியும் புத்திரர்களாக ஜனிப்பார்கள். மேற்காட்டிய பத்து அரசர்களுடைய ராஜ்யபாலன காலம் முன்னூற்று அறுபது (360) வர்ஷங்களென்று தெரிந்து கொள்ளும். மஹாநந்தியின் புத்திரர் நந்திரென்பவர்.

அவர் மிக்க பலமுள்ளவர்; அளவற்ற ஐச்வரிய முள்ளவர்; மஹாபத்ம கணகக்கான ஸைன்னியத்திற்கு அதிபதி; சூத்திர ஸ்திரீயினிடத்தில் ஜனிப்பார்; க்ஷத்திரிய குலத்தை நாசஞ் செய்பவர்; அதன்பின் வரும் அரசர்கள் அநேகமாக சூத்திரர்களாகவும், அதர்ம புத்தியுள்ளவர்களாகவும் இருப்பார்கள். அந்த நந்திரென்பவர் மஹாபத்ம கணகக்கான ஸைன்யங்களுடன் தம்முடைய ஒரு குடையின் கீழ் ஸகல பூமிகளை பரிபாலிப்பார். அவர் இரண்டாவது பரசுராமன் போலிருப்பார். அவருடைய உத்திரவு ஒருவராலும் மீற முடியாதது. அந்த நந்தருக்கு ஸுமாலி முதலிய எட்டு புத்திரர்கள் ஜனிப்பார்கள். அவர்கள் நூறு வர்ஷங்கள் ராஜ்யபாலனஞ் செய்வார்கள். அப்பொது ஒருப்ராஹ்மணன் (கௌடில்யன் = சாணக்யன்) மிக்க ப்ரஸித்தியுள்ள ஒன்பது நந்தர்களை (நந்தனும் அவருடைய எட்டு குமாரர்களும்) நாசஞ் செய்வார்.

அதன்பின் மௌர்ய வம்சத்திய அரசர்கள் பூமியைப் பரிபாலிப்பார்கள். அந்தப்ராஹ்மணர் மௌர்வயர்களில் முதல்வனாகிய சந்திரகுப்தருக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ் செய்விப்பார். அந்த சந்திரகுப்தருக்கு வாரீஸார ரென்றும், அவருக்கு ஸூயசஸ்யென்றும், அவருக்கு ஸம்யதரென்று, அவருக்கு சாலிகுகரென்றும், அவருக்கு ஸோமசர்மாவென்றும், அவருக்கு சததன்வாவென்றும், அவருக்கு ப்ரஹ்ரதரென்றும்; புத்திரர்கள் ஜனிப்பார்கள்.

மேற்காட்டிய மௌர்யர்களென்று பத்து அரசர்களின் காலம் நூற்றுமுப்பத்தேழு வர்ஷங்கள். (மௌர்யர்கள் ஒன்பது அரசர்கள் தான் மேலே காட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் சந்திரகுப்தனுடைய பிதாவைச் சேர்த்து பத்து அரசர்கள் என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. அல்லது தசரதர் என்று ஒருவர் அந்த வம்சத்தைச் சார்ந்தவரென்று பராசரர் முதலியவர்கள் சொல்லியிருப்பதால் அதை யநுசரித்து பத்து அரசர்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று கருத்து) பிருஹ்ரதருடைய ஸேநாபதியும் சுங்கனுக்கு முந்தியவருமான புஷ்யாமித்திரரென்பவர் தமக்கு யஜமானராகிய பிருஹ்ரரைக் கொண்டு அரசனாவார். அவருக்கு அக்னிமித்திரரும், அவருக்கு ஸூஜ்யேஷ்டரும், அவருக்கு வஸுமித்திரரும் அவருக்கு பத்கரும், அவருக்கு புளிந்தரும், அவருக்கு யோகரும், அவருக்கு த்வஜமித்திரரும், அவருக்குப் பாகவதரும், அவருக்கு தேவஹூதியும் புத்திரர்களாக ஜனிப்பார்கள். மேற்காட்டிய சுங்கர்களென்று பத்து அரசர்கள் 111 வர்ஷங்கள் பூமியை அனுபவிப்பார்கள். அதன்பின்பு இப்பூமியில் அல்பகுணமுள்ள கண்வர்களுடைய வசமிருக்கும்.

20-21. தேவஹுதிதியின் மந்திரியான வஸுதேவ ரென்பவர், தேவஹுதி பரஸ்தரீயிடத்தில் ஆசைப் பட்டதால் அவனைக் கொன்று தாம் அரசனாவான். அவர் மிக்க புத்திசாலியாக விருப்பார். அவருக்கு பூமித்திரரென்றும் அவருக்கு நாராயணனென்றும் அவருக்கு ஸுசர்மாவென்றும், புத்திரர்கள் ஜனிப்பார்கள். இவர்களே கண்வாயணர்களென்படுவார்கள். மேற்காட்டிய கண்வர்கள் கலியுகத்தில் முன்னூற்று நூற்றத்து ஐந்து (345) வர்ஷங்கள் இந்த பூமியை அனுபவிப்பார்கள்.

22-28. ஸுசர்மாவின் வேலைக்காரனும் மிகவும் அஸத்தும் சூத்திரனுமான பலியென்ற ஆந்திர ஜாதியில் பிறந்தவன் (தெலுங்கு ஜாதி) ஸுசர்மாவைக் கொன்று ஸ்வல்ப காலம் அரசனாவான். (அவன் மிக்க அசத்து) அவனுடைய ஸஹோதரராகிய கிருஷ்ண ரென்பவர் பலிக்குப் பின்பு அரசனாவார். அவருக்கு சாதகர்ணரென்றும், அவருக்கு மேகஸ்வாதியென்றும், அவருக்கு தண்டமானரென்றும், அவருக்கு அரிஷ்ட கர்மாவென்றும், அவருக்கு ஹாலேயரென்றும், அவருக்கு புரீஷஸேதுவென்றும், அவருக்கு ஸுதர்சனரென்றும், அவருக்கு சகோரரென்றும், அவருக்கு கோமதியென்றும், அவருக்கு புரீமானென்றும், அவருக்கு வேதரென்றும், அவருக்கு சிவரென்றும், அவருக்கு ஸ்கந்தரென்றும், அவருக்கு யஜ்ஞசீலரென்றும், அவருக்கு ஸிதரென்றும் அவருக்கு அஸிதரென்றும், அவருக்கு ச்ருதஸ்சந்த ரென்றும், அவருக்கு யஜ்ஞசத்ருவென்றும், அவருக்கு விஜ்யரென்றும், அவருக்கு சந்திர பீஜரென்றும், அவருக்கு ஸுலோமதீயென்றும் புத்திரர்கள் ஜனிப்பார்கள். மேற்காட்டிய முப்பது அரசர்கள் 456-வர்ஷ

காலம் பூமியைக் காப்பாற்றுவார்கள்.

29-31. அதன்பின்பு ஏழு ஆபரர்களும், அவர்களுக்குப் பின்பு பத்து கர்த்தபிகளும், மிக்க ஆசையுள்ள பதினாறு கங்கர்களும், அதன்பின் எட்டு யவனர்களும், பதினான்கு பர்பரர்களும், பதிமூன்று முருண்டார்களும், பதினோன்று மௌனர்களும் அரசர்களாவார்கள். மேற்காட்டிய ராஜ்யகாலம் 1099-வர்ஷங்கள், மௌனர்கள் முன்னூற்று வர்ஷங்கள் பூமியை பரிபாலிப்பார்கள்.

32-42. அவர்களுக்குப் பின் பூதநந்தன், யவஹரன், சிகநந்தி, அவருடைய ஸஹோதரராகிய கிலிங்கிலாவென்ற நகரத்திலிருந்து 106-வர்ஷங்கள் பூமியை அனுபவிப்பார்கள். அவர்களுக்குப் பதிமூன்று புத்திரர்கள் ஜனிப்பார்கள். அவர்களுக்குப் பாஹ்லிக்க ளென்று பெயர். அதில் புஷ்யமித்திரரென்று ஒருவன் தர்மமித்ரரென்று புத்திரனுடனிருப்பான். மேற்காட்டிய பாஹ்லிக்க முதலியவர்கள் ஒரே காலத்தில் அரசர்களாக விருப்பார்கள். அவர்களிடமாக ஏழு ஆந்திரர்களும், ஏழு கோஸலர்களும், நிஷததேசத்து அரசர்களும், வைதார்யத்து, அரசர்களும், மகததேசத்து அரசர்களும் ஜனிப்பார்கள். விச்வஸ்பூர்ஜியென்று ஒருவன் மகத தேசத்திற்கு அரசனாவான். அவன் புரஜ்யயனைவி மிக்க ப்ரஸித்தியுள்ளவனாவான். மேலுமவன் ம்லேச்சர்கள் போன்ற புளிந்த, யது, மத்திரயென்று பெயருள்ள ஜாதிகளை ஸ்தாபிப்பான். அவனுடைய காலத்தில் ப்ரஜைகள் பெரும்பாலும் ப்ராஹ்மண பக்தியில்லாதவர்களாக விருப்பார்கள். அந்த அரசன் மிக்க பலம் உள்ளவனானதால் பத்மவதி

யென்ற நகரத்திலிருந்து கங்காத்வாரம் முதல் ப்ரயாகம் வரையிலுள்ள பூமியைப் பரிபாலிப்பான். செளராஷ்டிரம், அவந்தீ, ஆபிர அர்புதம், மாளவம் முதலிய தேசத்திலுள்ள ப்ராஹ்மணர்கள் உபனயனம் முதலிய ஸம்ஸ்காரமில்லாமல் வ்ராத்யர்கள் போலிருப்பார்கள். மேலும் அந்தக் காலத்தில் ஸமுத்திரக்கரைகளிலுள்ள தேசங்களையும், சந்திரபாகாநதியின் கரையிலுள்ள தேசங்களையும், காஞ்சி பட்டினத்தையும், காசீர தேசத்தையும், வேதாசார சூன்யர்களான சூத்திரர்களும்; அவர்களுக்கு தாழ்ந்த ஜாதியாளர்களும் அனுபவிப்பார்கள். மேற்காட்டிய இவ்வரசர்கள் ஒரே காலத்திருப்பவர்கள். பெரும்பாலும் ம்லேச்சர்கள் போன்றவர்கள்.

அதர்மம், பொய் இவைகளில் நோக்கமுள்ளவர்கள்; ஸ்வல்பமாகக் கொடுப்பவர்கள்; மிக்க கோபமுள்ளவர்கள்; ஸ்திரீகள், சிறுவர்கள், பசுக்கள், ப்ராஹ்மணர்கள் ஆகிய இவர்களை ஹிம்ஸிப்பார்கள். பரஸ்திரீகளிடத்திலும், பிறருடைய பணத்திலும் ஆசைப்படுவார்கள். ஸ்வல்பகார்யத்தில் ஸந்தோஷத்தை அடைவார்கள்; ஸ்வல்பகார்யத்தில் கோபத்தையுமடைவார்கள்; அல்ப பலமுள்ளவர்கள்; அல்பாயுஸ்ஸுள்ளவர்கள்; கர்பா தானம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களற்றவர்கள் அனுஷ்டான மற்றவர்கள்; ரஜோகுணம், தமோகுணம் இவைகளால் வ்யாபிக்கப் பெற்றவர்கள்; இப்படி துஷ்டர்கள் அரசர்களாகவிருந்து ஜனங்களுடைய பணம் முதலியவைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ப்ரஜைகளை உபத்திரவிப்பார்கள். அவரவர்களுடைய ராஜ்யத்திலுள்ள ஜனங்கள் அவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தையும், ஆசாரத்தையும் அனுஸரித்து அவர்களுடைய

வார்த்தையையே சொல்லிக்கொள்வார்கள். மேலுமவர்கள் அரசர்களால் உபத்திரவத்தை அடைவதுடன் ஒருவருக்கொருவர்களும் உபத்திரவித்துக்கொண்டுகெடுதியை அடைவார்கள்.

கலியில் நடப்பவை

பின்பு கலியுகத்தில் தர்மம், ஸத்யம், பொறுமை, தயை, ஆயுஸ், தேஹபலம், ஞாபகம் ஆகிய இவைகள் நாளுக்கு நாள் குறையும். கலியில் பணமுள்ளவனே மேலான குலத்தில் பிறந்தவனாவான்; பணமுள்ளவனே ஆசாரமுள்ளவனாவான்; பணமுள்ளவனே குணமுள்ளவனாவான். தர்மம், நியாயம் இவைகளின் தீர்மானத்தில் பலமே காரணமாகும். மணஞ்செய்து கொள்வதில் அவரவர்களுடைய இஷ்டமே காரணமாகும் (குலகோத்திரங்களைக் கவனிக்க மாட்டார்களென்று கருத்து) கொடுத்தல் வாங்கல் முதலியவைகளில் பேசுந்திறமையுள்ளவனே ஸமர்த்தனாவான் (கபட மில்லாமல் பேசுவதில்லையென்று கருத்து) ஆண் ஆனாலும், பெண் ஆனாலும் நல்ல குலத்தில் பிறந்திருப்பது, நல்ல ஆசாரம் உள்ளவர்களாக விருப்பது ஆகிய குணங்களைக்கொண்டு சிறந்தவர்களாகிறதில்லை.

போகத்தில் ஸாமார்த்திய முள்ளவர்களானால் அவர்களே சிறந்தவர்களாவார்கள். ப்ராஹ்மணனுக்கு யஜ்ஞோபவீதமே அடையாளமாக விருக்கும் (உப நயனம் முதலியவையில்கையென்று தூத்பர்யம்) இவன் இன்ன ஆச்ரமமுள்ளவனென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் தண்டம் முதலிய அடையாளங்களால் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். (அந்த அந்த ஆச்ரமத்தின் ஆசாரங்கள் காணப்படாதென்று கருத்து) ஒரு ஆச்ரமத்தை அடைவதானாலும் அவைகளுக்கு

அடையாளங்களான தண்டம் முதலியவைகளை யெடுத்துக்கொள்வது மாத்திரமே யொழிய, அவை களுக்குரிய அனுஷ்டானங்கள் காணப்படாது. தரித்ரனாக விருப்பவன் அபஜயத்தை அடைவான். (பணக்காரன் ஜயத்தை அடைவான்) அதிகமாகப் பேசுகிறவனே பண்டிதனென்ற ப்ரஸித்தியை அடைவான். ஏழையாகவிருப்பவனே அஸாதுவெனப் படுவான். (திருடன் முதலிய கெட்ட பெயரை அடைவான்.) பணமுள்ளவனே ஸாதுவெனப்படுவான். ஆண் பெண் ஸம்மதித்துப் புணருவதே விவாஹமாகும் (சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய விதிப்படி மணஞ் செய்து கொள்வதில்லை) சரீரத்திலுள்ள அழுக்கை நிவர்த்தித்துக் கொள்வதே ஸ்நானமாகும் (புண்ய தீர்த்த ஸ்நான மில்லையென்று கருத்து) வெகுதூரத்திலிருக்கும் குளம் முதலியவைகளைப் புண்ய தீர்த்தமென்று நினைப்பார்களே யொழிய ஸமீபத்தில் கங்கையிருந்தாலும் அதை அலக்ஷயஞ் செய்வார்கள்.

அழகுக்காக மயிர்வைத்துக் கொள்வார்களே யொழிய சாஸ்திர முறைப்படி க்ஷௌரஞ் செய்து கொள்ளுகிறதில்லை. தன் வயிற்றை நிறப்புவதே புருஷார்த்தமாகும் தைர்யமாகப் பேசுகிறவனே ஸபைக்குரியவனாவான். சாமர்த்தியத்தைக் குடும்ப போஷணைக்கே உபயோகப்படுத்துவார்கள். கீர்த்திக் காகவே தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பார்கள். இப்படி பூமியில் ப்ரஜைகள் துஷ்டர்களாக விருப்பார்கள். ப்ராஹ்மணன் முதலியவர்களுக்குள் எவன் பலமுள்ளவனோ அவனே அரசனாவான். மேலும் அரசர்கள் லுப்தர்களும், தயையில்லாதவர்களும், திருடன் போன்றவர்களுமாகவிருப்பார்கள். பின்னுமவர்கள்

ப்ரஜைகளுடைய பணத்தையும், களத்திரத்தையும், பிடுங்கி கொள்வார்கள். அவர்களால் உபத்திரவிக்கப் பெற்று ஜனங்கள் மலைகளிலும் வஸிப்பார்கள். மேலும் ஸரியான காலத்தில் மழை பெய்யாமல் பஞ்சமுண்டாகும். அதனால் ஜனங்கள் கிழங்கு, வேர், தேன், பழம், புஷ்பம், விதை, தண்டு ஆகிய இவைகளைப் புஜித்துக் கஷ்டப்படுவார்கள் பின்னும் குளிர், காற்று, வெயில், மழை, பசி, தாஹம், வ்யாதி, கவலை ஆகிய இவைகளால் உபத்திரவிக்கப்படு வார்கள். கலியுகத்தில் இருபது முப்பது வருடங்களே, ஜனங்களுக்குப் பரமாயுஸ்ஸாகும். கலியின தோஷத்தால் ஜனங்களுடைய சரீரம் குறையும். வர்ணம், ஆசிரமம் இவைகளுடைய தர்மமும் வேதமார்கமும் ஒழிந்து போகும்.

பாஷண்ட தர்மமே வெகுவாகப்பரவும். அரசர்கள் பெரும்பாலும் திருடர்களாவார்கள். பெரும்பாலும் ஜனங்கள் திருடுவது, பொய் பேசுவது, வீணில் ஹிம்ஸிப்பது முதலிய பல விருத்திகளைச் செய்வார்கள். ஜாதிகளெல்லாம் பெரும்பாலும் சூத்திர ஜாதியாகி விடும். பசுக்கள் பாலிலும் உருவத்திலும் ஆடுகள் ஆகிவிடும். ஸன்யாஸிகள் முதலியவர்கள் கிருஹஸ்தர்கள் போல குடும்பிகளாக விருப்பார்கள். மைத்துனன் முதலியவர்களே முக்கிய பந்துக்களாவார்கள். ஓஷதிகள் மிக்க ஸுக்ஷமங்களாக விருக்கும். மரங்கள் வன்னி மரம் போலவிருக்கும். மேகங்களில் மின்னல்கள் அதிகமாகவிருக்கும் வீடுகள் சூன்யங்களாக விருக்கும் (அதிகங்களுக்குப் போஜனஞ் முதலியவையில்லாததால்) ஜனங்கள் கடுஞ்செய்கைகளைச் செய்வார்கள் இப்படிப்பட்ட கலிகாலம் பெரும்பாலும் சென்றிருக்கும்

ஸமயத்தில் ஸ்ரீ பகவான் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஸத்வமூர்த்தியாக அவதரிப்பார். ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுக்குப் பிதாவும், ஸகல பிராணிகளுடைய ஸ்வரூபியும் ஈசுவரருமாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ஸாதூகர்களுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதற்கும் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவுமே அவதாரஞ் செய்கிறார். அப்படிப்பட்ட பகவான் சம்பளக்கிராமத்தில் ப்ரதான ராகவிருக்கும் விஷ்ணுயசஸ்யென்ற ப்ராஹ்மணனுடைய வீட்டில் கல்கியென்ற திவ்யநாமதேயத்துடன் அவதரிப்பார். அந்த கல்கி அஸத்துக்களைக் கொல்வதற்கு ஸாதனமாக தேவர்களால் கொடுக்கப்பெற்ற வேகசாலியான குதிரையின் மீதேறி ஒப்பற்ற தேஜஸ் ஸுள்ளவராக பூமியில் ஸஞ்சரித்து அரசர்கள் என்ற வேடந்தரித்தவர்களும் உண்மையில் திருடர்களுமான துஷ்டர்களை கோடிக்கணக்காக வதஞ் செய்வார்.

அப்பொழுது பகவான் பூசிக்கொண்டிருக்கும் ஸந்தனத்தின் வாஸனையுள்ள காற்றை முகர்ந்தவுடன் அந்த துஷ்டர்களுடைய மனம் சுத்தமாகி அந்த காலத்திய ஸகல ஜனங்களுடைய மனமும் ஆசை, த்வேஷம் இவைகளில்லாமல் சுத்தமாகும். அவர்களுடைய புத்திர பௌத்திர ஸந்ததி பெருகும். சுத்த ஸத்வமூர்த்தியான வாஸுதேவரை எல்ல ஜனங்களும் மனத்தில் ஸ்திரமாக வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். எப்பொழுது கல்கியாக அவதரிப்பாரோ, அப்பொழுது கிருதயுகம் ஆரம்பிக்கும், அப்பொழுது ஜனிக்கும் ப்ரஜைகளும் ஸாத்விகர்களாகவிருப்பார்கள் சந்திரன், ஸூர்யன், ப்ரஹஸ்பதி ஆகிய மூன்று கிரஹங்களும் புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் சேர்ந்து எப்பொழுது ப்ரவேசிப்பார்களோ, அப்பொழுது கிருதயுகம் ஆரம்பிக்கும்.

சந்திர வம்சத்திலும், ஸூர்யவம்சத்திலும் சென்ற அரசர்களையும், வரும் அரசர்களையும் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். ஒ பரீக்ஷித்து மஹாராஜ! நீர் ஜனித்தது முதல் நந்தனுடைய பட்டாபிஷேகம் வரையிலுள்ள காலம் ஆயிரத்து நூற்றுப் பதினைந்து வர்ஷங்கள் (நந்தனுடன் சந்திர வம்சம் முடிந்ததென்று கருத்து. மேற்சொல்லிய 1115--வர்ஷங்களென்பது ஏதோ ஒரு கணக்காக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையில் 1498. வர்ஷங்களாகின்றன.) ஸப்தர்ஷிகளுக்குள் உதுபகாலத்தில் எவர்கள் உதுபமானவர்களாக முந்திக்காணப்படுகிறார்களோ அவர்களுக்கு மத்தியில் ஸமமாக எந்த நக்ஷத்திரம் இரவில் காணப்படுகிறதோ, அந்த நக்ஷத்திரத்துடன் ஸப்தர்ஷி மண்டலம் நூறு வர்ஷங்களிருக்கின்றன.

அந்த ஸப்தர்ஷிகள் உம்முடைய காலமாகிய இப்பொது மகநக்ஷத்திரத்திலிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ மகா விஷ்ணு சுத்தஸத்வமான சரீரம் பூமியைவிட்டு எப்பொழுது வைகுண்டஞ் சென்றதோ அப்பொழுது கலி லோகத்தில் பரவியது; ஜனங்கள் பாபத்தில் நோக்கமுள்ளவர்களானார்கள். லக்ஷ்மியின் பர்த்தாவாகிய பகவான் தம்முடைய பாதாரவிந்தங்களால் பூமியைத் தொட்டுக்கொண்டிருந்த வரையில் கலி பூமியில் பரவாமலிருந்தது. மகநக்ஷத்திரத்தில் ஸப்தர்ஷிகள் சஞ்சரிக்கும்பொழுது கலியுகம் ஆரம்பித்தது. அந்தக் கலியின் காலம் தேவமானத்தால் ஆயிரத்து இருநூறு வருடங்கள் (மனுஷ்யமானத்தால் 4,32,000 வருடங்களென்று கருத்து) அந்த ஸப்தர்ஷி மண்டலம் பூராட நக்ஷத்திரத்திற்குச் செல்லும் ஸமயம், நந்தருடைய ராஜ்யகாலமாகும், அது முதல் கலிக்கு விருத்திகாலம்

(வண்டி போன்ற ஏழு நக்ஷத்திரங்களடங்கியது ஸப்தர்ஷி மண்டலமென்படும். எல்லாவற்றிற்கும் முதலில் மரீசி, அவருக்குப்பின் வஸிஷ்டர், அவருக்குப்பின் அங்கிரஸ் அவருக்குப்பின் நாற்கோணமாகியதில் ஈசானதிக்கில் அத்ரி, தெற்கில் புலஸ்தியர், மேற்கில் புலஹர், வடக்கில் கிருது, பரீக்ஷித்தின் காலத்தில் ஸப்தர்ஷி மண்டலம், மக நக்ஷத்திரத் தினம் வந்து 500 வருடங்கள் ஆயினவென்று தெரியவருகிறது) என்றைய தினம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வைகுண்டஞ் சென்றாரோ, அந்த தினத்தில் கலியுகமாரம்பித்ததென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். தேவமானத்தில் ஆயிரம் வருடங்கள் சென்றபின் திரும்பவும் கிருதயுகம் வரும். அப்பொழுது மனிதர்களுடைய மனம் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்குத் தகுந்ததாக ஆகும். இப்படி மனுவின் வம்சம் சொல்லப்பட்டது.

இப்படியே ப்ராஹ்மண, வைச்ய, சூத்திரர்களுடைய வம்சங்களும் ஒவ்வொரு யுகங்களிலும் அறியப்படவேண்டும். மேற்காட்டிய மஹான்களான அரசர்களுடைய பெயர் மாத்திரம் இப்பொழுது வழங்கி வருகிறது. அவர்களுடைய சரித்திரமும் கீர்த்தியும் பூமியிலிருக்கிறது. சந்துனுவின் ஸஹோதர ராகிய தேவாபியும் இக்ஷ்வாகுவின் வம்சத்தில் ஜனித்த மருவென்பவரும் மிக்க யோகபலமுள்ளவர்களாக கலாப கிராமத்தில் வஸிப்பார்கள். அவ்விருவர்களும் இக்கலியுகத்தின் முடிவில் மஹாவிஷ்ணுவின் உத்தர வினால் வர்ணாசர்மதர்மங்களையும், ஆசர்மதர்மங்களையும் முன்போல் நடக்கும்படி செய்வார்கள். மேற்காட்டிய வண்ணம் கிருதம், த்ரேதா, த்வாபரம், கலியென்ற நான்கு யுகங்களை ஸ்ரீ பகவான் பூமியில்

ப்ரவர்த்திக்கச் செய்கிறார். ஓ மஹாராஜ! என்னால் சொல்லப்பட்ட இந்த அரசர்கள் இந்தப் பூமியைத் தங்களுடையதென்று நினைத்து அபிநிவேசத்தை அடைந்திருந்து, முடிவில் இப்பூமியை விட்டு மரண மடைந்தார்கள். இந்த சரீரத்திற்கு 'ராஜா' என்ற பெயரிருந்தாலும் கடைசியில் கிருமி (புழு) விட் (அமேத்யம்) பஸ்மம் (சாம்பல்) என்ற பெயர் ஏற்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட சரீரத்திற்காக பிராணி ஹிம்ஸை செய்யலாமா? பிறரை ஹிம்ஸிப்பதால் கஷ்டம் நேருமே யல்லாமல் ஸுகங்கிடைக்கிறதில்லை. ஆனதால் பிராணிகளை ஹிம்ஸிப்பவன் தனக்கு ஹிதமானதைத் தெரிந்து கொண்டவனல்ல. மேலும் அரசர்கள் இந்த பூமி தம்முடைய பெரியோர்களால் பரிபாலிக்கப்பெற்று நம்முடைய வசத்திலிருக்கிறது, இது நம்முடைய புத்திரன், அவனுடைய புத்திரன் முதலியவர்களுக்கு வசப்பட வேண்டுமே அதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று யோசிக்கிறார்கள். பின்னும் ப்ரிதிவி, ஜலம், தேஜஸ் இவைகளாலேற்பட்ட சரீரத்தைத் தாமென்று அபிமானித்து பூமியைத் தம்மைச் சார்ந்ததென்று நினைத்து மூடர்களாகி பூமி, சரீரம் ஆகிய இரண்டையும் விட்டு மரணமடைந்தார்கள். எந்தெந்த அரசர்கள் தங்களுடைய பலத்தால் பூமியை அனுபவித்தார்களோ, அவர்கள் சிலகாலஞ் சென்ற பின் மரணமடைந்தார்கள். அவர்களுடைய கதைதான் எஞ்சியது (ஆனதால் அநித்யமான சரீரம், பூமி இவைகளில் அபிமானம் வைத்து அதற்காக பாபத்தைச் செய்வது உசிதமல்லவென்று கருத்து.)

கலிகாலத்திய ப்ரஜைகளின் ஸ்வபாவம்

1-5. பூமியை ஜயித்து ஸ்வாதீனஞ்செய்து கொள்வதற்காக முயன்று கொண்டிருக்கும் அரசர்களை பார்த்து "மிருத்யுவிற்கு விளையாட்டுக் கருவிகளாகவிருக்கும் இந்த அரசர்கள், சத்ருக்களை ஜயித்து என்னை ஸ்வாதீனஞ் செய்து கொள்வதற்காக முயற்சிக்கிறார்கள். என்ன ஆச்சர்யம்" என்று பூமி தேவி மிகவும் பரிஹாஸஞ் செய்கிறாள். இந்த அரசர்கள் நுரைபோல் அநித்யமாக விருக்கும் சரீரத்தில் மிக்க அபிமானம் வைத்து "முதலில் இந்திரியங்களை ஜயித்து பின்பு மந்திரிகளையும், பட்டினத்து ஜனங்களையும், ஆப்தர்களையும் வசப்படுத்திக்கொள்வோம். பின்பு யானைப்படைகளையும், இவனுடைய சத்ருக்களையும் ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்டு கிரமமாக நான்கு ஸமுத்திரங்களுக்குட்பட்ட பூமியை ஜயிப்போம்" என்ற ஆசைகொண்டு ஸம்பத்திலிருக்கும் யமனை கவனிக்கிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட அரசர்கள் மிக்க வித்வான்களானாலும் அவர்களுடைய எண்ணம் பூர்த்தியாகிறதில்லை. நான்கு ஸமுத்திரங்களுக்குட்பட்ட பூமியை ஜயித்து ஸ்வாதீனஞ் செய்து கோண்ட பின்பும் அதிக ஆசையால் ஸமுத்திரத்திலும் பிரவேசிக்கிறார்கள். இந்திரியங்களை ஜயித்ததற்கு மேற்காட்டிய பூமி லாபம் பயனாகுமா? மோக்ஷமல்லவா அதற்குப் பயன். மேலும் மனு முதலியவர்கள் பூமியை பரிபாலித்தும் அதனை விட்டுத் தாங்கள் வந்த வழியே சென்றார்கள். அப்படிப்பட்ட பூமியை வசப்படுத்திக் கொள்வதாக அரசர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

அதனால் இவர்கள் புத்தியற்றவர்கள். "இந்த ராஜ்யம் என்னுடையதென்ற மமதையை அடைந்து, புத்திரனும் பிதாவும் சண்டை செய்கிறார்கள். ஸஹோதரர்கள் அடித்துக்கொள்கிறார்கள். அட! மூட! இந்த பூமி என்னுடையது. உனக்கு இதில் ஸம்பந்தமில்லையென்று சொல்லி ஒருவருக்கொருவராக அடித்துக் கொண்டு என் விஷயமாக (பூமியின் விஷயமாக) மரணமடைகிறார்கள். பின்னும், ப்ரது, புருரவஸ், காதி, ப்ரதர், நஹூஷர், அர்ஜுனர், மந்தாதா, ஸகரர், ஸ்ரீராமன், கட்வாங்கர், துந்துவா, ரகு, திருணபிந்து, யயாதி, சர்யாதி, சந்தனு, கயர், பகீரதர், குவலயாச்வர், ககுஸ்தர், நளன், நிருகர், ஹிரன்யகசிபு, விருத்திரன், லோகங்களை உபத்திரவித்த ராவணன், நமுதி, சாம்பரன், நரகாஸூரன், ஹிரண்யாக்ஷன், தாரகன், மற்றும்முள்ள, அஸூரர்கள், அரசர்கள் ஆகிய எல்லோரும் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவர்கள்; மிக்க சூரர்கள்; எல்லோரையும் ஜயித்தவர்கள்; சத்ருக்களால் ஜயிக்கப்படாதவர்கள்; அப்படிப்பட்ட மரண தர்மமுள்ள மேற்காட்டியவர்கள் மரண தர்மமற்ற என்னை (பூமியை) தங்களுடையவென்று நினைத்து தங்களுடைய எண்ணம் பூர்த்தியடையாதவர்களாகி மரணமடைந்தார்கள். அவர்களுடைய கதை மாத்திரம் எஞ்சியிருக்கிறதேயொழிய அவர்கள் இல்லை. இப்படி காலத்தால் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (இப்படி பூமி அரசர்களைப் பரிஹஸிக்கிறதென்று தாத்பர்யம்) ஒ மஹாராஜ! மிக்க மஹிமையுள்ளவர்களாகி பூமியைப் பரிபாலித்து கீர்த்தியை ஸ்தாபித்து பரலோகஞ் சென்ற பெரியோர்களுடைய கதையைச் சொன்னேன். ஆனால் அந்த அரசர்களைப் போலிருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கக்கூடாது. மேற்காட்டிய கதைகளைக்

கேட்டு விஷயங்களில் வைராக்யத்தை அடைந்து ஞானத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டும். விஷயங்களில் வைராக்ய முண்டாவதற்காகவே முந்திய அரசர்களுடைய கதை நிருபிக்கப்பட்டது. ஆனதால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணவிடத்தில் ஸ்திரமான பக்தியை விரும்பி எப்பொழுது பகவானுடைய சரீரங்களைக் கேட்க வேண்டும், "அதுவே அமங்களத்தை நிவர்த்திக்கும்" என்று கவர் சொன்னார்.

16-17. அதனைக்கேட்ட அரசன் சுகரை நோக்கி "ஓ பகவான்! கலியுகத்தில் தோஷங்கள் விருத்தியடையுமே அவைகளை அக்காலத்தில் ஜனங்கள் நிவர்த்தித்துக்கொள்ள உபாயமென்ன? மேலும் யுகங்களையும், அந்த யுகத்தின் தர்மங்களையும், ப்ரளயம், கல்பம் இவைகளுடைய ப்ரமாணங்களையும் உண்மையாகச் சொல்லும்; மேற்காட்டியவை எல்லாவற்றிற்கும் ஈசனாகிய மஹாவிஷ்ணுவின் ஸ்வரூபமாகிய காலத்தின் கதியல்லவா" என்றார் (கால ஸ்வரூபியான பகவானுடைய கதையைக் கேட்பதால் பாஹ்ய விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்பதல்லவென்று கருத்து.)

18-52. அதனைக்கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி "கிருத்யுகத்தின் ஸத்யம், தயை தபஸ், தானம் என்று நான்கு பர்தங்களுடன் தர்மமிருக்கும், அக்காலத்திய ஜனங்கள் அதை ஆதரித்தார்கள். (தர்மத்தின் நான்கு பாதங்களில் தானமென்பதற்கு அபயத்தைக் கொடுப்பதென்று அர்த்தம். அதே சௌசமென்று முதல் ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது) அக்காலத்திய ஜனங்கள் பெரும்கூலம் கிடைத்ததைக் கொண்டு சந்தோஷத்தை அடைந்தும், தீனர்களிடத்தில் தயவுள்ள

வர்களாகவும், பிராணிகளிடத்தில் அன்புள்ளவர்களாகவும், இரண்டு வகையான இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களாகவும், பொறுமையுள்ளவர்களாகவும், எல்லாவற்றையும் ஸமமாக பார்ப்பவர்களாகவும்; ஆத்மாவிடத்திலேயே ரமிப்பவர்களும், ஆத்ம ஞானத்தை அப்யஸிப்பவர்களாயுமிருப்பார்கள். த்ரேதா யுகத்தில் அதர்மம் வேகத்தில் ப்ரவேசிக்கிறது. அதனுடைய பாதுங்களாகிய பொய், ஹிம்ஸை, பேராசை, சண்டை ஆகிய இவைகளால் முறையே தர்மத்தின் பாதுங்களாகிய ஸத்யம், தயை, தபஸ், தானம் ஆகிய இவைகளுடைய நாலிலொரு பாகம் குறையும். அக்காலத்திய ஜனங்கள் யாகம், தபஸ் இவைகளில் நோக்கமுள்ளவர்களாகவும், அதிக ஹிம்ஸையில் நோக்கமில்லாதவர்களாகவும், அதிக ஆசையில்லாதவர்களாகவும் ப்ராஹ்மணரையே மேலானவர்களாகக் கொண்டவர்களாகவும், வைதிகமான கர்மங்களில் பெரியோர்களாகவுமிருப்பார்கள்.

த்வாபரயுகத்தில் அந்ருதம் ஹிம்ஸை, அதுஷ்டி, த்வேஷம் முதலிய அதர்மத்தின் பாதுகளால் தர்மத்தின் பாதுங்களாகிய ஸத்யம், தயை, தபஸ், தானம் இவைகளில் பாதி குறைகின்றது. அக்காலத்திய ஜனங்கள் கீர்த்தியை ஸம்பாதிப்பதில் ப்ரியமுள்ளவர்களாகவும், வேதாத்யயனத்தில் மிக்க ப்ரியமுள்ளவர்களாகவும், பணக்காரர்களாகவும், கர்வமுள்ளவர்களாகவும், க்ஷத்திரியன், ப்ராஹ்மணன் இவர்களை ப்ராதானர்களாக நினைத்தவர்களாகவுமிருப்பார்கள். கலியில் அதர்மத்தின் பாதுங்கள் விருத்தியடையும். அதனால் தர்மத்தின் பாதுங்களில் நான்கிலொரு பாகந்தான் எஞ்சியிருக்கும். அந்த நான்கிலொரு அம்சமும் கலியுகத்தின்

முடிவில் நாசமடையும் (அதர்மமே பரவுமென்று கருத்து) அக்காலத்திய ஜனங்கள் விஷயங்களில் மிக்க ஆசையுள்ளவர்களாகவும் தயையற்றவர்களாகவும், காரணமின்றி விரோதிப்பவர்களாகவும், அதிருஷ்டமற்றவர்களாகவும் அதிக ஆசையுள்ளவர்களாகவுமிருப்பார்கள். மேலும் சூத்திரர்கள், மீன் பிடிப்பவர்கள், வேடர்கள் ஆகிய இவர்களே ப்ரதானர்களாகவிருப்பார்கள். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்கள் புருஷனிடத்திலிருக்கின்றன. அவைகள் காலத்தால் தூண்டப்பட்டு மேற்காட்டிய வண்ணம் மாறுகின்றன. மனம் புத்தி, இந்திரியங்கள் ஆகிய இவைகள் எப்பொழுதும் மிக்க ஸத்வ குணம் உள்ளவையாக விருக்கின்றனவோ, அப்பொழுது த்யானம், ஞானம் இவைகளில் பிரியமுண்டாகிறது. அந்தக்காலமே க்ருதயுகமெனப்படுகிறது.

எந்த காலத்தில் தர்மத்திலும், கீர்த்தியிலும் ஜனங்களுக்கு பிரியமுண்டாகிறதோ, அந்தக் காலம் த்ரேதாயுகமெனப்படுகிறது. அப்பொழுது ரஜோகுணம் அதிகமென்று தெரிந்துகொள்ளும். த்வாபரயுகத்தில் ரஜஸ்ஸூம், தமஸ்ஸூம், ப்ரதானங்களானதால் கிடைத்ததில் ஸந்தோஷப்படாமல் அதிக ஆசை கொள்வது, அஹங்காரம், தம்பம், மாத்ஸர்யம், காம்ய கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பது ஆகிய இவைகள் நடக்கும். எந்த காலத்தில் சுபடம், பொய், சோம்பல், தூக்கம், ஹிம்ஸை, துக்கம், பயம், தைன்யம், இவைகள் ஏற்படுகின்றனவோ, அது தமோகுணத்தை ப்ரதானமாகக் கொண்ட கலியுகமெனப்படுகிறது. அந்த கலியுகத்தில் ஜனங்கள் மந்த புத்தியுள்ளவர்களாகவும், அल्प பாக்யமமுள்ளவர்களாகவும், அதிகமாக

சாப்பிடகிறவர்களாகவும், காமவெறி கொண்டவர்களாகவும், தரித்திரர்களாகவும் இருப்பார்கள். ஸ்திரீகள் பதிவ்ரதா தர்மமற்றவர்களாகவும், வ்யபிசாரிணிகளாகவும் இருப்பார்கள். தேசங்களில் பெரும்பாலும் திருடர்கள் மிகுதியாக விருப்பார்கள். பாஷண்டர்களால் வேத மார்க்கம் கெடுக்கப்படும். அரசர்கள் ப்ரஜைகளை பக்ஷிப்பார்கள் (ஜனங்களிடத்தில் அதிகமாக வரி வாங்குவது முதலியவையால் உபத்திரவிப்பார்களென்று கருத்து.) ப்ராஹ்மணர்கள் சிச்னம், வயிறு ஆகிய இவைகளை திருப்தி செய்வதில் நோக்கமுள்ளவர்களாக விருப்பார்கள். ப்ரஹ்மசாரிகள் வேதத்தில் சொல்லிய ஆசாரமற்றவர்களாகவும், அசுத்தர்களாகவும் இருப்பார்கள். கிருஹஸ்தர்கள் பிகைஷ வாங்குவதில் நோக்கமுள்ளவர்களாகவேயிருப்பார்கள். (பிறருக்கு பிகைஷயளிக்க மாட்டார்களென்று கருத்து) வான ப்ரஸ்தர்கள் கிராமத்திலேயே வஸிப்பார்கள்.

ஸன்யாஸிகள் பணத்திலேயே மிக்க ஆசை கொண்டவர்களாக விருப்பார்கள். ஸ்திரீகள் சூட்டையான சரீரமுள்ளவர்களாகவும் அதிக ஆஹாரமுள்ளவர்களாகவும், அதிக ப்ரஜைகளுள்ளவர்களாகவும், வெட்கமில்லாதவர்களாகவும், கடுஞ்சொற்களைச் சொல்பவர்களாகவும், திருட்டுத்தனம், மாயை பிடிவாதம் இவைகளுள்ளவர்களாகவும் இருப்பார்கள். ஜனங்கள் ஆபத்தில்லாத காலத்திலும் அவரவர்களுடைய விருத்தியைவிட்டு வ்யாபாரஞ் செய்யவாரம்பிப்பார்கள், அதிலும் வெறுக்கக்கூடியவைகளை விற்பார்கள். (உப்பு, எண்ணெய், நெய், மாம்ஸம் முதலியவைகளை) அதிலும் கபடத்தையே கைக்கொள்வார்கள். வேலைக்

காரர்களை வம்ச பரம்பரையாக இருந்தவர்களானாலும் யஜமானர்கள் விட்டுவிடுவார்கள். கறவையில்லாத பசுக்களை ஜனங்கள் ஸம்ரக்ஷிக்கமாட்டார்கள். மேலும் ஜனங்கள் மனைவியிடத்தில் ஆசைகொண்டு அவளுடைய பந்துக்களான மைத்துனன், மனைவியின் ஸஹோதரீ முதலியவர்களுடன் பேசிக்கொண்டு அவர்களிடத்தில் பிரியம் வைப்பார்கள். தங்களுடைய தந்தை, ஸஹோதரர்கள், ஸஹோதரிகள், ஞாதிகள் இவர்களிடத்தில் ப்ரியப்படமாட்டார்கள். சூத்திரர்கள் தபஸ்விகளின் வேடந்தரித்து ஜீவிப்பதுமன்றி மேலான ஆஸனத்திலிருந்து தர்மத்தை யுபதேசிப்பார்கள். காலத்தில் மழை பெய்யாமல் அடிக்கடி தேசத்தில் க்ஷாமமுண்டாகும். அதனால் அன்னங் கிடைக்காமல் ஜனங்கள் கஷ்டப்பட்டு நடுங்குவார்கள். நல்ல வஸ்திரம், அன்னம், பானம் படுக்கை, ஸ்திரீ போகம், ஸ்நானம், ஆபரணம், ஆகிய இவைகளில்லாமல் பிசாசங்கள் போல ஜனங்கள் காணப்படுவார்கள்.

மேலும் கலியுகத்தில் ஒரு காணிக்காக (2-சோகிகொண்ட நாணயம்) ஸ்நேஹத்தை விட்டு சண்டை செய்வதுடன் ப்ராணனையும் விடுவார்கள். வயது முதிர்ந்த தாய் தந்தைகளைக் காப்பாற்ற மாட்டார்கள். சூழந்தைகளை தந்தை ரக்ஷிக்கமாட்டான். தன் வயிற்றை நிறப்பிக்கொள்வதிலும் ஸ்திரீ ஸூகத்திலுமே நோக்கமுள்ளவர்களாக விருப்பார்கள். மேலும் எல்லா ஜனங்களும் பாஷண்டர்களுடைய மதத்தால் மனம் கலங்கினவர்களாகி எல்லா லோகங்களுக்கும் குருவும், ப்ரஹ்மா முதலியவர்களால் நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற தாமரைமலர் போன்ற பாதுகளுள்ளவரும் நித்யருமான ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவைப் பெரும்பாலும்

பூஜிக்கமாட்டார்கள். வ்யாதியால் பீடிக்கப்பட்ட வனானாலும் சாகுந் தருணத்திலிருப்பவனானாலும், தடுக்கிப் பூமியில் விழுந்தவனானாலும் அவனாக பகவானுடைய திவ்ய நாமங்களை யுச்சரிப்பானாகில் ஸகல கர்ம. பந்தங்களற்றவனாகி உத்தமகதியை அடைவான். புருஷோத்தமராகிய ஸ்ரீ பகவானை எப்பொழுதும் மனத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்தால் (த்யானஞ் செய்தால்) த்ரவ்யம், தேசம், இந்திரியங்கள், கலிகாலம் இவைகளாலுண்டாகும் தோஷங்கள் யாவும் நிவிருத்தியாகும். பகவானுடைய கதையைக் கேட்டாலும், திவ்யநாமங்களை யுச்சரித்தாலும், அவருடைய மூர்த்தியை த்யானஞ் செய்தாலும், ப்ரிதிமைகளைப் பூஜித்தாலும், அவரிடம் பக்தி செய்தாலும் ஹிருதயத்தில் எப்பொழுதும் வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அநேக ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்ட பாபங்கள் நிவர்த்தியாகும்.

மற்ற மோஹத்தின் ஸம்பந்தத்தாலேற்பட்ட ஸுவர்ணத்தின் மலமானது அக்னியின் ஸம்பந்தத்தால் நீக்கப்படுவது போல ஹிருதயத்திலிருக்கும் பகவான் அசுத்தமான சித்தத்தை சுத்தமாகச் செய்கிறார். (யோகம் முதலியவையால் இல்லை யென்று கருத்து) அனந்தராகிய பகவான் ஹிருதயத்தில் இருப்பதால் எவ்வளவு பரிசுத்த மேற்படுகிறதோ, அவ்வளவு சுத்தி, வித்யை (தேவதோபஸ்தி) தபஸ், ப்ராணயாமம், ஸகல ப்ரஜைகளிடம் அன்பு பாராட்டுவது, புண்ய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வது, தானம், மந்திரஜபம், இவைகளாலுண்டாகிறதில்லை. ஆனதால் ஓ மஹா ராஜ! நீர் சாகுந்தருணத்திலுள்ளவரானாலும் எல்லா

முயற்சியாலும் ஸ்ரீ மஹாலிஷ்ணுவை ஹிருதயத்தில் வைத்துக் கொள்ளும். பாபங்களைப் போக்கடிக்கக் கூடிய பகவானை ஹிருதயத்தில், மரணமடைபவர்கள் த்யானிப்பார்களாகில், எல்லாவற்றையும் படைப்பவரும், எல்லா ஜகத்ஸ்வரூபியுமான பகவான் அவர்களைத் தம்முடைய ஸ்வரூபமாகச் செய்கிறார். ஓ மஹாராஜ! கலியுகம் தோஷங்களுக்கு நிதியானாலும் அதனிடத்தில் பெரிதாகிய குணமொன்றிருக்கிறது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திவ்விய நாமங்களை யுச்சரிப்பதாலேயே எல்லா பந்தங்களற்றவனாகி உத்தம கதியை அடைவான். கிருதயுகத்தில் ஸ்ரீ பகவானை த்யானஞ் செய்தும், த்ரேதாயுகத்தில் யாகங்களை செய்து பூஜித்தும், த்வாபரயுகத்தில் பகவானுக்குச் சுச்ருஷை செய்தும் ஜனங்கள் எந்தப்பயனை அடைந்தார்களோ, அதனைக் கலியுகத்தில் பகவானுடைய திவ்ய நாமங்களை உச்சரிப்பதாலேயே அடைவார்கள்.

நைமித்திகம் முதலிய லயங்கள்

1-22. ஓ மஹாராஜ! பரமாணு முதலாக இரண்டு பரார்த்தம் வரையிலுள்ள காலத்தின் அளவைச் சொன்னேன். யுகங்களின் அளவும் சொல்லப்பட்டது. இனி கல்பம் ப்ரளயம் இவைகளைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேன் கேளும். சதுர்யுகத்தில் ஆயிரங்கொண்டது ப்ரஹ்மதேவருக்கு ஒரு பகலாகும். அதனைக் கல்பமென்று சொல்லுகிறோம் அதில் பதினான்கு மனுக்களுண்டு. அதன்பின் அவ்வளவு காலம் ப்ரஹ்மதேவருடைய ராத்திரி. அந்தக்காலமே ப்ரளயமெனப்படுகிறது. அந்த ஸமயத்தில் இந்த மூன்று லோகங்களும் லயத்தை அடைகின்றன. (காரண ஸ்வரூபங்களாக விருக்கின்றன)

ஐகத்தைப் படைத்தவரான ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையில் படுத்து ப்ரஹ்மதேவருடன் ஸகல ஐகத்தைக் காரண ஸ்வரூபமாகச் செய்து தம்மிடத்தில் உபஸம்ஹரித்து வைத்துக்கொண்டு அந்தகாரத்தில் தூங்குகிறார். ஆனதுபற்றி இது நைமித்திக ப்ரளயமெனப்படுகிறது. ப்ரம்ஹதேவருடைய ஆயுஸ்ஸாகிய இரண்டு பரார்த்தஞ் சென்ற பின் ஏழு ப்ரகிருதிகளும் (மஹத். அகங்காரம் ஐந்து தன் மாத்திரைகள்) லயத்தை அடைகின்றன. ப்ரகிருதியின் கார்யமான அண்டகோசத்திற்கு நாசம் காலத்தால் நேர்ந்தபோது ஏற்படும் லயம் ப்ராகிருதிக மெனப்படுகிறது. (ப்ரகிருதியின் லயத்தாலேற்பட்ட தென்று கருத்து) அப்பொழுது நூறு வர்ஷ காலம்

மழை பெய்யாமலிருக்கும். அப்பொழுது ஜனங்கள் அன்னமில்லாமல் பசியால் உபத்திரவிக்கப்பெற்று ஒருவரையொருவர் புஜித்துக் கொண்டு முறையே நாசமடைவார்கள். அப்பொழுது ஸமுத்திரம், தேஹம், பூமி இவைகளிலிருக்கும் ரஸமானது அக்காலத்திய ஸூர்யனுடைய கடுமையான வெயிலால் கிரஹிக்கப்படும் (வரண்டு போகும்) இப்படி ஸூர்யன் ரஸத்தை கிரஹிப்பாரேயொழிய மழை பெய்யச் செய்வதில்லை. பின்பு ஷங்கர்ஷணருடைய முகத்திலிருந்து அக்னி வெளிப்படும். அது அக்காலத்திய காற்றினால் தூண்டப்பட்டு பாதாளம் முதலிய பிலங்களையும் எரிக்கும். மேல் ஸூர்ய கிரணங்களாலும் கீழ் அக்னி ஜ்வாலைகளாலும் தஹிக்கப்பெற்று அண்டமானது எரிக்கப்பட்ட சாணத்தின் உண்டைபோல காணப்படும்.

அதன்பின் நூறு வர்ஷங்களுக்கு மேல் ப்ரளய காலத்திய காற்று மிகவும் கடுமையாக வீசும். அப்பொழுது ஆகாயம் தூளியால் மறைக்கப்பெற்று அழுக்குள்ளதாக விருக்கும். அதன்பிறகு பல வர்ண முள்ள மேகங்கள் கூட்டமாகக் கடுமையாக சப்தித்துக் கொண்டு நூறுவர்ஷாவம் மழைபெய்யும். ப்ரஹ்மாண்டத்திற்குள்பட்ட ஐகத் முழுவதும் ஒரே ஜலமாகவிருக்கும். அப்பொழுது பூமியின் கந்தமாகிய குணத்தை ஜலம் வாங்கிக்கொள்ளுகிறது. பூமி ஜலத்தில் லயிக்கிறது. கந்தமற்ற ப்ரிதிவி நாசத்தை அடைகிறது. ஜலத்தின் ரஸத்தை : தேஜஸ் வாங்கிக் கொள்ளுகிறது. தேஜஸ்ஸில் ரஸமற்ற ஜலம் லயிக்கிறது. தேஜஸ்ஸின் குணமாகிய ரூபத்தை வாயு அபஹரிக்கிறது. ரூபமற்ற தேஜஸ் வாயுவில் லயிக்கிறது. வாயுவின் குணமாகிய ஸ்பர்சத்தை ஆகாசம் கிரஹித்துக் கொள்ளுகிறது.

ஆகாயத்தின் குணமான சப்தத்தை அஹங்காரம் அபஹரிக்கிறது. சப்தமற்ற ஆகாயம் அஹங்காரத்தில் லயிக்கிறது. தைஜஸங்களான இந்திரியங்களையும் ஸாத்விகாஹங்காரத்தாலுண்டான தேவர்களையும், அவைகளுடைய விருத்திகளையும், தாமஸாஹங்காரத்தையும் மஹத்தத்வம் அபஹரிக்கிறது. அந்த மஹத்தத்வம் ஸத்வம் முதலிய குணங்களில் லயிக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகிய ப்ரதானம் காலத்தால் தூண்டப்பட்டு குணங்களைத் தன்னிடம் உபஸம்ஹரித்துக் கொள்ளுகிறது. அதற்குக் காலத்தின் அவயவங்களான இரவு, பகல் முதலியவையால் பரிணாமம் முதலிய விகாரங்களில்லை; அதற்கு ஆதியில்லை; அந்தமில்லை; மேலுமது இருக்கிறது என்றது, முதலிய விகாரமற்றது; எப்பொழுதும் ஒரே வகையாக விருப்பது; நித்யமானது; குறைவற்றது; எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாக விருப்பது; பின்னும் மனத்திற்கு எட்டாதது; வாக்குக்கு விஷயமானதல்ல; ஸத்வம், ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணங்களுக்கு விஷயமல்ல; மஹத்தத்வம் முதலியவைகளுக்கும் விஷயமல்ல; ப்ராணன், புத்தி இந்திரியங்கள், அவைகளுக்கு அதிஷ்டான தேவைதைகள் ஆகிய இவைகளுக்கு விஷயமல்ல; ஒன்றுக்கும் விஷயமாகாத (புலப்படாத) வஸ்துவிற்கு லௌகிகமான விகாரங்களேற்படுமா? (இல்லை யென்று கருத்து) மேலும் அந்த வஸ்துவிற்கு ஜாக்கிரதாவஸ்தையாவது, ஸ்வப்னாவஸ்தையாவது, ஸுஷுப்தியாவது இல்லை. ஆகாயம், ஜலம், பூமி அக்னி, வாயு, ஸூர்யன் ஆகிய இவைகளுடைய ஸம்பந்தமற்றது; ஆனால் இந்திரியம் முதலியவைகளில்லாததால்) ஸுஷுப்தி போலும், சூன்யம் போல் இன்னதென்று ஊஹிக்க முடியாததும்,

எல்லாவற்றிற்கும் காரணமுமான பதமென்று சொல்லுகிறார்கள். புருஷன், அவ்யக்தம் இவைகளுடைய சக்திகளான ஸத்வம் முதலியவைகள் காலத்தின் மஹிமையால் அவசங்களாகி எப்பொழுது லயிக்கின்றனவோ, அப்பொழுது ப்ராகிருதலயமெனப்படுகிறது.

23-34. ஞானமொன்றே ஆனாலும் அது புத்தி, இந்திரியம், அதன் விஷயம் ஆகிய இம்முன்று வகையாக ப்ரகாசிக்கிறது. புலப்படும் ஜகத்தானது காரணத்தைக் காட்டிலும் வேறல்ல. எதற்கு ஆகியும், அந்தமுமிருக்கிறதோ, அது வஸ்துவல்ல. (ஜகத் இல்லை; காணப்படுவதால் காரணத்தைக் காட்டிலும் வேறாகவில்லாமலிருப்பதால் ஆதி அந்தம் இவைகள் உள்ளதாக விருப்பதால் என்ற அனுமானத்தால் ப்ரபஞ்சம் அவஸ்துவென்று ஏற்படுகிறது.) தீபம், சக்ஷுஸ், ரூபம் ஆகிய இவைகள் தேஜஸ்ஸின் அம்சங்களேயாம். ஆனதால் தேஜஸ்ஸைக் காட்டிலும் வேறல்ல. அதுபோலவே புத்தி, இந்திரியங்கள், விஷயங்கள், ஆகிய இவைகள் தங்களிலொன்றாகிய ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறல்ல. ஜாகரணம், ஸ்வப்னம், ஸுஷுப்தியென்ற அவஸ்தைகள் புத்தியினுடையவை என்று சொல்லுகிறோமல்லவா? அதுவும் எப்படி பொய்யானதோ, அதுபோல ப்ரமாத்மாவிடத்தில் பலவகையாகத் தோற்றுவதும் மாயையேயாம். ஆகாயத்தில் மேகங்கள் எப்படி சிலகால மிருக்கின்றன. சிலகாலமில்லையோ, அப்படி ப்ரஹ்மத்தினிடம் இந்த ப்ரபஞ்சமிருக்கிறது, (எது அவயங்களுள்ளதோ, அது ஆதியந்தமுள்ளது. ப்ரபஞ்சம் ஆதியந்தமுள்ளதுதான் தால் இல்லையென்று கருத்து. உண்டாவதும் நசிப்பதுமாக விருப்பதால்

ப்ரபஞ்சம் மித்யை. ப்ரபஞ்சமில்லாத காலத்திலும் எது இருக்கிறதோ அதுவே ஸத்யமானது. (கயிற்றைப் பார்த்து ஸர்ப்பமென்று நினைப்பதுபோல் என்று கருத்து) அவயங்களுள்ள எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் (அவயவிகளுக்கும்) அவயமே ஸத்யமானது. அவயவியை விட்டு அவயவம் தனியாக ப்ரகாசிக்கும். அவயவத்தை விட்டு அவயவி தனியாக ப்ரகாசிக்கிறதில்லை. வஸ்திரத்தின் அவயவமான நூலை தனியாகப் பிரித் தெடுக்கலாம். நூலைவிட்டுத் தனியாக வஸ்திரமிருக்க முடியாதல்லவா? (ப்ரபஞ்சம் கார்யம். ப்ரஹ்மம் காரணம் என்று சொல்லுகிறீர்கள். கார்யமாகிய ப்ரபஞ்சம் மித்யையென்றால் ப்ரஹ்மத்தைக் காரண மென்று தான் எப்படிச் சொல்லக்கூடும் என்றால் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் காரணத்வமும் ஸத்யமல்ல வென்று அடுத்து ச்லோகத்தால் காட்டப்படுகிறது). லோகத்தில் சில காரணங்களாகவும், காணப்படு கின்றன. அது ப்ராந்தியேயாம். கார்ய காரணங்கள் ஒன்றையொன்று அபேக்ஷிக்கிறதால் எல்லாம் ஆதி அந்தம் இவைகளுள்ளவைகளாக விருக்கின்றன. ஆனதால் அவை வஸ்துக்களல்ல. கார்யமென்று ஒன்றிருந்தால் காரணமென்பது ஏற்படும். ஆனதால் கார்யமென்பதும் மற்றொன்றை அபேக்ஷித்ததே. ஒரு வஸ்து ஒன்றை உத்தேசித்துக் காரணமாகவும், மற்றொன்றை யுத்தேசித்து கார்யமாகவும் ஆகிறது. ஆனதால் கார்யமென்பதும், காரணமென்பதும் நியத மல்ல. உத்பத்தி நாசமுள்ளது. மேற்காட்டிய வண்ணம் கார்யத்வம் (கார்யமாகவிருக்கும் தன்மை) முதலியவை ஸத்யங்களல்லவானதால் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் காரணத்வமுமில்லையென்று காட்டப்பட்டது.) மேற் காட்டிய யுக்திகளால் ப்ரபஞ்சம் மித்யை என்று தெரிய

வருகிறது. ஆனாலும் ப்ரபஞ்சம் தோன்றுகிறதே அதனை மித்யையென்று எப்படி சொல்லலாமென்றால் ப்ரபஞ்சம் இருப்பதாகத் தோன்றினாலும் பரமாத்மா வின் ப்ரகாசத்தை காட்டிலும் கொஞ்சமாவது வேறாக ப்ரகாசிப்பதாகச் சொல்லமுடியவில்லை. அப்படி வேறாகப் ப்ரகாசிக்குமானால் ஆத்மாவைப்போல ப்ரபஞ்சமும் வஸ்துவென்று சொல்லக்கூடும். (அப்படி யில்லையென்று கருத்து) ஆத்மா ஸத்யனானாலும் ஜீவாத்மா, பரமாத்மாவென்ற பேதமிருக்கிறதேயென் றால் ஸத்யனாகிய ஆத்மாவிடத்தில் பேதமேயில்லை.

பேதமிருப்பதாக நினைப்பது மூடத்தனம்; ஆகாசம் உபாதி ஸம்பந்தத்தால் கடாகாசம் முதலிய வியவஹா ரத்தை யடைந்தாலும் உண்மையிலெப்படி பேதமற்றதோ, அப்படி சரீரம் முதலிய உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ஜீவனென்று வ்யவஹாரமேற்படுகிறதே யொழிய உண்மையில் ஆத்மா ஒன்றேயாம் (ஒன்றிலும் அடங்கிய தல்லவென்பது ஆகாச திருஷ்டாந்தத்தால் காட்டப்பட்டது.) ஆகாயத்திலுள்ள ஸூர்யன் தோன்றும்பொழுது அந்த பிம்பப் பிரதிபிம்பங்கள் உபாதி ஸம்பந்தத்தால் வேறுபோல் தோன்றினாலும் உண்மையில் எப்படி ஒன்றோ, உபாதியாலேற்படும் அசைவு முதலிய விகாரத்தை அடைகிறதில்லையோ, அப்படி ஆத்மா உபாதி ஸம்பந்தத்தால் பேதத்தையா வது விகாரத்தையாவது அடைகிறதில்லை. சரீரத்திற் குள்ளிருக்கும் வாயு ப்ராணனென்றும் வெளியிலி ருப்பது வாயுவென்றும் வியவஹரிக்கப்பட்டாலும் உண்மையில் எப்படி அவ்விரண்டிற்கும் பேதமில்லையோ, அப்படி ஜீவனுக்கும், பரமாத்மாவிற்கும் உண்மையில் பேதமில்லை (க்ரியா பேதத்திற்காக வாயு

உதாரணமாகச் சொல்லப்பட்டது) ஸூவர்ணத்தை ஜனங்கள் பலவகையான ஆபரணங்களாகச் செய்து அவைகளுக்குப் பலவகையான பெயர்களைக் கல்பித்து எப்படிப் பலவகையாக வ்யவஹரிக்கிறார்களோ, அப்படி பரமாத்மாவை ஜனங்கள் லௌகிக வார்த்தைகளாலும், வைதீக வார்த்தைகளாலும் பலவகையாகச் சொல்லுகிறார்கள். (கடுக்கன், வளை முதலிய பெயர்களால் வியவஹரிக்கப்பெற்றாலும் உண்மையில் எப்படி ஸூவர்ணமாகவேயிருக்கிறதோ, அப்படி எல்லா வ்யவஹாரத்திற்கும் பகவானே ஆசிரயமென்று கருத்து)

அஹங்காரம் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமல்லவா? தனக்குக் காரணமாகிய ப்ரஹ்மத்தை மறைக்கும் சக்தி அஹங்காரத்துக்கு ஏற்படக்கூடுமா அப்படி ஏற்படுமானால் அஹங்காரமும் மறைக்கப்பட வேண்டுமே யென்றால் ஸூர்யனாலுண்டு பண்ணப்பட்ட மேகங்கள் ஸூர்யனாலேயே ப்ரகாசிக்கப் பெற்று ஸூர்யனையே மறைக்கின்றனவல்லவா? அதுபோல ப்ரஹ்மத்தாலுண்டு பண்ணப்பட்ட அஹங்காரம் அவராலேயே ப்ரகாசிக்கப் பெற்று ஆத்மப்ரகாசத்தை மறைக்கின்றது. (அக்னியில் போடப்பெற்ற ஆஹுதியானது. ஸூர்யனை அடைகிறது. ஸூர்யனிடமிருந்து மழையுண்டாகிறது. மழையால் அன்னமுண்டாகிறது. அதனால் ப்ரஜைகள் விருத்தியடைகின்றன - ச்ருதி) ஸூர்யனால் உண்டான மேகத்தின் மறைவு எப்பொழுது விலகுகிறதோ, அப்போது சக்ஷுஸ்சானது தன்னுடைய ஸ்வரூபமாகிய ஸூர்யனைக் காண்கிறது, அதுபோலவே ஆத்ம விசாரத்தால் அஹங்காரம் நிவர்த்தியானபின் நானே ப்ரஹ்மமென்று நினைக்கிறான். எப்பொழுது மேற்காட்டியபடி விவேகமாகிய ஆயுதத்தால் மாயாமயமாகிய

அஹங்காரமாகிய கட்டை வெட்டி பரிபூர்ணமான ஆத்மாவாக விருக்கிறானோ, அதை ஆத்யந்திகப் ப்ரளயமென்கிறார்கள்.

35-43: ப்ரஹ்மா முதலிய எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் எப்பொழுதும் உத்பத்தி, ப்ரளயம் இவைகளுண்டு என்று ஸூக்ஷ்மதிருஷ்டி யுள்ளவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். காலமாகிய நதி வேகத்தால் இழுக்கப்படும் சரீரம் முதலிய அவஸ்தைகள் உத்பத்திக்கும் ப்ரளயத்திற்கும் காரணங்களாக விருக்கின்றன (ஆற்றில் ஜலம் ப்ரவஹிக்கும்பொழுது ப்ரவாஹம் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் எப்படி புதிதோ, தீபஜ்வாவை யெப்படி ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் புதிதோ, அப்படி சரீரங்களும், ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் புதிது. ஆனதால் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் சரீரம் நசிக்கிறதென்று கருத்து) ஆனால் ஆகாசத்தில் ஸூர்யன் சந்திரன் முதலியவை எப்பொழுதும் சென்று கொண்டிருந்தாலும் அவைகளின் கதி (நடை) எப்படி ஜனங்களுக்குத் தெரியவில்லையோ அப்படி ஆதி, அந்தம் இவைகள் றதும், ஈச்வர ஸ்வரூபமுமான காலத்தாலுண்டாகும் அவஸ்தைகள் ஸாமான்ய ஜனங்களுக்குத் தெரியவில்லை (பால்யம் முதலிய அவஸ்தைகள் காணப்படுவதால் அதன் மத்தியிலும் அவஸ்தைகளுண்டு என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று கருத்து) மேற்காட்டிய வண்ணம் நித்யம், நைமித்திகம், ப்ராகிருதிகம், ஆத்யந்திகம் என்று ப்ரளயம் நான்கு வகையாகவிருக்கிறது. காலத்தின் கதி இம்மாதிரியாக விருக்கிறது குருக்களில் சிறந்த ஓ பரீஷித்தே! ஸகல ஜகத்தைப் படைத்து அதைத் தம்முடைய தேஜஸ்ஸால் காப்பாற்றுகிறவரான ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய லீலா

விஷயமான கதைகளைச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். முழுமையையும் சொல்வதற்கு ப்ரஹ்மதேவராலும் முடியாது. பலவகையான துக்கமாகிய காட்டுத்தீயினால் உபத்திரவிக்கப்பெற்று தூண்ட முடியாத ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்தைக் கடக்க விரும்பும் புருஷனுக்குப் புருஷோத்தமராகிய பகவானுடைய கதையைக் கேட்பது, சொல்வது முதலியவையைத் தவிர வேறு கப்பலில்லை. இந்த புராண ஸம்ஹிதையை முந்தி நாராயண மஹர்ஷி நாரதருக்குபதேசித்தார். அவர் வ்யாசருக்குபதேசித்தார். ஓ மிக்க அதிருஷ்டமுள்ள வரே! அந்த வ்யாச பகவான் வேதத்திற்குச் சமமான இந்த ஸம்ஹிதையை என்க்குபதேசித்தார். இனி நைமிசாரண்யத்தில் மஹர்ஷிகள் தீர்க்க ஸத்திரஞ் செய்யும் பொழுது சௌனகர் முதலியவர்களால் கேட்கப் பெற்று ஸூதர் இந்த ஸம்ஹிதையை மஹர்ஷிகளுக்குச் சொல்வார்” என்றார்.

பரீக்ஷித்திற்கு சுகர் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைச் சுருக்கமாக சொன்னது.

இந்த புராணத்தில் ஸகல ஜகத் ஸ்வரூபியான ஸ்ரீமந் நாராயணன் அடிக்கடி வர்ணிக்கப்படுகிறார். அவருடைய ஸந்தோஷத்திலிருந்து ப்ரஹ்மதேவர் உண்டானார். கோபத்திலிருந்து ருத்திரன் உண்டானார். ஓ பரீக்ஷித்தே! “நான் மரணமடையப் போகிறேன்” என்ற அல்ப புத்தியை விட்டுவிடும். நீர் முந்தியில்லாமல் புதிதாக உண்டானவர் அல்ல. இந்த சரீரம் போல நாசத்தையடையப் போகிறதும்பில்லை. பிதாவே புத்திரனாக ஜனிக்கிறான் என்று வேதத்தில் பீஜாங்குர ந்யாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், சரீரம் உண்டாகிறது என்று அதற்குத் தாத்பர்யமே யொழிய ஆத்மா ஜனிக்கிறதில்லை. கட்டையைக் காட்டிலும் அக்னி வேறாக விருக்கிறது போல, தேஹம் முதலியவைகளைக் காட்டிலும் ஆத்மா விலக்ஷணன் என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஸ்வப்னத்தில் தன்னுடைய தலை வெட்டப்படுவதாகவும், தான் மரணத்தையடைவதாகவும் தானே பார்க்கிறானல்லவா? அதனால் மரணம் முதலியவை சரீரத்திற்கே யொழிய ஆத்மா ஜனிக்கவுமில்லை, மரணமடையவுமில்லை. குடம் உடைந்துபோனால் அதை உபாதியாய்க் கொண்ட ஆகாசம் முன்போல் எப்படி ஆகாசமாக விருக்கிறதோ, அதுபோல சரீரம் நாசத்தை யடைந்தால் ஜீவன் ப்ரஹ்மமாகவாகிறான். மனஸ்ஸானது தேஹம், குணம், கர்மம் இவைகளை உண்டுபண்ணுகிறது. அந்த மனத்தை மாயை யுண்டுபண்ணுகிறது. அதனால்

ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரமேற்படுகிறது. எண்ணெய், திரி, அக்னியின் சேர்க்கை இவைகள் எது வரையிலிருக்குமோ அதுவரையில் தீபமாக விருக்கும். அதுபோல் கர்மா, மனஸ், தேஹம், சைதன்னியம் இவைகள் சேருவதாலேயே ஸம்ஸாரம் உண்டாகிறது. (கர்மம், எண்ணெய் போலும் அதற்கு அதிஷ்டானமாகிய தீபம் போல் மனதும் திரிபோல் தேஹமும் அக்னியின் சேர்க்கைபோல் சைதன்னியத்தின் அத்தியாஸமும். த்வீபஜ்வாலை போல ஸம்ஸாரமென்றும் காட்டப் பட்டது.) மேற்காட்டிய ஸம்ஸாரம், ரஜஸ், ஸத்வம், தமஸ், இவைகளின் விருத்தியால் உண்டாகிறது; வளர்கிறது; முறையே நசிக்கிறது. ஆனதால் ஸம்ஸாரம் நசிக்கிறதே யொழிய ஆத்மாவிற்கு ஒருபொழுதும் நாசமில்லை.

ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம, தேஹங்களைக் காட்டிலும் ஆத்மா விலக்ஷணர்; ஸ்வயமாக ப்ரகாசிப்பவர்; எல்லாவற்றிற்கும் ஆகாசம்போல ஆதாரமாகவிருப்பவர்; விகாரமற்றவர்; நாசமற்றவர்; ஒப்பற்றவர்; எங்கு மிருப்பவர்; இப்படிப்பட்ட பரமாத்மா உம்முடைய தேஹத்திலிருப்பதாக அனுமான ப்ரமாணத்தைக் கவர்ந்த புத்தியைக் கொண்டும், பகவானை த்யானஞ் செய்வதாலும் தெரிந்து கொள்ளும். மிருத்யுக்களுக்கு மிருத்யுவான ஈச்வரனை மரணத்திற்குக் காரணங்களான ஸர்ப்பம் முதலியவைகள் உபத்திரவிக்காதல்லவா? ஆனதால் ப்ராஹ்மண சாபத்தால் தூண்டப்பட்ட தக்ஷகன் உம்மை எரிக்கமாட்டான். ஆனதால் நீர், நான் என்பது ப்ரஹ்மமேயாம். ப்ரஹ்மமென்பது எதுவோ அதுவும் நானேயாம் என்று தம்மை உபாதியற்ற ப்ரஹ்மமாக த்யானம் செய்யும். அந்தகாலத்தில்

உம்மைத் தவிர ஜகத் வேறாக உமக்குத் தோன்றாதா கையால் உம்முடைய காலை நாக்கினால் துக்கி கடிக்கும் தக்ஷகனையாவது, உம்முடைய சரீரத்தைப் பார்த்து நீர் பார்க்கமாட்டார். ஓ மஹாராஜ! ஜகத் ஸ்வரூபியான பகவானுடைய லீலையைப் பற்றிக் கேட்டீரல்லவா? அதனைச் சொன்னேன். இன்னும் எதனைக்கேட்க விரும்புகிறீர்? என்று சுகர் கேட்டார்.

பரீக்ஷித்து மோக்ஷத்தை அடைந்தது

1-8. ஜகத் ஸ்வரூபியான ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை எப்பொழுதும் தன்னுடைய ஹிருதயத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவரும், ஸமபுத்தியுள்ளவரும், வ்யாஸருடைய புத்திரருமான சுகப்ரம்ஹத்தால் சொல்லப்பட்ட இந்த புராணத்தைக் கேட்டு பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் அவருடைய பாதங்களைத் தன்னுடைய தலையில் வைத்துக்கொண்டு சுகரை நோக்கி, "நான் ஸித்தனானேன். கருணையையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட நீர் ஆதியந்தில்லாதவரான நாராயணனுடைய கதையைச் சொல்லி என்னை அனுக்ரஹித்தீர். ஆனால் பகவத்பக்தர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் கஷ்டப்படும் மூடர்களை அனுக்ரஹிப்பது அதிக ஆச்சர்யமல்ல, உத்தமச்லோகராகிய பகவானுடைய சரிதங்களை வர்ணிக்கும் இந்த புராண ஸம்ஹிதையை நீர் சொல்ல நான் கேட்டேன். ஓ பகவன்! தக்சுகன் முதலிய மிருத்யுக்களிலிருந்து நான் பயப்பட்டேன். பயமில்லாத பதமானது உம்மால் காண்பிக்கப்பட்டது நான் ப்ரஹ்மமாக ஆனேன். நான் வாக்கு முதலிய எல்லா இந்திரியங்களை யும் அடக்கி சுத்தமான மனஸ்ஸை பகவானிடத்தில் ப்ரவேசிக்கச் செய்து ப்ராணனை விடப்பேர்கிறேன். அனுமதி கொடுக்க வேண்டும். உம்மால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஞானத்தாலும், விஞானத்தாலும், அஞானமும், அதன் வாஸனைகளும் நாசமாயின. ச்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய பகவானுடைய பரமபதமானது உம்மால் எனக்குக் காண்பிக்கப்பட்டது" என்று சொன்னார், அதனைக்கேட்ட சுகர் பரீக்ஷித்திற்கு

அனுமதி கொடுத்து அவரால் பூஜிக்கப்பெற்று ஸன்யாஸிகளுடன் தனதிஷ்டப்படி சென்றார்.

9-15. அரசர்களுக்குட் சிற்ந்தவரான பரீக்ஷித்தும் தம்முடைய மனஸ்ஸை புத்தியுடன் ஆத்மாவில் செலுத்தி பரமாத்மாவை த்யானஞ் செய்து மரம்போல் அசையாமல் நின்றார். மேலுமவர் கங்கையின் கரையில் கிழக்கு நுனியாகத் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி அதில் வடக்கு முகமாக உட்கார்ந்து ஒன்றிலும் ஆசையில்லாதவராக ஸம்சயங்களற்றவராகி ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபியாக விருந்தார். அப்பொழுது ப்ராஹ்மணர்களுடைய சாபத்தால் தூண்டப்பட்டு தக்சுகன் பரீக்ஷித்தைக் கடித்துக் கொல்லுவதற்காக வரும் பொழுது வழியில் ஒரு ப்ராஹ்மணனைக் கண்டான். அந்த ப்ராஹ்மணன் விஷுவைத்தியத்தில் தேர்ச்சியடைந்தவன். பரீக்ஷித்து மகாராஜனுக்கு வைத்தியம் செய்து அவரிடமாகப் பொருள் ஸம்பாதிக்க விரும்பி வந்தான். அந்த ப்ராஹ்மணன் விஷுவைத்தியத்தில் தேர்ச்சி அடைந்தவன் என்பதைத் தக்சுகன் தெரிந்து கொண்டு அவருக்கு இஷ்டமான பணத்தைக் கொடுத்து திருப்பி அனுப்பி விட்டுத் தான் ப்ராஹ்மண வேடங் கொண்டு பரீக்ஷித்தின் ஸம்பஞ் சென்று அவரைக் கடித்தான். அந்த தக்சுகனுடைய விஷாக்கினியினால் அரசனுடைய சரீரம் சாம்பலாயிற்று. அரசன் ப்ரம்ஹ ஸ்வரூபியானார். அவனைக் கண்ணுற்ற ஜனங்கள் ஹா ஹா என்று உரக்கக் கத்தினார்கள். ஆகாயத்திலுள்ள தேவர்களும் பூமியில் உள்ள மனிதர்களும் ஆச்சரியத்தை யடைந்தார்கள். தேவதுந்துபிகள் முழக்கப்பட்டன. அப்ஸ்ரஸ்ஸுகளும் பாடினார்கள். தேவர்கள் புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள்; நல்லது,

நல்லது என்று சொன்னார்கள்.

16-35. பின்பு பரீக்ஷித்தின் புத்திரனாகிய ஜனமேஜயரென்பவர் தம்முடைய பிதாவாகிய பரீக்ஷித்தைத் தக்ஷகன் கொன்றானென்று விரோதத்தால் ப்ராஹ்மணர்களுடன் ஸர்ப்பயாகஞ் செய்து அதில் அநேக ஸர்ப்பங்களை அக்னியில் ஹோமஞ் செய்தார். அப்பொழுது தக்ஷகன் பயந்து இந்திரனைச் சரணமடைந்தான். யஜமானனாகிய ஜனமேஜயர் ப்ராஹ்மணர்களை நோக்கி “ஏன் தக்ஷகன் மாத்திரம் அக்னியில் விழவில்லை” என்று கேட்க. ப்ராஹ்மணர்கள் இந்திரனால் காப்பாற்றப்பட்டு இந்திரனிடத்தில் தக்ஷகனிருக்கிறான், என்று பதில் சொன்னார்கள். அதனைக் கேட்டு அரசன் இந்திரனுடன் தக்ஷகனை அக்னியில் ஏன் தள்ளக்கூடாது? என்றார்.

அதனைக் கேட்ட ப்ராம்ஹணர்கள், ஓ தக்ஷக! தேவேந்திரனுடன் அக்னியில் விழக்கடவாய், என்று அக்னியில் ஹோமம் பண்ணினார்கள். அந்த ப்ராஹ்மணர்களுடைய வார்த்தையால் இந்திரன் விமானத்துடன் தக்ஷகனுடனும் தமது இருப்பிடமிருந்து ஜனமேஜயருடைய யாகசாலையில் அக்னியின் சமீபம் வந்தார். இப்படி ஆகாயத்திலிருந்து விமானத்துடன், தக்ஷகனுடனும் அக்னியில் விழுகின்ற தேவேந்திரனைக் கண்ணூற்ற ப்ரஹஸ்பதி பகவான் ஜனமேஜய மஹாராஜனை நோக்கி, “ஓ மஹாராஜ! இந்த தக்ஷகன் அமிருதத்தைப் பானஞ்செய்தவன். அதனால் இவனுக்கு மரணமும் கிழத்தனமுமில்லை. ஆனதால் இவனைக் கொல்வதாக யத்தனிப்பது உசிதமில்லை. ப்ராணிகள் ஜீவித்திருப்பதும் நாசத்தையடைவதும் அவரவர்களுடைய

கர்மத்தாலேயே யொழிய ஒருவனாலொருவன் ஜீவிப்பதென்பதும், ஒருவனையொருவன் கொல்வதென்பது மில்லை. அப்படியே ஸூகதுக்கங்களும் அவரவர்களுடைய கர்மத்தாலேயே ஏற்படுகின்றன. ப்ராணிகள் ஸர்ப்பத்தாலும், திருடர்களாலும், அக்னியாலும், ஜலத்தாலும், பசி, தாகம், வியாதி இவைகளாலும் மரணத்தை யடைகிறார்களென்பதற்கு அவரவர்களுடைய தீதார்ப்த கர்மத்தின் பயனை அனுபவிக்கிறார்களென்றே அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். ஆனதால் இந்த ஸர்ப்பயாகத்தை நிறுத்திவிடும் இதனால் குற்றஞ் செய்யாத அநேக ஸர்ப்பங்கள் எரிக்கப்பட்டன.

அதுவும் அவைகளுடைய கர்மத்தாலேற்பட்டது. (உம்பிடத்தில் தோஷமில்லை யென்று தூத்பர்யம்) என்று சொன்னார் அதனைக் கேட்ட ஜனமேஜயர் ப்ரஹஸ்பதியின் வார்த்தையில் கௌரவம் வைத்து ஸர்ப்ப யாகத்தை நிறுத்தி ப்ரஹஸ்பதியைப் பூஜித்தார். ஒன்றாலும் பாதிக்கப்படாததும் இப்படிப்பட்டதென்று ஊஹரிக்க முடியாததுமாக விருப்பதே விஷ்ணுவின் மஹாமாயை விஷ்ணுவின் அம்சபூதர்களான ப்ராணிகளே கோபம் முதலியவைகளை யடைந்து அந்த மாயையால் மோஹிக்கிறார்கள். ப்ரஹ்மத்தை யறிந்த பெரியோர்களால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் சொல்லப்படும் பொழுது இந்த மாயையானது ப்ரகாசியாமல் பயந்ததுபோல மோஹம் முதலியவைகளைச் செய்யாமலிருக்கிறது. மாயையால் ஏற்படும் பலவிதமான விவாதங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸம்பந்திக்கிற தில்லை. ப்ரஹ்மம் கார்யங்களை அதிகிரமித்தது. ஸங்கல்ப விருத்தியுள்ள மனமும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் இல்லை. மேலும் கர்மமும், செய்கிறவனும் அவ்விரண்டி

னாலும் கிடைக்கும் பயனும் அம்முன்றோடு கூடிய அஹங்கார ஸ்வரூபியாகிய ஜீவனும் ப்ரஹ்மத்தினிட மில்லை. அந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபமானது ஒன்றினாலும் பாதிக்கப்படுகிறதுமில்லை, ஒன்றையும் பாதிக்கிறது மில்லை. ஆனதால் அஹங்காரம் முதலியவைகளை யொழித்து சாந்தியையடையவேண்டும். பெரியோர்கள் அனாத்மாக்களை விட விரும்பியவர்களாகி சரீரம் முதலியவைகளில் அபிமானத்தை யொழித்து இது ஆத்மாவல்ல, இது ஆத்மாவல்ல என்று ஒவ்வொன்றையும் விசாரித்துத் தள்ளி எதனை நிச்சயித்து மனத்தில் ஸ்திரமாக வைத்து கொள்ளுகிறார்களோ, அதுவே விஷ்ணுவின் பரமபதம்.

மேலும் தேஹத்தில் நான் என்ற அபிமானமும் வீடு முதலியவைகளில் என்னுடையதென்ற அபிமான மும் எவர்களுக்கு இல்லையோ, அவர்கள் விஷ்ணுவின் உத்தமமான பதத்தையடைவார்கள். பிறர் வைதாலும் அதனைப் பொறுத்து கொள்ளவேண்டும் ஒருவனையும் அவமானஞ் செய்யக்கூடாது. இந்த சரீரத்திற்க்காக ஒருவரையும் விரோதித்துக் கொள்ளக் கூடாது. எந்த பகவானுடைய பாதாரவிந்தத்தை தியானஞ் செய்த மஹிமையால் இந்தப் புராண ஸம்ஹிதையை நான் தெரிந்து கொண்டேனோ, அந்த ஞான ஸ்வரூபியான ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானை நமஸ்கரிக்கிறேன் என்றார்.

36. அதனைக்கேட்ட செளனகர் ஸுதரை நோக்கி “வ்யாஸருடைய சிஷ்யர்களும் வேதாசார்யர்களுமான பைலர் முதலியவர்களால் வேதங்கள் எவ்வளவு விதமாக பிரிக்கப்பட்டன? அதனை சொல்லும்” என்று

கேட்டார்.

37-60. அதனைக் கேட்ட ஸுதர் செளனகரை நோக்கி, ‘ப்ரஹ்மா தபஸ் செய்யும் பொழுது அவருடைய ஹிருதயாகாசத்திலிருந்து ஒரு நாதமுண்டாயிற்று. இப்பொழுதுகூட நம்முடைய காதுகளை முடிக்கொண்டால் ஒரு நாதம் கேட்கிறதல்லவா அதுதான் அது. அந்த நாதத்தை உபாசித்து யோகிகள் அதிபூதம், அத்தியாத்மம், அதிதைவம், இவைகளால் உண்டாகிய தூபத்தை நிவர்த்தித்துக் கொண்டு மோக்ஷத்தையடைகிறார்கள். அந்த நாதத்திலிருந்து மூன்று மாத்நிரையுள்ள ஓங்காரமுண்டாயிற்று. அது தானாகவே ஹிருதயத்தில் ப்ரகாசிப்பது. அது காரண மற்றது; பரமாத்மாவிற்கு அதே அடையாளமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த சப்தத்தைச் ச்ரோத்திரம் முதலிய இந்திரியங்களில்லாத காலத்தில் எவர் கேட்கிறாரோ, அவரே பரமாத்மா. அந்த ஓங்காரத்தாலேயே பல வாக்குகள் ப்ரகாசிக்கின்றன. ஹிருதயா காசத்தில் ஆத்மாவிடத்திலிருந்து அது ப்ரகாசிக்கிறது. அந்த ஓங்காரம் தனக்குக் காரணமாகிய பரப்ரஹ்மத்தை நேராகச் சொல்லுகின்ற சப்தமாக விருக்கிறது. மேலும் ஸகல மந்திரங்கள், உபநிஷத், வேதம் இவைகளுக்குக் காரணமானது. எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாகவுள்ளது. இந்த ஓங்காரத்தில் அகாரம், உகாரம், மகாரம் என்ற மூன்று அக்ஷரங்களுக்கின்றன. அவைகளாலேயே ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணங்களும் ரிக், யஜுஸ், ஸாமம் இவைகளும், பூலோகம், புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம் இவைகளும், ஜாத்தி, ஸ்வப்னம் ஸுஷுப்தி ஆகிய அவஸ்தைகளும் தரிக்கப்படுகின்றன. அந்த ஓங்காரத்தை

கொண்டு பகவான் அந்தஸ்தம் (ய,ர,ல,வ) ஊஷ்மம் (ச,ஷ,ஸ,ஹ) ஸ்வரம் (உயிரெழுத்துக்கள்) ஸ்பர்சம் (ககாரம் முதல் மகாரம் வரையிலுள்ள மெய்யெழுத்துக்கள்.) ஹ்ரஸ்வம், தீர்க்கம் முதலியவை (குறில், நெடில்) ஆகிய அக்ஷர ஸமுஹங்களைப் படைத்தார். அதன்பின் நான்கு முகங்களால் நான்கு வேதங்களையும் வ்யாஹிருதிகளையும், ஹௌத்திரம் முதலியவைகளையும் படைத்தார். பின்பு ப்ரம்ஹதேவர் மரீசி முதலிய தம்முடைய புத்திரர்களுக்கு மேற்காட்டிய வேதம் முதலியவைகளை உபதேசித்தார். தர்மத்தை யுபதேசிப்பவர்களான அவர்கள் தங்கள் தங்கள் புத்திரர்களுக்கு உபதேசித்தார்கள்.

அந்த வேதங்கள் இப்படி சிஷ்ய பரம்பரையாக ஒவ்வொரு யுகத்திலும் வழங்கிவந்தன. த்வாபரயுகத்தின் முடிவில் மஹர்ஷிகள் வேதத்தைப் பிரித்தார்கள். அந்த காலத்திய ஜனங்கள் ஆயுஸ், புத்தி, இவைகளில் குறைந்தவர்களாயிருந்தபடியினால் பகவான் மஹர்ஷிகளுடைய ஹிருதயத்திலிருந்து அவர்களைத் தூண்டி வேதங்களைப் பிரிக்கும்படி செய்தார். இந்த வைவஸ்வத மன்வந்திரத்திலும் ப்ரம்ஹா முதலிய தேவர்கள் தர்மத்தைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு பகவானைக் கேட்டு கொண்டதால் ஸத்தியவதியினிடத்தில் பராசரருக்குப் புத்திரராக அவதரித்து வேதங்களை நாலு வகையாகப் பிரித்தார். ரிக்கு, அதர்வா, யஜுஸ், ஸாமம், இவைகளுடைய மந்திரங்களை அந்தந்த ப்ரகரணத்திற்குத் தக்கவாறு நூலில் ரத்தினத்தைக் கோர்ப்பது போல நான்கு ஸம்ஹிதைகளை ஏற்படுத்தினார். மிக்க புத்திமானாகிய அந்த வ்யாச பகவான் நான்கு சிஷ்யர்களை யழைத்து ஒவ்வொரு

வருக்கும் ஒவ்வொரு ஸம்ஹிதையை யுபதேசித்தார். பைலரென்ற சிஷ்யருக்கு ரிக்ஸம்ஹிதையைக் கொடுத்தார் அதற்கு ப்ஹ்வுருசமென்று பெயர் (அநேக ரிக்குகளுள்ளது) வைசம்பாயனரென்பவருக்கு யஜுஸ்ஸைக் கொடுத்தார். அதற்கு நிகதம் என்று பெயர் (எல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதால்) சந்தோஷமென்று பெயருள்ள சாமஸம்ஹிதையை ஜைமினிக்குபதேசித்தார். ஸம்மந்தரென்பவருக்கு ஆங்கிரஸ்யென்ற அதர்வண ஸம்ஹிதையை உபதேசித்தார். பைலரென்பவர் தன்னுடைய ரிக்வேதத்தை இரண்டாகப் பிரித்து இந்திர பிரமிதி என்பவருக்கும் பாஷ்கலரென்பவருக்கும் உபதேசித்தார்.

பாஷ்கலரென்பவர் தம்முடைய ஸம்ஹிதையை நான்காகப் பிரித்து போத்யர், யாஜ்ஞவல்கியர் அக்னி மித்திரர் இவர்களுக்குபதேசித்தார். இந்திரப்ரமிதியென்பவர் தன்னுடைய ஸம்ஹிதையை தம்முடைய புத்திரரும், ரிஷியுமான மாண்டுகேயருக்குபதேசித்தார். அவருடைய சிஷ்யர் தேவமித்திரரென்பவர் ஸௌபரி முதலியவர்களுக்குச் சொன்னார். மாண்டுகேயருடைய புத்திரராகிய சாகல்லியரென்பவர் தம்முடைய ஸம்ஹிதையை ஜந்தாகப் பிரித்து வாச்யர், மௌத்கல்யர், சாலீயர், கோபில்லியர், சிசிரர் இவர்களுக்கு உபதேசித்தார். சாகல்யருடைய சிஷ்யராகிய ஜாதுகர்ணரென்பவர் தன்னுடைய ஸம்ஹிதையை மூன்றாகப் பிரித்து பலாகர், பைங்கர், வைதாளர் இவர்களுக்கும், நிருக்தத்தை வேதத்திலுள்ள பதங்களுக்கு வியாக்கியான ரூபமானதைச் செய்து விரஜருக்குங்கொடுத்தார். மேற்சொல்லிய பாஷ்கலருடைய புத்திரராகிய பாஷ்கலியென்பவர் ஒவ்வொரு சாகைகளிலிருந்து வாலகில்ய

மென்ற ஸம்ஹிதையைச் செய்தார். பாலாயனி, கார்கி, காஸாரர் என்பவர்கள் அதனை கிரஹித்துக் கொண்டார்கள். இம்மாதிரி பஹ்வரசஸம்ஹிதை மேற்காட்டிய ப்ரஹ்மர்ஷிகளால் பிரித்து அத்யயனஞ் செய்யப்பட்டது. இந்த மஹர்ஷிகளால் செய்யப்பட்ட வேத விபாகத்தை ச்ரவணஞ் செய்வதால் ஸகல பாபங்களும் நிவர்த்தியாகும்

61-66. வைசம்பாயனருடைய சிஷ்யர்கள் சரகர்களாகவும், அத்வர்யுக்களாகவும் ஆனார்கள். குருவிற்கு நேர்ந்த ப்ரம்ஹஹத்யா தோஷத்தின் நிவிருத்திக்காக குருவால் செய்யப்பட வேண்டிய வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்ததால் சரகர்களானார்கள். வைசம்பாயனருக்கு ப்ரம்ஹஹத்யா தோஷம் நேர்ந்தபொழுது அவருடைய சிஷ்யரான யாஜ்ஞவல்கியர் என்பவர் ஆசார்யரை நோக்கி "அல்ப பலமுள்ள இவர்கள் செய்யும் வ்ரதத்தால் என்ன பயன்? மற்றவர்களால் செய்யமுடியாத வ்ரதத்தை நான் செய்கிறேன்" என்றார். அதனைக் கேட்ட வைசம்பாயனார் கோபங்கொண்டு ப்ராஹ்மணர்களை அவமதிக்கும் சிஷ்யனாகிய உன்னால் எனக்கு என்ன பயன்? என்னிடத்தில் அத்யயனஞ் செய்ததை சீக்கிரம் விட்டுவிடு (கொடு) என்றார். அதனைக்கேட்டு தேவராதருடைய புத்திரரான யாஜ்ஞவல்கியர்யஜீர்வேத மந்திரங்களின் கூட்டத்தைக் கக்கி விட்டுச் சென்றார். மற்றவர்கள் அதனைப்பார்த்து அந்த மந்திரங்களில் ஆசைகொண்டு தித்திரி பக்ஷி வேடங் கொண்டு அவைகளை யெடுத்துக் கொண்டார்கள். அதனால் அந்த அழகான யஜுச்சாகைகள் தைத்தரீய மென்று பெயரடைந்தன. பின்பு யாக்ஞவல்கியர் தம்முடைய ஆசார்யரிடமில்லாத யஜுர்வேதசாகையைத்

தேடிக்கொண்டு ஈச்வரனாகிய ஸூர்யனை யுபாஸித்தார்.

67-72. எப்படியெனில்— பகவானாகிய ஆதித்யனுக்கு நமஸ்காரம். நீர் ப்ரம்ஹா முதல் ஸ்தம்பம் வரையிலுள்ள நான்கு வித ப்ராணிகளடங்கிய ஜகத்தின் ஹிருதயத்தில் அந்தர்யாமியாகவும், வெளியில் காலஸ்வருபியாகவுமிருந்து ஆகாசம்போல உபாதியால் மறைக்கப்படாமலேயே க்ஷணம், லவம், நிமிஷம் முதலிய அவயவங்களுள்ள ஸம்வத்ஸரக் கூட்டத்தை கொண்டு பூமியிலுள்ள ஜலத்தைக் கிரஹித்து காலத்தில் விட்டு (மழைபெய்து) இந்த லோகத்தின் யோக க்ஷேமத்தை நிர்வஹிக்கிறீர். இப்படிப்பட்ட லோக நிர்வஹத்தில் நீர் மற்றொரு வரையும் அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. ஓ தேவர்களுக்குட் சிறந்தவரே! பிராணிகளைப் படைப்பவரே! ஒவ்வொரு நாளும் மூன்று காலங்களிலும் வேதத்தில் சொல்லிய முறைப்படி வேதமந்திரங்களைக் கொண்டு ஸ்தோத்திரஞ் செய்யவர்களுக்கு ஸகல பாபங்கள், அவைகளின் பயனாகிய துக்கங்கள் ஆகிய இவைகளுக்குக் காரணமான அஜ்ஞானத்தை நிவர்த்திப்பவரே! அப்படிப்பட்ட உம்முடைய இந்த மண்டலத்தை த்யானஞ் செய்கிறோம். ஸ்தாவர ஜங்கம ப்ராணிகளெல்லாம் உம்மையே ஆச்ரயித்திருக்கின்றன. அவைகளுக்கு நீர் அந்தர்யாமியாக விருந்து ஜடங்களான மனம், இந்திரியம், ப்ராணன் இவைகளை கார்யத்தில் ப்ரவர்த்திக்கும்படி தூண்டுகிறீர். மேலும் மிக்க பயங்கரமான முகமுள்ள அந்தகாரமென்று பெயர் பெற்ற மலைப் பாம்பினால் விழுங்கப்பட்டு இந்த ஜகத்து ப்ரஜைஞ யற்றிருக்கிறது. அதனிடத்தில் மிக்க கருணை வைத்து நீர் ஒருவரே கருணை பொருந்திய பார்வையால்

பிழைக்கச் செய்து ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு காலத்திலும் தனக்குரிய தர்மத்தை யனுஷ்டிப்பதான க்ஷேமமார்க்கத்தில் நடத்துகிறீர். பின்னும் நீர் அரசன் போல துஷ்டர்களுக்கு பயத்தைச் செய்து கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறீர். இந்திரன் முதலிய லோகபாலர்கள் தாமரை மொட்டுப் போன்ற அஞ்சலிகளைச் செய்து உம்மைப் பூஜிக்கிறார்கள். ஓ பகவன்! முவ்வுலகங்களுக்கும் ஆசார்யர்களாக விருக்கும் ப்ரஹ்மதேவர் முதலிய வர்களாலும் நமஸ்கரிக்கப் பெற்ற உம்முடைய இரு பாதாரவிந்தங்களையும் ஸேவிக்கிறேன். மற்றவர்களுக்கு தெரியாத யஜுஸ்ஸை யுபதேசிக்க வேண்டும்” என்று ஸ்துதித்தார்

73. மேற்காட்டிய வண்ணம் யாஜ்ஞவல்கியரால் ஸ்துதிக்கப்பெற்ற ஸூர்யபகவான் குதிரை ரூபியாக அயாதயாமமென்ற யஜுஸ்ஸை யாஜ்ஞவல்கியருக்குப் தேசித்தார். அந்த யஜுஸ்ஸை பதினைந்து சாகைகளாக யாஜ்ஞவல்கியர் பிரித்தார். அவைகளை காண்வர், மாத்யந்தினர் முதலியவர்கள் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அந்த சாகைகளுக்கு வாஜஸநேய சாகைகளென்று பெயர்.

74-79. ஸாமகராகிய ஜைமினியின் புத்திரர் ஸூமந்துவென்பவர். அவருடைய புத்திரர் ஸூகர்மா வென்பவர். அவ்விருவர்களுக்கும் (புத்திரனுக்கும் பௌத்திரனுக்கும்) ஜைமினி ஒவ்வொரு ஸம்ஹிதையை யுபதேசித்தார். அவருடைய சிஷ்யரும் மேதாவியுமான ஸூகர்மாவென்பவர் ஸாமசாகையை ஆயிரம் வகையாகப் பிரித்தார், அதன்பிறகு கௌசஸ்யராகிய ஹிரண்யநாபர், பௌஷ்பிஞ்சி, யென்ற ஸூகர்ம

சிஷ்யர்களும், ப்ரம்ஹவித்துக்களுட் சிறந்தவராகிய ஆவந்தியரும் அந்த ஸம்ஹிதையை அத்யயனஞ் செய்தார்கள். பௌஷ்பிஞ்சி, ஆவந்தியன், ஹிரண்ய நாபன் இவர்களுக்கு ஐந்நூறு சிஷ்யர்கள். அவர்கள் வடதிசையர்களானாலும் காலத்தால் பராச்ய ஸாமகர் களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள். லோகாக்ஷி, லாங்கவர், குல்யர், குஸீதர், குக்ஷி என்ற ஐந்து பௌஷ்பிஞ்சியின் சிஷ்யர்கள் நூறு நூறு ஸம்ஹிதையைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். ஹிரண்ய நாபருடைய சிஷ்யரான கிருதரென்பவர் இருபத்தி நான்கு ஸம்ஹிதைகளை தம்முடைய சிஷ்யர்களுக்குச் சொன்னார். மற்ற சாகைகளை ஆத்மவித்தாகிய ஆவந்தியரென்பவர் தம்முடைய சிஷ்யர்களுக்குப் தேசித்தார்.

புராண லக்ஷணங்கள்

1-7. அதர்வ வேதத்தையறிந்து ஸுமந்து வென்பவரும் தம்முடைய ஸம்ஹிதையை சிஷ்யருக்கு (கபந்தரென்பவர்) சொல்லிக் கொடுத்தார். அவர் அதனை இரண்டாகப் பிரித்து பத்யர், வேததர்சர், ஆகிய இருவர்களுக்கு முபதேசித்தார். வேததர்சனர் தம்முடைய ஸம்ஹிதையை நான்கு வகையாகப் பிரித்து சௌகல்காயனி, ப்ரஹ்மபலி, நிர்தோஷர், பிப்பலாயனர் என்ற நான்கு சிஷ்யர்களுக்குப் பத்யரென்பவர் தம்முடைய ஸம்ஹிதையை மூன்று வகையாகப் பிரித்து குமுதர், சுனகர், ஜாபாலியென்பவர்களுக்கு உபதேசித்தார் சுனகரென்பவர் தம்முடைய ஸம்ஹிதையை இரண்டாகப் பிரித்து பப்ரு, ஸைந்தவாயனர் என்ற இருவர்களுக்கு முபதேசித்தார். ஸைந்தவாயனர் முதலியவர்களுக்கு ஸாவர்ணி முதலியவர்கள் சிஷ்யர்களானார்கள். நக்ஷத்திர கல்பர், சாந்தி கல்பர், காச்யபர், ஆங்கிரஸர் முதலியவர்கள் அதர்வண வேதத்திற்கு ஆசார்யர்கள். புராணங்களின் ஆசார்யர்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். த்ரய்யாருணி, காச்யபர், ஸாவர்ணி, அகிருதவ்ரணர், சிம்சுபாயனர், ஹாரீதர், ஆகிய ஆறு மஹர்ஷிகள் பௌராணிகர்கள். மேற்காட்டியவர்கள் வ்யாசருடைய சிஷ்யரான என் பிதாவாகிய ஸுதரிடம் புராணங்களை அத்யயனஞ் செய்தார்கள். (வ்யாஸர் ஆறு ஸம்ஹிதைகளைச் செய்து ரோமஹர்ஷணருக்கு உபதேசித்தார். அவரிடமிருந்து மேற்காட்டிய மஹர்ஷிகள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு ஸம்ஹிதையைத் தெரிந்து கொண்டார்கள்

என்று தூத்பர்யம்) நான் மேற்காட்டிய ஆறு மஹர்ஷிகளுக்கும் சிஷ்யனாகவிருந்து ஒவ்வொரு ஸம்ஹிதையை யும் அத்யயனஞ் செய்தேன். காச்யபர், நான், ஸாவர்ணி, பரகராமருடைய சிஷ்யரான அகிருதவ்ரணர் ஆகிய நாங்கள் வ்யாஸருடைய புத்திரராகிய சுகரிடமாக மூல ஸம்ஹிதைகள் நான்கையும் அத்யயனஞ் செய்தோம்.

8-10. ஓ ப்ராஹ்மண! புராணத்தின் லக்ஷணத்தை ப்ரஹ்மர்ஷிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதனைச் சொல்லுகிறேன். வேதங்களிலும், சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லியபடி என் புத்திக்குத் தக்கவாறு சொல்லுகிறேன்: எப்படியென்றால்— இந்த ஜகத்தின் ஸர்க்கம், விஸர்க்கம், விருத்தி, ரகைஷ, மன்வந்தரங்கள், வம்சம் வம்சாநுசரிதம், ஸம்ஸ்தா, ஹேது, அபாச்யம் ஆகிய பத்து லக்ஷணங்களுள்ளதை புராணமென்று பெரிசெய்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். பத்து லக்ஷணங்களுள்ளவை மஹா புராணங்களெனப்படும். ஐந்து லக்ஷணங்களுள்ளவை அல்ப புராணங்களெனப்படும். (ஸர்க்கம், பிரதிஸர்க்கம், வம்சம், மன்வந்தரம், வம்சாநுசரிதம்.)

11-22. ப்ரதானத்தின் குணங்களுடைய கேஷாபத் தால் மஹத்தத்வமும், அதிலிருந்து மூன்று வகையான அஹங்காஷம், பூதஸுக்ஷ்மங்கள், இந்திரியங்கள், அதிஷ்டான தேவதைகள் ஆகிய இவைகளுடைய உத்பத்தியே ஸர்க்கமெனப்படுகிறது. புருஷனுடைய அனுக்கிரஹத்தால் -மேற்காட்டியவை முந்திய கர்ம வாஸனையுள்ளவையாகி ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து விதையிலிருந்து விதையுண்டாவது போல

சராசரங்களாக ஆவது விஸர்க்கமெனப்படுகிறது. ஜங்கமங்களான ப்ராணிகளுக்கு ஸ்தாவரமான ப்ராணிகள் ஜீவனோபாயங்களானதால் அது ஜனங்களுக்கு ராகத்தால் கிடைத்தது. ஈசுவரனால் அனுமதிக்கப் பெற்றதென்பது. விருத்தியெனப்படுகிறது. ஒவ்வொரு யுகங்களிலும் திரியக்ஜாதிகள் (மீன், ஆமை, வராஹம், முதலியவை) மனிதர்கள், மஹர்ஷிகள், தேவர்கள், இவர்களிடத்தில் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு அவதாரஞ் செய்து துஷ்டர்களை ஸம்ஹரித்து நடத்திய லீலையே ரக்ஷா எனப்படுகிறது. மனு, மனுவின் புத்திரர்கள், அந்தக் காலத்திய தேவர்கள், ஸப்தரிஷிகள், இந்திரன், பகவானுடைய அம்சாவதாரம் ஆகிய இவைகள் தங்கள் தங்கள் அதிகாரத்தை யடைந்திருக்குங்காலம் மன்வந்தரமெனப்படுகிறது.

ப்ரஹ்மதேவரிடமிருந்து உண்டான அரசர்களுடைய வம்சம், அவர்களுடைய சரிதம், அவர்களுடைய வம்சத்தார்களுடைய சரிதம் ஆகிய இவைகள் வம்சாநு சரிதம் எனப்படுகிறது. மாயையால் இந்த ஜகத்திற்கு ஏற்படுகின்ற நைமித்திகம், ப்ராகிருதம், நித்யம், ஆத்யந்திகம் என்ற நான்கு வகையான லயங்களையே ஸம்ஸ்தா என்று பெரியார்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவித்யையால் கர்மங்களைச் செய்பவனும் ஜகத்தைப் படைப்பதற்கு ஹேதுவுமான ஜீவனே ஹேதுவெனப்படுகிறான். (ஜகத்தைப் படைப்பது முதலியவையெல்லாம் ஜீவனுடைய அதிருஷ்டத்தால் என்று கருத்து. ஜீவனுடைய போகத்திற்காகவே ஸகல இந்திரியங்களுடன் சரீரம் உண்டாக்கப்படுகிறது) சிலர் ப்ரதானம் நிமித்தமென்றும் சொல்லுகிறார்கள் ஆனாலும் சைதன்யத்தை ப்ரதானமாக வைத்துக்

கொண்டு ஜீவனையே அனுயியென்றும், உபாதியை ப்ரதானமாக வைத்துக் கொண்டு ஜீவனையே ப்ரதானமென்றும் அவர்களுடைய வார்த்தைக்கு அர்த்தங் கொள்ளவேண்டும். மாயையாலேற்படும் ஜீவனுடைய விருத்திகளான ஜாக்ரத், ஸ்வப்னம், ஸூஷுப்தி இவைகளில் எது ஸாக்ஷியாக தொடர்ந்திருக்கிறதோ, ஸமாதி முதலிய காலங்களில் எது ஸ்வரூபமாக விருக்கிறதோ அந்த ப்ரஹ்மமே அபாச்ரய மெனப்படுகிறது (எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயிருப்பதால்) குடம் முதலிய பதார்த்தங்களில் மண் முதலிய த்ரவ்யங்கள் சேர்ந்தும் சேராததுமாக விருப்பதுபோல ரூபம் பெயர் இவைகளில் ஸத்தை மாத்திரம் எப்படியிருக்கிறதோ, அதுபோலும், நிஷேகம் முதல் மரணம் வரையிலுள்ள அவஸ்தைகளில் அதிஷ்டானமாக விருப்பதால் சேர்ந்ததும் ஸாக்ஷியாக விருப்பதால் அவைகளுடன் ஸம்பந்திக்காததாகவும் ப்ரஹ்மமிருக்கிறது (நிஷேகம், கர்பம், ஜனனம், பால்யம், கௌமாரம், யௌவனம், மத்தியவயஸ், ஜரை, மரணம் என்று ஒன்பது அவஸ்தைகள்)

ஸர்க்கம் முதலிய ஒன்பது வகையும் மாயாமய மென்று தெரிந்துகொண்டு தானாகவே சித்தமானது வைராக்கியத்தையடைய வேண்டும். (வாமதேவாதிகள் போல்) ஆல்வது யோகத்தை யனுஷ்டித்து (தேவஹூதி முதலியவர்கள் போல) ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஸம்ஸாரம் நிவர்த்தியடையும். (புராண லக்ஷணங்களில் பத்தாவதான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யறிய வேண்டியதற்காக முந்திய ஒன்பது லக்ஷணங்கள் காட்டப்பட்டனவென்று கருத்து.) மேற்காட்டியபடி பத்து லக்ஷணங்களுள்ளவை மஹா

புராணங்களென்றும், ஐந்து லக்ஷணங்களுள்ளவை அல்ப புராணங்களென்றும், புராணங்கள் பதினெட்டு என்றும் பெரியோர்களான மஹர்ஷிகள் சொல்லுகிறார்கள். அவைகள் எவையென்றால்— பிரம்ஹ புராணம், பத்மபுராணம், விஷ்ணுபுராணம், சிவ புராணம், லிங்கபுராணம், கருடபுராணம், நாரத புராணம், பாகவதபுராணம், அக்னிபுராணம், ஸ்காந்த புராணம், பவிஷ்ய புராணம், ப்ரஹ்மகைவர்த்த புராணம், வாமனபுராணம், வராஹ புராணம், மத்ஸ்ய புராணம், கூர்மபுராணம், ப்ரஹ்மாண்டபுராணம், என்று புராணங்கள் பதினெட்டு. ஓ செளனக! வ்யாஸருடைய சிஷ்யராலும் அவருடைய சிஷ்யர்களாலும் வேதம், புராணம் இவைகள் கிளைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அதனை உமக்குச் சொன்னேன். இதைக் கேட்பவர்களுக்கு ப்ரஹ்மதேஜஸ் விருத்தியாகும்” என்று ஸூதர் சொன்னார்.

மார்க்கண்டேயர் தபஸ் செய்தது.

சௌனகர் ஸூதரை நோக்கி “ஓ ஸாதுவாகிய ஸூத! கதை சொல்பவர்களுக்குச் சிறந்தவரே! கரையற்ற ஸம்ஸாரமாகிய இருளில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஜனங்களுக்கு நீர் கரையைக் காண்பிப்பவர். ப்ரளய காலத்தில் இந்த ஜகத் முழுவதும் நாசத்தை யடைகிற தல்லவா? அந்தக்காலத்தில் கூட மார்க்கண்டேய மஹர்ஷி நாசத்தை யடையாமல் சிரஞ்ஜீவியாக விருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்களே அது எப்படி பொருந்தும்? அதனைச் சொல்லவேண்டும். மேலும் அந்த மார்க்கண்டேயர் இந்த கல்பத்தில் பிறந்தவர் என்று சொல்வோமானால் இந்த கல்பத்தில் இன்னும் ஒருவகையான ப்ரளயமும் உண்டாகவில்லையே. அப்படியிருக்க அவர் ப்ரளயத்தைப் பார்த்தார் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? ப்ரளய காலத்தில் அவர் ஒருவர் மாத்திரம் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டும் ஆலிலையில் சயனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த இளம் பருவ மூள்ள பூமீமந்நாராயணனைத் தர்சித்தாரல்லவா? அது எப்படிப் பொருந்தும்? ஓ ஸூத! மஹாயோகியே! நீர் எல்லாப் புராணங்களையு மறிந்தவராதலால் இந்த ஸம்சயத்தை போக்கடிக்க வேண்டும். இதனைத் தெரிந்துகொள்ளமிக்க ஆவலுள்ளவனாக விருக்கிறேன்” என்று கேட்டார்.

6-49. அதனைக் கேட்ட ஸூதர் செளனகரை நோக்கி “உம்முடைய கேள்வியானது நாராயணனுடைய கதையின் ஸம்பந்தமுள்ளதானதால் ஸகல லோகத்தின்

பாபத்தை நிவர்த்திக்கக் கூடியதாக விருக்கிறது. மார்க்கண்டேயர் மிருகண்டு மஹர்ஷியினிடம் உபநயன ஸம்ஸ்காரத்தை யடைந்து வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்து தன்னுடைய ஜாதிக்கும் ஆச்ரமத்திற்கும் தகுதியான கர்மங்களை அனுஷ்டித்து நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசாரியின் வ்ரதத்தைத் தரித்தவராகி சாந்தமான மனமுள்ளவராகி ஜடை, மரையுரி, கமண்டலு, தண்டம், யஜ்ஞோபவீதம், மேகலை, மான்தோல், ஜபமாலை, தர்ப்பம் இவைகளைத் தரித்து காலையிலும் மாலையிலும் அக்னி, ஸூர்யன், ஆசார்யன், ப்ரஹ்மணன், ஹிருதயம் இவைகளில் பகவானைப் பூஜித்து, பிரஹ்மசாரியாக ஸஞ்சரித்தார்.

மேலும்வர் காலையிலும் மாலையிலும் பிசுஷ வாங்கி அதை ஆசார்யரிடத்தில் தெரிவித்து அவர் உத்திரவு கொடுத்தால் பூஜிப்பது வழக்கம். இல்லா விடில் உபவாஸமிருப்பார். அப்படி பதினாயிரக் கணக்கான வருடங்கள் ஸ்ரீமந் நாராயணனை யுபாஸித்து மிருத்யுவை ஜயித்தார். அவர் மிருத்யுவை ஜயித்ததைக் கண்ணூற்ற. ப்ரஹ்மதேவர், பரமசிவன், ப்ருகு, தக்ஷர், ப்ரஹ்மாவின் மற்ற குமாரர்கள்; மனிதர்கள், தேவர்கள், பிதிருக்கள், மற்ற பிராணிகள் ஆகிய எல்லாரும் மிகவும் ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்கள். இப்படி மார்க்கண்டேயர் ப்ரஹ்மசாரி வ்ரதத்துடன் யோகத்தை அனுஷ்டித்து அதனால் ராகத் வேஷங்களற்று சுத்தமாகவிருக்கும் ஹிருதயத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணரைப் பூஜித்தார். மேலும் தபஸ், வேதாத்யயனம், இந்திரியங்களை அடக்குவது இவைகளைச் செய்து அவைகளைப் பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பித்தார். அந்த மஹா யோகியான

மார்க்கண்டேயர் மனத்தை பகவானிடத்தில் செலுத்தி தபஸ் செய்யும் பொழுது 6-மனுக்கள் சென்றார்கள். (ஆறு மனுக்களுடைய காலஞ்சென்றதென்று கருத்து) இந்த ஏழாவது மன்வந்தரத்தில் மஹேந்திரன் அவருடைய தபஸ்ஸினால் ஸந்தோஷத்தை யடைந்து அதற்கு விக்னஞ் செய்யவாரம்பித்தார். அப்பொழுது கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸ்ஸுகள், மன்மதன், வஸந்தன், தென்னல்காற்று, ரஜோகுணத்தின் குழந்தையான லோபம் மதம் ஆகிய இவைகள் மஹேந்திரனுடைய உத்திரவினால் ஹிமயமலையின் வடபுரத்திலிருக்கும் மார்க்கண்டேயருடைய ஆச்ரமஞ்சென்றார்கள். அவ்விடத்தில் புஷ்பபத்ராயென்ற நதி ஓடுகிறது. சித்ரா என்ற சிலையொன்று மிருக்கிறது.

அந்த ஆச்ரமமானது புண்யத்தை கொடுக்கக் கூடியது; புண்ய விருக்ஷங்களும், புண்யமான கொடிகளும், புண்யமான பறவைகளும் அவ்விடத்திலிருக்கின்றன. அவ்விடத்திலுள்ள குளம் முதலிய ஜலாதாரங்கள் புண்ய கரங்களும், சுத்துங்களுமாக விருக்கின்றன. மதித்த வண்டுகள் பாடுகின்றன; மதங்கொண்ட குயில்கள் கூவுகின்றன; மயில்கள் மிக்க மதங்கொண்டு நர்த்தனஞ் செய்கின்றன.; மதித்த பறவைகள் கூட்டமாக வஸிக்கின்றன, அந்த ஆச்ரமத்தில் வாயு ப்ரவேசித்து பனியால் குளிர்ந்த மலையாறுகளின் ஜல துளிகளுடனும், புஷ்ப வாஸனை களுடனும் மன்மதனை விருத்தி செய்யவாரம்பித்தான். (மன்மததப முண்டாகும்படி வாஸனையுடன் குளிர்ந்த காற்று வீசியதென்று கருத்து) வஸந்தன் அவ்விடத்தில் ப்ரவேசித்தான். மரங்களும் கொடிகளும் தளிர்ந்தன; புஷ்பித்தன; ராத்ரியில் சந்திரன்

ப்ரகாசித்தான்; மன்மதன் வில், பாணம் இவைகளை தரித்து அப்ஸரஸ்திரீகளுடன் அவ்விடத்தில் காணப்பட்டான். கந்தர்வர்கள் பாடிக்கொண்டும், வாத்தியங்களை கோஷித்துக் கொண்டும் மன்மதனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். மேற்காட்டிய மன்மதன் முதலிய தேவேந்திரனைச் சார்ந்தவர்கள் மார்க்கண்டேயரைக் கண்டார்கள். அவர் அக்னி கார்யத்தை முடித்து கண்களை மூடிக்கொண்டு த்யானஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். மஹர்ஷி வேடங்கொண்ட அக்னிபோல் ஜ்வலித்து பிறரால் அவமதிக்கக்கூடாத வராகவிருந்தார். அவருடைய முன்னிலையில் அப்ஸரஸஸூக்கள் நர்த்தனஞ் செய்தார்கள்; கந்தர்வர்கள் பாடினார்கள்; வாத்யக்காரர்கள் மிருதங்கம், வீணை, பணவம் முழக்கினார்கள்.

மன்மதன் ஐந்து முனைகளுள்ள அஸ்திரத்தை தொடுத்தான் (உலர்த்துவது, மோஹிக்கச் செய்வது, எறிப்பது, காய்ச்குவது, பயித்தியத்தை உண்டுபண்ணுவதென்று ஐந்து முனைகள்) இப்படி வஸந்தன் லோபம் முதலிய இந்திரனுடைய வேலைக்காரர்கள் மார்க்கண்டேயருடைய மனத்தை கலக்கினார்கள். அப்பொழுது புஞ்ஜிகஸ்தலா யென்ற அப்ஸரஸ் பந்து விளையாடினாள். அவளுடைய ஸ்தனங்கள் பருத்திருப்பதால் இடை வணங்குகிறது. தலையிலிருந்து புஷ்ப மாலை பூமியில் விழுகிறது. இப்படி அவள் பந்து விளையாடும் பொழுது ஓட்டியாணம் நழுவி காற்று வேகத்தால் வஸ்திரம் பூமியில் விழுந்தது. அந்த ஸமயம் பார்த்து இந்த ஸமயத்தில் மஹர்ஷியை ஜயித்து விடலாமென்று மன்மதன் பாணத்தை ப்ரயோகித்தான். தைவப் பிரயத்தினமில்லாத காலத்தில் முயற்சிப்ப

(வனுடைய முயற்சி போல அவை யாவும் வீணாயின மஹர்ஷியின் மனங் கலங்கவில்லை யென்று கருத்து) மேற்காட்டிய வண்ணம் மன்மதன் முதலியவர்கள் மஹர்ஷிக்கு அபராதஞ் செய்தும் அவரை யொன்றுஞ் செய்ய முடியாமல் அவருடைய தேஜஸ்ஸால் எரிக்கப்பட்டு திரும்பி ஸ்வர்க்கஞ் சென்றார்கள். அது சிறுவர்கள் மஹா ஸர்ப்பத்தைக் தட்டி யெழுப்பியது போலிருந்தது. ஓ செளனக! இந்திரனுடைய வேலைக்காரர்கள் மஹர்ஷியின் தபஸ்ஸிற்கு விக்னஞ் செய்து அவர் - மனங் கலங்காமலிருந்தது ஆச்சர்யமல்ல. பெரியோர்களுடைய மனமொருபொழுதும் கலங்காது. மன்மதன் முதலியவர்கள் தேஜஸ்ஸில்லாமலிருப்பதைப் பார்த்தும், மஹர்ஷியின் மஹிமையை அவர்கள் முகமாகக் கேள்விப்பட்டும் மஹேந்திரன் ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்.

இப்படிப் பகவானிடத்திலேயே மனத்தைச் செலுத்தி தபஸ் முதலியவையால் பகவானை ஆராதித்துக் கொண்டிருக்கும் மார்க்கண்டேயரை அனுகூலிப்பதற்காக நர நாராயண ஸ்வரூபியான மகாவிஷ்ணு அந்த ஆச்ரமத்திற்கு வந்தார். அவ்விருவர்களும் புதிதாக மலர்ந்த தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவர்கள்; நான்கு கைகளுள்ளவர்கள்; கிருஷ்ணாஜினத்தையும், மரையுரியையும் உடுத்திக் கொண்டவர்கள்; பவித்திரந்தரித்த கைகளுள்ளவர்கள்; மூன்றாக மடித்த யஜ்ஞோபவீதம், கமண்டலு, மூங்கில் தண்டம் இவைகளை தரித்தவர்கள்; அவர்களில் நரர் வெண்மை நிறமுள்ளவர்; நாராயணன் பச்சை நிறமுள்ளவர்; தாமரை மணிகளால் செய்யப்பட்ட ஜபமாலையையும், கொசு முதலிய ஜந்துக்களையோட்டுவதற்காக வஸ்திரம்

தர்ப்ப முஷ்டி இவைகளைத் தரித்தவர்கள்; தபஸ்ஸே மஹர்ஷி வேடங்கொண்டருப்பது போல ப்ரகாசிப்பவர்கள்; மின்னல் போன்ற தேஜஸ்ஸுள்ளவர்கள் சரீரமுள்ளவர்கள்; சிறந்த தேவர்களாலும் பூஜிக்கப் பெற்றவர்கள்; நாராயணருடைய ஸ்வரூப பூதர்களான அந்த நாராயண மஹர்ஷிகளைக் கண்டவுடன் மார்க்கண்டேயர் சீக்கிரமாக வெழுந்து தண்டம்போல நமஸ்கரித்தார். அவர்களைத் தர்சித்தவுடன் மார்க்கண்டேயருடைய தேஹம் இந்திரியங்கள், மனம் ஆகிய இவைகள் சாந்துங்களாயின; அவருக்கு மயிர் கூச்சலுண்டாயிற்று; ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகியது; அதனால் அவர்களை பார்க்க முடியாதவராகவிருந்தார். மேலுமவர் எழுந்திருந்து மிகுந்த வணக்கத்துடன் அஞ்ஜலி செய்து அன்புடன் பார்த்து நமஸ்காரம் என்று தழுதழுத்த ஸ்வரமாகச் சொன்னார்.

பின்னுமவர் அவர்களுக்கு ஆஸனங்கொடுத்து அவர்களுடைய பாதங்களை அலம்பி சந்தனம், தூபம், தீபம், புஷ்பம் இவைகளால் பூஜித்தார். பின்பு ஸூகமாக ஆஸனத்திலுட்கார்ந்து அனுக்ரஹிப்பதில் நோக்கமுள்ளவர்களான சிறந்த அந்த மஹர்ஷிகளை திரும்பவும் நமஸ்கரித்து மார்க்கண்டேயர் துதிக்கலானார். எப்படியெனில்— ஓ ப்ரபுவே! ப்ரஹ்மா, பரம சிவன் முதலியவர்களுடைய ப்ராணன் உம்முடைய கடாஶுத்தால் தூண்டப்பட்டு அசைகிறது, அதனால் வாக்கு, மனம், இந்திரியங்கள் ஆகிய இவை அதன் கார்யத்தைச் செய்கின்றன. அதுபோல என்னுடைய ப்ராணன் முதலியவையும் உமக்கு அதீனங்களாக விருக்கின்றன (நான் ஸ்வாதந்திரியமில்லாத உம்மை எப்படி துதிப்பேனென்று கருத்து) ஆனாலும் உம்மை

யுபாஸிப்பவர்களுக்கு நீர் ஆத்மபந்துவாக விருக்கிறீர் தகப்பன் (முதலியவர்கள் சரீர பந்துக்கள், நீர் அப்படியில்லையென தூத்பர்யம்) நீர் இந்த ஜகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக மத்ஸ்யம் முதலிய அவதாரங்களைச் செய்வதுபோல முவ்வுலகங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், துக்கத்தை போக்கடிப்பதற்காகவும் மோக்ஷத்திற்காகவும் இந்த இரண்டு சரீரங்களை தரிக்கிறீர்; ஓ பகவன்! பட்டுப் பூச்சி பட்டையுண்டு பண்ணியபின்பு தன்னிடத்தில் அடக்கிக் கொள்வது போல இந்த ஜகத்தைப்படைத்து ஸம்ஹரிக்கிறீர் (ஸ்ரூஷுப்ரளயத்தில் பிறரை அபேக்ஷிக்கிறதில்லையென்று தூத்பர்யம்) ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுக்கு அதிபதியும், அவைகளை ஸம்ரக்ஷிப்பவருமான உம்முடைய பாதத்தை உபாஸிக்கிறேன்.

உம்முடைய பாதஸேவை செய்பவனுக்கு கர்ம மாவது, குணங்களாவது, காலமாவது கெடுதியை செய்கின்றதில்லை; வேதத்தின் தூத்பர்யத்தைத் தெரிந்து கொண்டு மஹர்ஷிகள் உம்முடைய பாதத்தை துதிக்கின்றார்கள்; நமஸ்கரிக்கிறார்கள். அடிக்கடி பூஜிக்கின்றார்கள்; த்யானிக்கிறார்கள்; ஓ ஈச! இரண்டு பரார்த்தக் ஆயுஸ்ஸுள்ள ப்ரஹ்மதேவர் காலரூபியான உம்மிடத்திலிருந்து பயப்படுகிறார். அவரால் படைக்கப் பெற்ற ஜனங்கள் பயப்படுகிறார்களென்பது நிச்சயம். இப்படி பலவகையிலும் பயமுள்ளவர்களான ஜனங்கள் கேஷமத்தையுடைய வேண்டுமானால் மோக்ஷ ஸ்வரூபியான உம்முடைய பாதத்தை ஸேவிக்கவேண்டும். அதனைக் காட்டிலும் வேறு உபாயமில்லை. ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை மறைக்கக் கூடியதும், பயனற்றதும், அல்பமும், ஸ்திரமில்லாததும், தோற்றமாத்திரமுள்ளது

மான இந்த சரீரம் முதலியவைகளில் அபிமானத்தை யொழித்து ஜீவனுக்கு நியந்தாவும், ஸத்யஜ்ஞான ஸ்வரூபியுமான உம்முடைய பாதத்தை ஸேவிக்கிறேன். அது ஸகல இஷ்டங்களையும் கொடுக்கக் கூடியது, ஓ ஈச! ஆத்மபந்துவாகிய நீர் இந்த ஜகத்தை ரக்ஷிப்பது, படைப்பது, ஆகிய இவைகளுக்கு ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்களை முறையே காரணங்களாக மாயையாலேற்படுத்தியிருக்கிறீர். (விஷ்ணு, ப்ரஹ்மா, ருத்திரரென்று) அவையெல்லாம் உம்முடைய லீலை களே. ஆனாலும் ஸத்வமூர்த்தியை உபாஸிப்பதால் சாந்தியுண்டாகிறது, மற்றவையுபாஸிப்பதால் வ்யஸனம், மோஹம், பயம் இவைகளுண்டாகின்றன. ஒ பகவான்! ஸத்வமூர்த்தியே உம்முடைய பக்தர்களுக்கு ப்ரிய மானது. அவர்கள் அதனையே உபாஸிக்கிறார்கள் ஸத்வமே உம்முடைய ரூபமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

அதனால் வைகுண்டமும், அபயமும் ஆத்ம ஸூகமும் கிடைக்கிறது இதுபோல் மற்ற மூர்த்திகளை யுபாஸிப்பதால் இவைகள் கிடைக்கிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட பகவானும், மிக்க மகிமையுள்ளவரும், ஸகல ஜகத்ஸ்வரூபியும், ஜகத்திற்கு குருவும், பர தேவதையும், புருஷோத்தமரும், நாராயண மஹர்ஷியும் நரோத்தமரும், சுத்தரும், மௌனமாக விருப்பவரும், வேதுமார்க்கத்தை பரவச் செய்பவருமான உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன். அஸத்தாகிய இந்திரியங்களால் ப்ரமித்த புத்தியுள்ள புருஷன் தன்னுடைய இந்திரியம் முதலியவைகளுக்கு நியந்தாவாக விருக்கும் உம்மைத் தெரிந்து கொள்வதில்லை. நீர் ஒவ்வொருவருடைய ஹிருதயத்திலிமிருக்கிறீர், ஒவ்வொரு பதார்த்தத்தி லும் இருக்கிறீர். ஆனாலும் உம்முடைய மாயையால்

புத்தி மயக்கமடைந்து ஜனங்கள் தெரிந்து கொள்ளு கிறதில்லை. ஆனாலும் எல்லாவற்றிற்கும் குருவாகிய உம்மால் வெளியிடப்பட்ட வேதத்தை அத்தியயனம் செய்து அதனுடைய அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு உம்மைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். ப்ரஹ்மாதி களான ஞானிகள் ஸாங்கியம் முதலியவைகளால் உம்மை தெரிந்துகொள்ள முயற்சித்தும் முடியவில்லை. நீர் ஸாங்கியம் முதலிய வாதங்களுக்கு அனுக்லமான ஸ்வபாவங்களால் மறைக்கப்பட்ட ஞானமுள்ளவர் உம்மை வேதத்தாலேயே தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஸத்வகுணத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்பவரும் மஹா புருஷனுமாகிய உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன்” என்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்.

Released by Maran's Dog, Toronto , Canada

அத்தியாயம்-9

மார்க்கண்டேயர் பகவானுடைய மாயையைப் பார்த்தது.

1-3. புத்திசாலியாகிய மார்க்கண்டேயரால் இம் மாதிரி துதிக்கப்பெற்ற நரருடன் கூடிய நாராயணன் மிகவும் ஸந்தோஷித்து அவரை நோக்கி "ஓ ப்ரம்ஹர்ஷிகளுக்குட் சிறந்தவரே! நீர் சித்தத்தை யொருவகைப் படுத்தி, தபம், வேதாத்தியயனம், இந்திரியங்களை அடக்குவது, முதலியவையைச் செய்து அனன்யமாக என்னிடம் பக்தி செய்ததால் கிருதார்த்தரானீர். உம்முடைய வ்ரதத்தால் நாம் ஸந்தோஷிக்கிறோம். வரத்தையளிப்பவர்களுக்குட் சிறந்தவர்களான நம்மிடமிருந்து இஷ்டமான வரத்தைப்பெற்றுக் கொள்ளும்" என்று சொன்னார்.

4-6. அதனைக் கேட்ட மார்க்கண்டேயர் பகவானை நோக்கி "ஓ தேவர்களுக்குட் சிறந்தவரே! அண்டினவர்களுடைய உபத்திரவத்தை நிவர்த்திப்பவரே! நாசமற்றவரே! உம்முடைய மேன்மையைக் காண்பித்தீர். ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்கள் உம்முடைய பாதாரவிந்த தர்சனத்தை விரும்பி யோகத்தை அனுஷ்டித்து மனத்தை சுத்தி செய்து கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட உம்மை நான் நேரில் தர்சிக்கிறேன். இதைவிட வேறு எனக்கு என்ன வேண்டும். தாமரை இதழ் போன்ற கண்களுள்ளவரே! புண்யச்லோகர்களுக்குட் சிறந்தவரே! உம்முடைய மாயையால் லோகபாலர்கள் முதலிய ஜனங்கள் மோஹித்து ஆத்மவஸ்துவினிடத்தில் பேதத்தைச்

சொல்லுகிறார்களல்லவா? அந்த மாயையை எனக்குக் காண்பிக்க வேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

7-31. இப்படி மார்க்கண்டேய மஹர்ஷியினால் துதிக்கப் பெற்றும்) பூஜிக்கப்பெற்றும் நாராயண மஹர்ஷி அப்படியே செய்வோம் என்று சிரித்துச் சொல்லிக்கொண்டு பதரிகாவனஞ் சென்றார், மார்க்கண்டேய மஹர்ஷி. அந்த விஷயத்தையே நினைத்துத் தம்முடைய ஆச்ரமத்திலேயே வஸித்து, அக்னி, ஸூர்யன், சந்திரன், ஜலம், பூமி, வாயு, ஆகாயம், தாம் ஆகிய இவைகளில் பகவானை த்யானித்து ஸங்கல்ப த்ரவ்யங்களால் பூஜித்துவந்தார். சில ஸமயம் மிக்க பக்தியால் பரவசராகி பூஜையை மறந்திருப்பது முண்டு. ஓ செளனக! இப்படி மார்க்கண்டேயர் செய்துவரும் பொழுது ஒருநாள் புஷ்பபத்திரா என்னும் நதிக்கரையில் ஸந்தியோபாஸ்தி செய்து கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது பயங்கரமான சப்தத்துடன் பெருங் காற்றுண்டாயிற்று. அதன்பின் பயங்கரங்களான மேகங்கள் உரக்க கர்ஜித்துக்கொண்டு மழைபெய்தன; மின்னல்கள் ப்ரகாசித்தன; ரதத்தின் அச்சபோல பருத்த மழைத் துளிகள் விழுந்தன. அதனால் நான்கு சமுத்திரங்களும் மிக்க அலைகளுடன் சப்தித்துக் கொண்டு பொங்கி ஜகத்தை முழுகச்செய்தன. அதிலுள்ள முதலை முதலிய ஜந்துக்களாலும் சுழல்களாலும் பயங்கரங்களாகவிருந்தன, மின்னல்களாலும் கடுமையான வெயிலாலும் ஜலத்தாலும், நான்கு வகையான பிராணிகளடங்கிய ஜகத்தும் தாமும் தபிப்பதைக் கண்ணூற்ற மார்க்கண்டேயர் வருத்தமடைந்து நடுங்கினார். காற்று அதிகமாக விருந்ததால் அலைகள்

விசேஷமாயின; மழையும் பெய்து கொண்டேயிருந்தது. அதனால் ஸமுத்திரம் தவீபம், வர்ஷமென்ற பிரிவுள்ள பூமி முழுவதையும் ஜலம் கவர்ந்து கொண்டது அப்பொழுது பூமி, அந்தரிக்ஷம், நக்ஷத்திரங்கள் ஆகிய இவைகளடங்கிய முவ்வுலகமும் ஜலத்தில் முழுகியது. அப்படிப்பட்ட ப்ரளய ஜலத்தில் அந்த மார்க்கண்டேய மஹர்ஷி ஒருவராக ஜடைகளை விரித்துக்கொண்டு மூடன்போலும், குருடன் போலும் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார். மேலும்வர்பசி தாஹம் இவைகளுள்ளவராக விருந்தார். மகரம் முதலிய ஜலஜந்துக்கள் அவரை உபத்திரவித்தன. அலைகளாலும் காற்றினாலும் அவர் அடிக்கப்பட்டார். மேலும் அதிக இருளாக விருந்தமையால் ஆகாயம், பூமி திக்குகள் இவைகள் தெரியாமல் அலைந்து கொண்டிருந்தார்.

இந்த மஹர்ஷியை பக்ஷிப்பதற்காக ஜலஜந்துக்கள் ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டன. சிலஸமயம் ஜந்துக்களால் உபத்திரவிக்க பெற்றும், சிலஸமயம், சுழலில் அகப்பட்டு அலைகளால் அடிக்கப்பெற்றும் சோகம், மோஹம், துக்கம், ஸூகம் இவைகளை அடைந்து விஷ்ணுவின் மாயையால் மோஹித்து வெகு வர்ஷ காலம் அலைந்தார். பின்பு ஒருகால் அந்த மஹர்ஷி மேடான ஒரு இடத்தில் ஒரு ஆலங்கன்றிருக்கக் கண்டார். அது பழங்களாலும், புஷ்பங்களாலும், தளிர்களாலும் அழகாகவிருந்தது. ஈசான திக்கு நீண்டிருக்கும் அதன் கிளையில் ஒரு இலையில் ஒரு குழந்தை படுத்திருக்கக் கண்டார். இருளைப் போக்கக்கூடிய காந்தியுள்ளதாக அந்தக் குழந்தை ப்ரகாசித்தது. மேலும்வந்த சிசு, உயர்ந்த மரகதம்போல

பச்சை நிறமுள்ளது; அழகிய தாமரை மலர்போன்ற முகமுள்ளது. சங்கம் போன்ற கழுத்துள்ளது; விசாலமான மார்புள்ளது; அழகான முகமுள்ளது; மனோஹரமான புருவங்களுள்ளது; மூச்சுக் காற்றினால் அசையும் தலைமயிர்களுள்ளது; சங்கத்தின் மத்தியம் போன்ற காதுகளில் மாதுளைப் புஷ்பத்தைத் தரித்தது. பவழம் போல சிவந்த உதடுகளின் காந்தியால் கொஞ்சம் சிவப்பான அமிருதச் சிரிப்புள்ளது; தாமரை மலரின் மத்தியம் போல சிவந்த கண்களுள்ளது; அழகான சிரிப்பு பொருந்திய பார்வையுள்ளது; அதன் மூச்சுக் காற்றினால் வயிற்றிலுள்ள மூன்று மடிப்புகள் அசைந்தன; தொப்பிள் பள்ளமாக விருந்தது; அப்படிப்பட்ட அந்த சிசு அழகான விரல்களுள்ள கைகளால் காலையெடுத்த வாயில் வைத்து நக்கிக் கொண்டிருந்தது அதனைத் தர்சித்து மார்க்கண்டேயர் மிகவும் ஆச்சர்யத்தை அடைந்தார்.

அந்தக் குழந்தையைக் கண்டவுடன் மார்க்கண்டே யருடைய ஹிருதயமும், கண்களும் மலர்ந்தன. சரீரத்தில் மயிர்கூச்சலுண்டாயிற்று; பின்பு மிக்க ஆச்சர்யத்துடன் குழந்தையை நீர் யார் என்று கேட்பதற்காக அதன் சமீபஞ் சென்றார். அந்த ஸமயத்தில் குழந்தையின் மூச்சுக் காற்றினால் கொசு போல மார்க்கண்டேயர் அதன் வயிற்றுக்குள் ப்ரவேசித்தார். அந்தக் குழந்தை வயிற்றில் ஜகத்து முழுவது மிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சர்யத்தை யடைந்து மயங்கினார். ஆகாயம், பூமி, அந்தரிக்ஷம், நக்ஷத்திரங் கள், மலைகள் ஸமுத்திரங்கள், தவீபங்கள், தேசங்கள், திக்குகள், தேவர்கள், அஸூரர்கள், காடுகள், நதிகள், பட்டினங்கள், கோகுலங்கள், பயிரிடுவோர்களிருக்கு

சிவன் மார்க்கண்டேயருக்கு வரங்கொடுத்தது

இப்படி மார்க்கண்டேய மஹர்ஷி நாராயணரால் காட்டப்பட்ட யோக மாயையின் மஹிமையைப் பார்த்து “ஓ ஹரியே! நாராயண! உம்முடைய மாயையால் வித்வான்கள்கூட மோஹிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய ஞானம், ஞானம்போல தோன்றுகிறதே யொழிய ஞானமல்ல. நீர் அண்டினவர்களுடைய பயத்தை நிவர்த்திப்பவர். அப்படிப்பட்ட உம்முடைய பாதத்தைச் சரணமடைகிறேன்” என்று சொல்லி நாராயணரையே சரணமடைந்தார்.

3-18. இப்படி அந்த மஹர்ஷி தேஹம், இந்திரியம், மனம் ஆகிய இவைகள் சலிக்காமல் நாராயணனையே த்யானஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் பார்வதியுடன் விருஷபத் தின் மீதேறி தம்முடைய கணங்களுடன் ஆகாய மார்க்கமாக அவ்விடம் வந்து அந்த மஹர்ஷியைக் கண்டார். அப்பொழுது பார்வதி பரமசிவனை நோக்கி “ஓ பகவன் இந்த ப்ராஹ்மணன் சரீரம், இந்திரியம், மனம் இவைகள் அசையாதவனாகி காற்றில்லாததால் அலையற்று அசையாமலிருக்கும் ஸமுத்திரம் போல சாந்தராக விருக்கிறார். இவரைப்பாரும், நீர் ஸித்தி யைக் கொடுப்பவரானதால் இவரை அனுக்ரஹியும்” என்றாள். அதனைக் கேட்ட பரமசிவன் பார்வதியை நோக்கி “இந்த ப்ராஹ்மரிஷி நாசமற்ற மஹா புருஷனிடத்தில் மிகவும் பக்தி செய்து கொண்டிருக்கிறார். ஆனதால் மோக்ஷத்தையாவது,

மிடம், ஆச்ரம தர்மங்கள், வர்ண தர்மங்கள், மஹா பூதங்கள், அவைகளாலேற்பட்ட சரீரங்கள்; காலம், பலவகையான யுகங்கள், கல்பங்கள் மற்றும் வ்யவஹா ரத்திற்குபயோகமான வஸ்துக்கள் ஆகிய இவைகளுடன் உண்மைபோல் ப்ரகாசிக்கும் ப்ரபஞ்சத்தைப் பார்த்தார். மேலும் அவ்விடத்தில் ஹிமயமலையையும், தம்முடைய ஆச்ரமத்தையும், புஷ்பபத்திரா நதியையும் கண்டார். உடனே குழந்தையின் மூச்சுக்காற்றினால் வெளியில் தள்ளப்பட்டு ப்ரளயஜலத்தில் விழுந்தார். அவ்விடத் தில் மேடான பூமியின் பாகத்தில் ஆலமரத்தையும், அதன் இலையில் படுத்திருக்கும் அந்தக் குழந்தையை யும், அந்த குழந்தை அன்பு பொருந்திய அமிருத கடாக்ஷத்தால் தம்மை அனுக்கிரஹிப்பதையும் பார்த்தார். மேலும் அந்தக் குழந்தையை தம்முடைய ஹிருதயத்திலுமிருக்கக் கண்டார். அதனால் மார்க்கண்டேயர் மிகவும் ஸந்தோஷித்து அதனை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ள சமீபத்தில் சென்றார். எல்லா பிராணிகளுடைய ஹிருதய குஹையில் வசிப்பவரும் யோகேசருமாகிய பகவான் அதனைக் கண்ணுற்று அந்தர்ந்தானத்தை அடைந்தார். (மறைந்தார்) அது தைவபலமில்லாத காலத்தில் புருஷனுடைய முயற்சி பயன்படாதது போலிருந்தது. அவர் மறைந்தவுடன் அந்த ஆல மரமும், ப்ரளயகால ஜலமும் மறைந்தன. மார்க்கண்டேய மஹர்ஷி தம்முடைய ஆச்ரமத்தில் முன்போல் வீற்றிருந்தார்.

அதற்குத் தாழ்ந்த பயன்களையாவது இவர் ஆசைப் படவில்லை. ஆனாலும் ஸாதுவாகிய இந்த மஹர்ஷியுடன் பேசுவோம். மனிதர்களுக்கு ஸாது ஸங்கங்கிடைத்தால் இது முக்கிய லாபம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு ஸாதுக்களுக்குக் கதியாகிய பரமசிவன் மார்க்கண்டேயரிடம் வந்தார். அவர் ஸகல வித்யைகளுக்கும் அதிபதி; ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஈச்வரன்; அப்பொழுது மார்க்கண்டேயர் அந்தக்கரண விருத்திகளை அடக்கிக்கொண்டிருந்தமையால் ஜகத் ஸ்வரூபிகளான பார்வதி, பரமசிவன் ஆகிய இவர்கள் வந்தது மஹர்ஷிக்குத் தெரியவில்லை. அவர் தம்மையும் ஜகத்தையும் மறந்திருந்தார். கைலாஸாதிபதியாகிய பரமசிவன் அதனைக் தெரிந்துகொண்டு யோகமாயையால் மஹர்ஷியின் ஹிருதயத்தில் ப்ரவேசித்தார்.

அது வாயு இடுக்கில் ப்ரவேசித்தது போலிருந்தது. அப்பொழுது மார்க்கண்டேயர் தம்முடைய ஹிருதயத்தில் பரமசிவனைக்கண்டார்; அந்தப் பரமசிவன் மின்னல் போல பொன்னிறமான ஜடைகளைத் தரித்தவர்; மூன்று கண்களுள்ளவர்; எட்டு கைகள் உள்ளவர்; உயரமான சரீரமுள்ளவர்; உதித்த ஸூர்யன் போல ப்ரகாசிப்பவர்; புலித்தோலை யுடுத்திக் கொண்டும், சூலம், தனுஸ், பாணம், கத்தி, கேடகம், ஜபமாலை, டமரு, கபாலம், பரசு இவைகளைத் தரித்தவர். இப்படிப்பட்ட பகவானைத் தர்சித்து இதென்ன, எங்கிருந்து வந்தது என்று ஆச்சர்யமடைந்து கண்களைத் திறந்து பார்த்தார், பரமசிவனையும் பார்வதியையும் கணங்களையும் ப்ரமத கணங்களையும் கண்டார். மூன்று லோகங்களுக்கும் முக்கிய குருவான பரமசிவனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, நல்வரவா' என்று

கேட்டு ஆஸனம், பாத்யம், அர்க்கியம், புஷ்பம் சந்தனம், தூபம், தீபம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து பகவானையும் பார்வதியையும், ப்ரமதகணங்களையும் பூஜித்தார். மேலும்வர், “ஓ ஈசா, விபுவே! தம்முடைய மஹிமையால் பூர்ண காமராகிய உமக்கு நான் எதனை செய்யவேண்டும்? உம்மால் இந்த ஜகத் ஸூகத்தை அடைந்திருக்கிறது சாந்தரும், ஸத்வ குணத்திற்கு அதிஷ்டாதாவும், விசேஷ ஸூகத்தைக் கொடுப்பவரும், ரஜோகுணத்தை அடைபவரும், தமோகுணத்தை அடைந்து கோரூபியுமான சிவனாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்” என்றார்.

19-25. அதனைக் கேட்ட பகவான் மஹர்ஷியை நோக்கி “ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்று மூன்று தேவர்களாகிய நாங்கள் வரத்தை யளிப்பவர்களுக்கு அதிபதிகள். எங்களை தர்சித்ததால் அது வீண்போகாது. எங்களிடமாக ஜனங்கள் கேஷமத்தை அடைகிறார்கள். ஆனதால் இஷ்டமான வரத்தைக் கேளும். எந்த பிராஹ்மணர்கள் ஸாதுக்களாகவும், சாந்தர்களாகவும், ஒன்றிலும் ஆசையில்லாதவர்களாகவும், பிராணிகளிடத்தில் ப்ரீதியுள்ளவர்களாகவும், நம்மிடத்தில் விசேஷ பக்தர்களாகவும், விரோத புத்தி யற்றவர்களாகவும், எல்லாவற்றையும் சமமாகப் பார்ப்பவர்களாகவு மிருக்கிறார்களோ, அவர்களை ஸகல லோகங்களும், லோகபாலங்களும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள்; பூஜிக்கிறார்கள்; உபாஸிக்கிறார்கள்; நான் பகவானாகிய ப்ரஹ்மதேவர், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு ஆகிய மூன்று தேவர்களும் ஈச்வரர்கள் (ஒன்று யென்று கருத்து) மேற்காட்டிய சாந்தர்களான ஸாதுக்கள் என்னிடத்திலும், ப்ரஹ்மாவிடத்திலும், நாராயணனிடத்திலும்

கொஞ்சமாவது பேதுத்தியைச் செய்யமாட்டார்கள். மேலும் தம்மையும் பிறரையும் ஒன்றாகவே நினைப்பார்கள். அதனால் உம்மை நாம் அடைகிறோம். ஜலருபமாயிருப்பவை மாத்திரம் தீர்த்தங்களல்ல; மண்ணினாலும், கல்லாலும் செய்யப்பட்டவை மாத்திரம் தேவர்களல்ல. தீர்த்தம் முதலியவை வெகு காலத்திற்குப் பின் பரிசுத்தப்படுத்துகின்றன. ஸாதுக்கள் தம்மைத் தர்சித்த மாத்திரத்தில் சுத்தப்படுத்துகிறார்கள். ப்ராஹ்மணர்கள் சித்தத்தை யொருவகைப்படுத்துவதாலும், தபஸ், வேதாத்யயனம், இந்திரியங்களை அடக்குவது ஆகிய இவைகளால் நம்முடைய ஸ்வருபமான வேதத்தை ஸம்ரக்ஷிக்கிறார்கள். அதனால் அவர்களை நமஸ்கரிக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட ஸாதுக்களுடைய சரிதத்தைக் கேட்பதாலும், அவர்களைத் தர்சிப்பதாலும், மஹா பாபிகளும், தாழ்ந்த குலத்தில் ஜனித்தவர்களும் சுத்தர்களாவார்கள். நேரில் பேசுவது முதலியவையை அடைந்தவர்கள் சுத்தியடைவதில் என்ன ஸந்தேஹம்? (ஸந்தேஹமில்லையென்று கருத்து) என்று சொன்னார்.

26-34. இம்மாதிரியான பரமசிவனுடைய வார்த்தை காதுகளுக்கு ரஸாயனம் போலிருந்தது. அதனைக் கேட்டு மார்க்கண்டேயர் போதுமென்ற திருப்தியை அடையவில்லை. மேலும் மஹா விஷ்ணுவின் மாயையைத் தர்சித்து ப்ரமித்து கஷ்டப்பட்டிருந்தமையால் பரமசிவனுடைய வாக்காகிய அமிருதத்தால் ஸூகத்தை அடைந்து பரமசிவனை நோக்கி "ஈசுவரர்களுடைய நடை பிராணிகளால் அறிய முடியாதவை, ஏனென்றால் தமக்கு தாழ்ந்த ஜனங்களை ஜகதீசர்கள் ஸ்துதிக்கிறார்கள். மேலும்

அவர்கள் தர்மத்தைச் சொல்கிறார்கள்; தாம் அனுஷ்டிக்கிறார்கள்; அனுமோதிக்கிறார்கள்; பிறர் செய்வதை ஸ்துதிக்கிறார்கள்; இப்படிச் செய்வது பிறரை அனுஷ்டிக்கும்படிச் செய்வதற்காகவே. ஆனதால் தாழ்ந்தவர்களை நமஸ்கரிப்பது, துதிப்பது ஆகிய இவைகளால் உம்முடைய மஹிமைக்குக் குறைவில்லை. ஸாதுக்களை எல்லாரும் பூஜிக்க வேண்டுமென்பதைக் காண்பிப்பதற்காகவே இப்படிச் செய்கிறார்கள். மேலும் பகவான் குணங்களைக் கொண்டு இந்த ப்ரபஞ்சத்தை ஸிருஷ்டித்து தாம் அதில் அனுப்ரவேசித்து கர்த்தாபோல் தோன்றுகிறார். ஸ்வப்னத்தைப் பார்த்தவன் எப்படி உண்மையென்று நினைக்கிறானோ, அதுபோல் பகவான் கர்த்தாபோல் தோன்றுகிறார். முக்குணங்களுள்ளவரும், அவைகளை வசப்படுத்திக் கொண்டவரும் அத்வீதீயரும், ஆசார்யரும் ப்ரம்ஹமுமாகிய பகவானுக்கு நமஸ்காரம். மேலானவராகிய உம்மை நேரில் தர்சித்தேன். உம்மைத் தர்சித்ததால் மனிதன் பூர்ணகாமனாகவும், ஸத்தியகாமனாகவுமாகிறான். அப்படியிருக்க வேறு எந்த வரத்தைக் கேட்பேன். ஆனாலும் பூர்ணகாமராகிய உம்மிடமாக ஒரு வரத்தை அபேக்ஷிக்கிறேன். உம்மிடத்தில் எனக்கு பக்தியிருப்பதுபோல் ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்திலும், அவர்களுடைய பக்தர்களிடத்திலும் எனக்கு பக்தியிருக்கும்படி அனுக்கிரஹிக்க வேண்டும்" என்று கேட்டு கொண்டார்.

35-38. இப்படி நல்ல வார்த்தையால் மஹர்ஷியால் ப்ரார்த்திக்கப்பெற்று பரமசிவன் பார்வதியால் அனுமோதிக்கப் பெற்று மஹர்ஷியை நோக்கி "ஓ மஹர்ஷே! நீர் ஸ்ரீமந் நாராயணரிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்; ஆனதால்

உம்முடைய கீர்த்தியானது புண்யகரமாக கல்பம் வரையிலிருக்கும். உமக்கு கிழத்தனமில்லை; மரணமுமில்லை; முக்கால்த்திய ஞானமும், ஆத்ம ஞானமும் வைராக்கியமும், உண்டாகட்டும். மேலும் புராணாசார்யராக இருக்கக் கடவீர்;" என்று அனுக்கிரஹித்து முக்கண்ணராகிய பகவான் பார்வதிக்கு மஹர்ஷி ப்ரளயத்தைப் பார்த்தது முதலியவையைச் சொல்லிக் கொண்டு தமது உலகஞ் சென்றார்.

39-42. அந்த மார்க்கண்டேயர் மஹா யோக மஹிமையை அடைந்து பகவானிடத்தில் முக்கிய பக்தராகி இப்பொழுதும் ஸஞ்சரிக்கிறார். பகவானுடைய ஆச்சர்யமான மாயாமஹிமையை மார்க்கண்டேயர் பார்த்ததை உமக்குச் சொன்னேன். மேற்காட்டிய பகவானுடைய மாயாமஹிமை அனாதியாக ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தை உண்டுபண்ணுகிறது (எல்லாருக்கும் பொதுவானது) அதன் மஹிமையை அறியாமல் ஈச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தால் மார்க்கண்டேயருக்காக மாத்திரம் ப்ரளயம் காண்பிக்கப்பட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய மஹிமை பொருந்திய இந்த மார்க்கண்டேய சரிதத்தைக் கேட்பவர்களுக்கும், சொல்பவர்களுக்கும் கர்மத்தாலுண்டாகும் ஸம்ஸார துக்கம் நேரிடுகிறதில்லை, என்று ஸுதர் சொன்னார்.

கிரியாயோகமும் ஸுர்யனுடைய பேதமும்

1-3. செளனகர் ஸுதரை நோக்கி, "ஓ பாகவத! நீர் ஸகல சாஸ்திரங்களுடைய உண்மையை அறிந்தவர்; ப்ரம்ஹவித்துக்குள் சிறந்தவர்; ஆனதால் உம்மைக் கேட்கிறோம். தாந்திரிகள், பகவானை உபாஸிப்பதில் சைதன்யகராகிய பகவானுக்கு கைகால் முதலிய அவயங்களையும் கருடன் முதலியவர்களையும் சக்கிரம் முதலிய ஆயுதங்களையும், கௌஸ்துபம் முதலிய ஆபரணங்களையும், எப்படி கல்பிக்கிறார்கள்? அவைகள் எந்த தத்துவங்களைக் கொண்டு கல்பிக்கிறார்கள்? அந்தக்கரியா யோகத்தைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பும் எங்களுக்கு இதனைச் சொல்லும். அந்த க்ரியா யோகத்தால் மனிதன் மரண தர்மமற்றவனாகிறான்" என்று கேட்டார்.

4-29. அதனைக் கேட்ட ஸுதர் செளனகரை நோக்கி "ப்ரஹ்மா முதலியவர்களால் எவை சொல்லப் பட்டுக்கின்றனவோ, அந்த வைதிக, தாந்திரிக வைஷ்ணவ விபூதிகளைச் சொல்லுகிறேன். ப்ரகிருதி, ஸுத்திரம், மஹத், அஹங்காரம் ஐந்து தன்மாத்திரைகள் ஆகிய ஒன்பது தத்துவங்களாலும் விகாரமயனாகிய விராட் உண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கிறார் (புதினொன்று இந்திரியங்கள் ஐந்து பூதங்கள் ஆகிய 16-விகாரங்கள்) சைதன்யமுள்ள அந்த விராட்டினிடத்தில் முவ்வுலகங்களும் காணப்படுகின்றன. இதுவே புருஷனுடைய ஸ்வரூபம். அந்த ஸ்வரூபத்திற்கு பூமியே பாதங்கள் த்யுலோகம் தலை; வாயுவே மூக்குகள்; காதுகளே

திக்குகள்; ப்ரஜாபதியே ஆண் குறி; மிருத்யுவே அபானம்; லோகபர்வர்களே கைகள்; சந்திரனே மனம்; யமனே புருவங்கள்; லஜ்ஜையே மேலுதடு; லோபமே கீழுதடு; சந்திரிகையே தந்தங்கள்; ப்ரமமே கர்வம். மலைகளே உரோமங்கள். மேகங்கள் தலை மயிர்கள். இந்த வ்யஷ்டி புருஷன் எப்படிப்பட்டவனோ எவ்வளவு அளவுள்ளவனோ, ஸமஷ்டி புருஷனும் அப்படிப்பட்டவன். அவ்வளவு அளவுள்ளவன். (தும்முடைய அளவினால் 84-அங்குலமுள்ளவர்) அந்தப் புருஷன் கௌஸ்துபமென்று வ்யாஜத்தால் தும்முடைய தேஜஸ்ஸை தரிக்கிறார். (சுத்த ஜீவ சைதன்யமே கௌஸ்துபமாகவிருக்கிறதென்று கருத்து)

அதனுடைய காந்தியே பகவானுடைய மார்பின் ஸ்ரீ வத்ஸமெனப்படுகிறது; அநேக குணங்களுள்ள பகவானுடைய மாயையே வனமாலையாகவிருக்கிறது; சந்தஸ்ஸே பீதாம்பரமாகவிருக்கிறது; மூன்று மாத்திரையுள்ள ப்ரணவமே யக்ஞோபவீதமாகவிருக்கிறது; ஸாங்கியம், யோகம் ஆகிய இரண்டும் பகவானுக்கு மகர குண்டலங்களாக விருக்கின்றன; எல்லாராலும் நமஸ்கரிக்கப் பெற்ற ப்ரஹ்மலோகமே கிரீடமாகவிருக்கிறது. ப்ரதானமே ஆதிசேஷனாகி பகவானுக்கு ஆஸனமாக விருக்கிறது; தர்மம், ஞானம் முதலியவைகளுடன் கூடிய ஸத்வ குணமே பகவானால் தரிக்கப்படும் தாமரை மலராகவிருக்கிறது. மனோபலம், இந்திரிய பலம் சரீர பலம், இவைகளுடன் கூடிய முக்கிய தத்துவமாகிய ப்ராணனே கதாயுதமாக விருக்கிறது; (ப்ராணனே முக்கியன் - ச்ருதி) ஜலத்தின் தத்வமே சங்கமாகவிருக்கிறது; தேஜஸ்ஸே ஸுதர்ஸன மென்ற சக்ராயுதமாக இருக்கிறது; ஆகாயத்தின்

தத்வமே ஆகாயம் போல் நீலமான கத்தியாகவிருக்கிறது; தமஸ்ஸே கேடகமாக விருக்கிறது; காலமே சார்ங்க மென்ற வில்லாகவிருக்கிறது; கர்மமே பாணக்கூடாக விருக்கிறது; இந்திரியங்களே பாணங்களாகவிருக்கின்றன; கிரியாசக்தியுள்ள மனம், அல்லது தேஹாபிமானம். பகவானுக்கு ரதம். அதன் அபிவியக்தியே பூஜாதிகளில் ப்ரவிருத்தி) தன் மாத்திரைகள்; (இந்திரிய விஷயங்கள்) பகவான் தரித்திருக்கும் அபயமுத்திரையாம், வரதமுத்திரை ஆகிய இவைகளால் வரங்கொடுப்பது முதலியவையை பகவானுடைய குணங்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அவருடைய ஆஸனத்திலிருக்கும் பத்மாகாரமான மண்டலத்தை யாகபூமி யென்றே நினைக்க வேண்டும்; (மூலத்திலிருக்கும் மண்டல என்னும் பதத்திற்கு ஸூர்ய மண்டலம் அல்லது அக்னிமண்டலமென்றும் அர்த்தஞ் சொல்லலாம்) ஆசார்யரிடம் பெற்றுக் கொண்ட மந்திரிகையே ஸம்ஸ்காரமாகும்.

பகவானுடைய சுச்ருஷையை ஸகல பாபங்களையும் நிவர்த்தித்துக் கொள்வதற்காக மேற்காட்டிய வண்ணம் நினைக்க வேண்டும். பகமென்ற சப்தத்திற்கு அர்த்தமாகிய ஐச்வர்யத்தை விளையாட்டிற்காக தாமரை மலராக பகவான் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்? தர்மத்தையும் கீர்த்தியையும் சாமரங்களாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். நிர்ப்பயஸ்தானமாகிய வைகுண்டமே பகவானுக்குக் குடையாகவிருக்கிறது; ரிக், யஜுஸ், ஸாமம் என்ற வேதமே கருடனாக விருக்கிறது. யஜ்ஞமே புருஷரூபமாக விருக்கிறது; சித்ஸ்வரூபமான பகவானுடைய அழிவற்ற சக்தியே ஸ்ரீ தேவியாக இருக்கிறது; பாஞ்சராத்ரம் முதலிய

ஆகமங்களே பார்ஷதர்களுக்கு அதிபதியாகிய விஷ்வக் ஸேனர்; அணிமா முதலிய எட்டு குணங்களே நந்தன் முதலிய த்வாரபாலகர்கள்; ஸ்ரீமந் நாராயணனே வாஸுதேவர், ஸங்கர்ஷணர், ப்ரத்யும்னர், அனிருத்தர் என்ற நான்கு மூர்த்திகளாக உபாஸிக்கப்படுகிறார். விஷயங்கள், இந்திரியங்கள் ஆகிய இவைகளால் அந்தப் பகவானே விச்வன், தைஜஸன், ப்ராஜ்ஞன், துரீயனென்று சொல்லப்படுகிறார். இப்படி கைகால் முதலிய அவயவங்கள், கருடன் முதலிய உபாங்கங்கள், ஆயுதங்கள், ஆபரணங்கள், இவைகளுடன் அந்தப் பகவானாகிய ஈச்வரனே விச்வன் முதலிய பெயரை அடைகிறார்.

ஓ ப்ராஹ்மணர்களுக்குச் சிறந்தவரான செளனக! வேதங்களுக்குக் காரணரும் எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியும், தம்முடைய மஹிமையால் பூர்ணருமான தம்முடைய மாயையால் ஜகத்தைப் படைக்கிறார்; ரக்ஷிக்கிறார்; ஸம்ஹரிக்கிறார்; அதனால் ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் என்ற மூன்று பெயரை அடைகிறார்; அவருடைய ஜ்ஞானத்திற்கு ஒருபொழுதும் குறையில்லை. ஆனாலும் பேதமுள்ளவர் போலத் தோன்றுகிறார். உண்மையில் பேதமில்லை. அவரிடத்தில் பக்தி செய்தவர்கள் அவரை ஆத்மாவாகவே தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஓ அர்ஜுனருடைய தோழனே! விருஷ்ணிகளுக்குச் சிறந்தவரே! கெட்ட அரசர்களுடைய வம்சத்திற்கு அக்னியே! குறையற்ற பராக்ரம முள்ளவரே! கோபிகைகளாலும், நாரதர் முதலியவர்களாலும் கானஞ் செய்யப்பெற்ற சுத்தமான கீர்த்தியுள்ளவரே தம்முடைய சரிதத்தைக் கேட்பவர்களுக்கு மங்களத்தை கொடுப்பவரே! கோவிந்த! ஸ்ரீ கிருஷ்ண! உம்முடைய வேலைக்காரர்களான எங்களைக்

காப்பாற்றும். எவன் காலையில் எழுந்திருந்து மஹா புருஷனுடைய லக்ஷணமாகிய இதனை அவரிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி ஜபிக்கிறானோ, அவன் ஹிருதய குகையிலிருக்கும் பரமாத்மாவைத் தெரிந்துகொள்வான்.

28-29 அதனைக் கேட்ட செளனகர் ஸூத்ரை நோக்கி "பரீக்ஷித்திற்கு சுகமஹர்ஷி ஸூர்யன் ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் ஏழு கணங்களுடன் சஞ்சரிக்கிறார் என்று சொன்னாரென்று சொன்னீரல்லவா; (ஐந்தாவது ஸ்கந்தத்தில்) ஈச்வரனால் நியமிக்கப் பெற்ற அவர்களுடைய பெயர்களையும், கர்மங்களையும் சொல்லும், ஸூர்ய ஸ்வரூபியான ஹரியின் வ்யூஹத்தைக் கேட்க விரும்புகிறோம்" என்று கேட்டார்.

30-51. அதனைக் கேட்ட சூதர் செளனகரை நோக்கி "ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் அனாதியான மாயையால் இந்த ஸூர்யன் லோக யாத்திரைக்காக படைக்கப் பெற்று லோகங்களில் ஸஞ்சரிக்கிறார். இந்த ஸூர்யன் ஒருவரே லோகங்களுக்கு ஆத்மா; படைப்பவர்; இவரே மஹாவிஷ்ணு, இவர் ஒருவரே ஸகல வேதங்களால் நிருபிக்கப்படும் கிரியைகளுக்கு மூலம். ஆனாலும் உபாதி ஸம்பந்தத்தால் பலவகையாக மஹர்ஷிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார். மேலும் காலம், தேசம், கிரியை, கர்த்தா, கரணம்-ஸாதனம், கார்யம், ஆகமம், த்ரவ்யம், பலம் என்று பகவான் தம்முடைய மாயையால் ஒன்பது பெயரை அடைந்திருக்கிறார். (காலம்-காலை முதலியவை, தேசம்-மேடு பள்ளமில்லாமல் ஸமமாகவிருப்பது, கிரியை அனுஷ்டிப்பது. கர்த்தா-பிராஹ்மணன் முதலியவர்கள். காரணம்-

ஸ்ருக் முதலியவை. கார்யம்-யாகம் முதலியவை. ஆகமம்-மந்திரங்கள். த்ரவ்யம்-புரோடாசம் முதலியவை. பலம்-ஸ்வர்க்கம் முதலியவை) சித்திரை முதலிய பன்னிரண்டு மாதங்களிலும் பகவான் காலஸ்வரூபியாக பன்னிரண்டு பெயர்களுடனும் கணங்களுடனும் லோகயாத்திரையைச் செய்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறார்; தாதாவென்ற ஸூர்யனும், கிருதஸ்தலீயென்ற அப்ஸரஸ்ஸூம், ஹேதியென்ற ராக்ஷஸனும் வாஸுகியென்ற நாகமும், ரதகிருத்யென்ற யக்ஷனும், புலஸ்தியென்ற மஹர்ஷியும், தும்புரு வென்ற கந்தர்வனும் சித்திரை மாதத்தை நடத்துகிறார்கள். அர்யமா, புஞ்ஜிகஸ்தலீ, ப்ரஹேதி, கஞ்ஜநீரன், அதௌஜஸ், புலஹர், நாரதர் என்ற மேற்காட்டிய முறைப்படி ஏழு தேவர்கள் வைசாகத்தை நடத்துகிறார்கள்.

ஜ்யேஷ்டமென்ற ஆனிமாஸத்தை மித்திரன், மேனகை பெளருசேயன், தக்ஷகன், ரதஸ்வனன், அத்ரி, ஹாஹா இவர்கள் நடத்துகிறார்கள். வருணன், ரம்பை, சித்திரஸ்வனன், சுக்கிரனென்ற நாகம், ஸஹஜன்யன், வஸிஷ்டர், ஹூஹூ என்பவர்கள் ஆஷாடமாகிய ஆடி மாஸத்தை நடத்துகிறார்கள். இந்திரன், ப்ரம் லோசா, சர்யன், ஏளாபுத்திரன், ச்ரோதா, அங்கிரஸ், விச்வாவஸூ ஆகிய இவர்கள் ச்ராவண மாஸமாகிய ஆவணி மாஸத்தை நடத்துகிறார்கள். விவஸ்வான், அநும்லோசா, வ்யாக்கிரன், சங்கபாலன், ஆஸாரணன், ப்ருகு, உக்கிரஸேனர் ஆகிய இவர்கள் பாத்திரபத மாஸமாகிய புரட்டாசி மாஸத்தை நடத்துகிறார்கள். பூஷா, கிருதாசீ, தனஞ்ஜயன், ஸூருசி, கௌதமர், ஸலீஷேணன் ஆகிய இவர்கள் மாகம் என்ற மாசி மாஸத்தை நடத்துகிறார்கள் (கூர்ம புராணத்தை அனுஸரித்து

வரிசை தவறி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது) பர்ஜன்யர், ஸேனஜித், வர்சஸ், ஜராவதன், கிருது, பர்த்வாஜர், விச்வன் ஆகிய இவர்கள் பங்குனி மாஸத்தை நடத்துகிறார்கள். அம்சு, ஊர் மஹாசங்கன், தார்க்ஷயன், கச்யபர், ரிதஸேனர் ஆகிய இவர்கள் மார்கழி மாஸத்தை நடத்துகிறார்கள். பகர், பூர்வசித்தி, ஸ்பூர்ஜன், கார்கோடகன், ஊர்ணன், ஆயுஸ் அரிஷ்ட நேமி ஆகிய இவர்கள் புஷ்ய மாஸமான தை மாஸத்தை நடத்துகிறார்கள். த்வஷ்டா, திலோத்தமா ப்ரஹ்மபேதன், கம்பளாச்வன், சதஜித், ஜமதக்னி, திருதராஷ்டிரர், ஆகிய இவர்கள் ஐப்பசி மாஸத்தை நடத்துகிறார்கள். விஷ்ணு, மஹாபேதன், அச்வதரன், ஸத்யஜித், விச்வாமித்திரர், ஸூர்யவர்ச்சஸ் ஆகிய இவர்கள் கார்த்திகை மாஸத்தை நடத்துகிறார்கள்.

பகவானாகிய விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபமாகிய ஆகித்யருடைய விபூதிகள் இவை. இரண்டு ஸந்தியா காலங்களிலும் இந்த ஸூர்யனுடைய விபூதிளை ஸ்மரிப்பவர்களுக்கு ஸகல பாபங்களும் நிவர்த்தியாகின்றன. இப்படி ஸூர்யன் ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் மேற்காட்டிய அப்ஸரஸ் முதலியவர்களுடன் ஸஞ்சரித்து ஜனங்களுக்கு இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸுகத்தையடையும்படி நல்ல புத்தியைக் கொடுக்கிறார். அந்த அந்த மாஸத்தில் மஹர்ஷிகள் ஸாமம், ரிக், யஜுஸ் இவைகளிலுள்ள ஸௌரமந்திரங்களால் ஸூர்யனை ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள். அந்த மாஸத்திய கந்தர்வன் கானஞ் செய்கிறான். அப்ஸரஸ் நர்த்தனஞ்செய்கிறாள்; நாகங்கள் ரதத்தைச் சுத்தி கொள்ளுகின்றன. யக்ஷர்கள் ரதத்தை நடத்துகிறார்கள். பலிஷ்டர்களான ராக்ஷஸர்கள் ரதத்திற்குப்

பின்புறத்திலிருந்து தள்ளுகிறார்கள். வாலகிலியர்க ளென்ற 60,000. மஹர்ஷிகள் ஸூர்யனுடைய ரதத்திற்கு முன் ஸூர்யனைப் பார்த்துக் கொண்டே ஸ்தோத்திரஞ் செய்து செல்லுகிறார்கள். இப்படி அந்தமில்லாதவராகிய பகவானாகிய ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ஓவ்வொரு மாதத்திலும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை பிரித்து கொண்டு காலத்தை நடத்துகிறார்.

Released by Maran's Dog, Toronto , Canada

பாகவதத்தின் சுருக்கம்.

1-41. பகவத் பக்தியாகிய மஹா தர்மத்திற்கும், ஸகல ஜகத்தையும் படைப்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக் கும், ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் நமஸ்காரஞ் செய்து அனாதிகளான தர்மங்களை (புராணர்த்தத்தை) சொல்லுகிறேன். “மனிதர்கள் எதனைச் செய்ய வேண்டும், எதனைக் கேட்கவேண்டும்” என்று நீங்கள் கேட்டதற்கு பதிலாக அப்புதுமான விஷ்ணுவின் சரிதத்தைச் சொன்னேன். ஆதி அந்தம் இல்லாதவரும், இந்திரியங்களுக்கு அதிபதியும், நாராயணருமான ஹரி இந்தப் பாகவதத்தில் வர்ணிக்கப் பெற்றிருக்கிறார். தேவதா காண்டத்தில் சொல்லிய அர்த்தம் இந்த பாகவதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று காட்டப் பட்டது) மேலும் நிர்குணமும், ஜகத்தைப் படைப்பது, காப்பாற்றுவது, ஸம்ஹரிப்பது இவைகளுக்கு காரண மும் விஞானம் அதன்னாதனம் ஆகிய இவைகளும் காட்டப்பட்டன. (ப்ராஹ்மகாண்டத்தின் பொருள் சொல்லப்பட்டதென்று காட்டப்பட்டது) பக்தியோக மும், அதனாலுண்டாகும் வைராக்கியமும் நிரூபிக்கப் பட்டது (கர்மகாண்டத்தின் அர்த்தம் காட்டப்பட்டது) மேலும் பரீக்ஷித்தின் உபாக்கியானம் நாரதருடைய முன்ஜன்மம் முதலிய விருத்தாந்தம், ப்ராஹ்மண சாபத்தால் பரீக்ஷித்து ப்ராயோபவேசஞ் செய்தது, ப்ராஹ்மரிஷியான சுகருக்கும் பரீக்ஷித்திற்கும் நேர்ந்த ஸம்வாதம், ஆகிய இவைகள் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன (முதல் ஸ்கந்தத்தில் என்று தாத்தர்யம்) யோகதார ணையால் ப்ராணனை வெளிப்படுத்தி, அர்ச்சிராதி

Released by Maran's Dog, Toronto , Canada

கதிகளையடையும் வகை, நாரதருக்கும், ப்ரம்ஹதேவருக்கும் நேர்ந்த ஸம்வாதம், மஹத்தத்வம் முதலாக விராட் ரூபம் ஆகிய இவைகள் (இரண்டாவது ஸ்கந்தத்தில்) வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விதுரர், உத்தவர் இவர்களுடைய ஸம்வாதம், விதுரர் மைத்ரேயரைச் சந்தித்து அவருடன் பேசியது, புராண ஸம்ஹிதையைப் பற்றிக்கேட்டது; மஹா புருஷன் ப்ரளயத்தில் மௌனமாகவிருந்தது, ப்ரகிருதி ஸர்க்கம், விகிருதி ஸர்க்கம், ஏழு, ப்ரம்ஹாண்டத்தின் உத்பத்தி, அதிலிருந்து விராட் புருஷனுண்டானது, ஸ்தூலமான காலம், ஸூக்ஷ்மமான காலம், இவைகளுடைய கதி, பகவானுடைய நாபியில் லோக பத்மத்தின் உத்பத்தி, ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கிய பூமியை பகவான், வெளியில் கொண்டுவந்தது, ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொன்றது, உளர்த்வ ஸ்ரோதஸ், அவாக்ஸ்ரோதஸ் திரீயக்ஸ்ரோதஸ் ஆகிய இவர்களைப் படைத்தது, ருத்திரர் ஸிருஷ்டித்த கணங்கள், பிரம்ஹதேவருடைய சரீரத்தின் ஒருபாதி பெண்ணாகவும், மற்றொருபாதி புருஷனாகவும் பிரிந்தது, அதிலிருந்து மனுவும், சதருபையும் உண்டானது, தர்ம பத்னிகளின் புத்திர பௌத்திராதி வம்சம், கர்த்தமரென்ற ப்ரஜாபதி வம்சம் கபிலருடைய அவதாரம் புத்திமானாகிய கபிலருக்கும் தேவஹுதிக்கும் நேர்ந்த ஸம்வாதம் ஆகிய இவைகள் (முன்றாவது ஸ்கந்தத்தில்) வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஒன்பது ப்ரஜாபதிகளின் வம்சம், தக்ஷருடைய யாகத்திற்கு விக்கினம் நேர்ந்தது, த்ருவருடைய சரித்திரம் ப்ரதுவின் சரிதம், ப்ராசீன பர்ஹிஸ்ஸின் சரித்திரம் ஆகிய இவைகள் (நான்காவது ஸ்கந்தத்தில்) வர்ணிக்கப்பட்டன. நாரதருடைய ஸம்வாதம், ப்ரியவர்

தருடைய சரிதம், நாபியின் சரித்திரம் ப்ரதுருடைய சரித்திரம், ரிஷபருடைய சரித்திரம், த்வீபம், வர்ஷம், ஸமுத்திரம்; மலை, நதி ஆகிய இவைகளின் ஸ்திதி இவைகள் (ஐந்தாவது ஸ்கந்தத்தில்) நிரூபிக்கப்பட்டன. தக்ஷருடைய உத்பத்தி அவருடைய புத்திரிகளின் ஸந்தி, அவர்களிடமிருந்து தேவர்கள், அஸுரர்கள், மனிதர்கள், திரயக்ஜாதிகள், நாகங்கள், பறவைகள் இவைகளின் உத்பத்தி முதலியவை (ஆறாவது ஸ்கந்தத்தில்) நிரூபிக்கப்பட்டன. விருத்திராஸுரன் ஜ்னித்தது, அவனுடைய நாசம், திதியின் புத்திரர்களுடைய நாசம், ப்ரஹ்லாதருடைய சரிதம் இவைகள் (ஏழாவது ஸ்கந்தத்தில்) சொல்லப்பட்டது. மன்வந்தரங்கள், கஜேந்திர மோக்ஷம், ஒவ்வொரு மன்வந்தரங்களிலும் பகவானுடைய அவதாரம், ஹயக்ரீவாவதாரம், கூர்மாவதாரம், மத்ஸ்யாவதாரம், நரஸிம்ஹாவதாரம், வர்மானாவதாரம் அமிருதத்திற்காக தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்தது. தேவாஸுர யுத்தம் இவைகள் (எட்டாவது ஸ்கந்தத்தில்) வர்ணிக்கப்பட்டன.

ராஜவம்சம் இக்ஷ வாகுவின் உத்பத்தி அந்த வம்சத்தில் ஸுத்யும்னன் ஜ்னித்தது. இளோபாக்கியானம், தாரோபாக்கியானம் ஸூர்யவம்சத்தின் சரிதம். சசாதன் முதலிய அரசர் களுடைய சரித்திரம், ஸூகன்யோ பாக்கியானம், சய்யாதி, ககுஸ்தர், கட்வாங்கர், மாந்தாதா, ஸௌபரி, ஸகரர் இவர்களுடைய சரித்திரங்கள், பாபங்களை நிவர்த்திக்கக் கூடிய ஸ்ரீ ராமனுடைய சரிதம், நிமி சரீரத்தை விட்டது, ஜனகர்களுடைய உத்பத்தி, பரசு ராமன் க்ஷத்திரியர்களைக் கொன்றது, சந்திர வம்சத்தில் பிறந்த ஐளர், யயாதி, நஹுஷர், துஷ்யந்தருடைய

புத்திரரான பரதர், சந்தனு, பீஷ்மர், யயாதியின் ஜ்யேஷ்ட குமாரனாகிய யது ஆகிய இவர்களுடைய சரித்திரங்கள், இவைகள் ஒன்பதாவது ஸ்கந்தத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டன. யதுவின் குலத்தில் ஜகதீசனாகிய பகவான் கிருஷ்ணனென்ற திவ்ய நாமதேயத்துடன் வஸுதேவருடைய கிருஹத்தில் அவதரித்து கோகுலத்தில் வளர்ந்தது, பின்பு அவர் செய்த அபுதமான செய்கைகள், பூதனையின் பிராணனையும் பாலையும் குடித்தது; சகடத்தை உடைத்தது, திருணாவர்த்தன், பகன், வத்ஸன், அகன் இவர்களை வதுஞ் செய்தது, ப்ரஹ்மதேவருக்கு மாயா விலாஸத்தைக் காண்பித்தது. தேனுகன், அவனுடைய ஸஹோதரன், ப்ரலம்பன், இவர்களுடைய வதம் காட்டுத்தீயிலிருந்து கோபர்களைக் காப்பாற்றியது. காளியனை அடக்கியது.

நந்தரை ஸர்ப்ப பயத்திலிருந்து ரக்ஷித்தது. கோப குமாரி வ்ரதஞ் செய்தது. அதனால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களிடம் ஸந்தோஷத்தை அடைந்தது, தீக்ஷித பத்னிகளை பகவான் அனுக்ரஹித்தது, தீக்ஷிதர்கள் பச்சாத்தாபத்தை அடைந்தது; கோவர்த்தன மலையை பகவான் குடையாகப் பிடித்தது, இந்திரனும் காமதேனுவும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பூஜித்து, அபிஷேகஞ் செய்தது, ராத்ரியில் பகவான் ஸ்திரீகளுடன் க்ரீடித்தது, தூர்புத்தியான சங்கசூடன், அரிஷ்டன், கேசி, இவர்களுடைய வதம், அக்ரூரர் கோகுலத்திற்கு வந்தது, ராமகிருஷ்ணர்கள் மதுரா நகரஞ் சென்றது. கோகுலத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் ப்ரலாபித்தது, பகவான் மதுரையில் யானை, முஷ்டிகன், சாணூரன், கம்ஸன் ஆகிய இவர்களைக் கொன்றது, ஸாந்திபினியென்ற ஆசார்யருடைய புத்திரனை யமலோகத்திலிருந்து ஸ்ரீ

கிருஷ்ணன் கொண்டு வந்து கொடுத்தது, உத்தவர், பலராமன் இவர்களுடன் மதுரையில் பகவான் வஸித்து, யாதவர்களுக்கு பிரியமானவைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தது, பலமுறை ஜராஸந்தனுடைய ஸைன் யத்தைக் கொன்றது யவனைக்கொன்றது, த்வாரகா நகரத்தில் பந்துக்களைக் கொண்டு வைத்தது, தேவலோகத்திலிருந்து பாரிஜாதம், ஸுதர்மா இவைகளை த்வாரகைக்குக் கொண்டுவந்தது, சத்ருக்களை ஜயித்து ருக்மிணியைக் கொண்டு வந்தது, பரமசிவனை ஜயித்து பாணாஸுரனுடைய கைகளை வெட்டியது, நரகாஸுரனைக் கொண்டு ராஜகன்னிகைகளை கொண்டு வந்தது, சிகபாலன், பௌண்ட்ரகன், ஸால்வன் தந்தவக்திரன், சம்பரன், த்விதன், பீடன், முரன், பஞ்சஜனன், இவர்களுடைய மஹிமை, அவர்களுடைய வதம், காசியைக் கொளுத்தியது, பாண்டவர்களை நிமித்தமாக வைத்துக்கொண்டு பூமிக்கு சுமையாக விருந்தவர்களை பகவான் கொன்றது, ஆகிய இவைகள் (பத்தாவது ஸ்கந்தத்தில்) வர்ணிக்கப்பட்டன.

42-43. பின்னும் பிராஹ்மண சாபமென்ற வியாஜத்தால் பகவான் தம்முடைய வம்சத்தையும் ஸம்ஹரித்தது, நாரதருக்கும் வஸுதேவருக்கும் நேர்ந்த ஸம்வாதம், உத்தவருக்கும் பகவானுக்கும் நடந்த ஆத்மவித்யை, தர்மம் இவைகளைப் பற்றிய அபுதமான ஸம்வாதம், பகவான் தம்முடைய யோக மஹிமையால் மனுஷ்ய லோகத்தை விட்டு வைகுண்டஞ் சென்றது ஆகிய இவைகள் (11-வது ஸ்கந்தத்தில்) வர்ணிக்கப்பட்டன.

44-46. யுகங்களின் லக்ஷணம் அவைகளின் விருத்தி,

கலியுகத்தில் மனிதர்களுக்கு நேரும் உபத்திரவம் நான்கு விதமான லயங்கள், மூன்று வகையான உத்பத்தி, அரசர்களுக்குச் சிறந்தவரான பரீக்ஷித்து சரீரத்தை விட்டது. வ்யாஸமஹர்ஷி வேதசாகைகளைப் பிரித்தது, மார்க்கண்டயேருடைய புண்ணியமான கதை, ஜகத்ஸவரூபியான ஸூர்யனுடைய ஸ்வரூபம் ஆகிய இவைகள் (12-வது ஸ்கந்தத்தில்) சொல்லப்பட்டன.

47-69. ஓ சிறந்த ப்ராஹ்மணர்களே! நீங்கள் எதைச் சொல்லும்படி கேட்டுக் கொண்டீர்களோ, அந்தப் பகவானுடைய லீலாவதாரங்கள் சரித்திரங்கள் இவைகளெல்லாவற்றையும் சொன்னேன். கிணறு முதலியவைகளில் விழும்பொழுதும், படி முதலியவைகளால் தடுக்கப் பெற்று பூமியில் விழும்பொழுதும், வ்யாதியால் பீடிக்கப்பட்டபொழுதும், தும்பும் பொழுதும், தைவச் செயலாக ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம் என்று சொல்பவனுக்கு ஸகல பாபங்களும் நிவர்த்தியாகின்றன. அனந்தனாகிய பகவானுடைய நாமங்களை யுச்சரிப்பதாலும், பகவானுடைய திவ்ய சரித்திரங்களைக் கேட்பதாலும் பகவான் அவர்களுடைய ஹிருதயத்தில் ப்ரவேசித்து ஸகல பாபங்களையும் நிவர்த்திக்கிறார். ஸூர்யனால் இருள் நீக்கப்படுவதுபோலும் பெருங்காற்றினால் மேகங்கள் விலக்கப்படுவது போலும் பாபங்கள் பகவானால் விலக்கப்படுகின்றன. எந்த கதையில் பகவானுடைய கதையில்லையோ, அது கெட்ட கதையேயாம். எது பகவானுடைய சரித்திரமுள்ளதோ, அதுவே ஸத்யமானது; அதுவே மங்களம்; அதுவே புண்ணியம்; எந்தக் கிரந்தத்தில் உத்தமச்லோகராகிய பகவானுடைய

சரித்திரம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதுவே அழகுள்ளது; புதிது புதிதாக ஆசையை உண்டு பண்ணக்கூடியது; அடிக்கடி மனத்திற்கு மிக்க ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; அதுவே துக்கமாகிய சமுத்திரத்தை வற்றும்படி செய்யக்கூடியது; எதில் ஸ்ரீ பகவானுடைய சரிதமில்லையோ, அந்தச்லோகம் அபுதமான பதமுள்ளதானாலும் அதில் ஹம்ஸம் போன்ற பெரியோர்கள் பிரியப்படார்கள். காக்கை போன்ற தாழ்ந்த ஜனங்கள்தான் அதை ஆதரிப்பார்கள். ஒவ்வொருச்லோகங்களிலும் அபத்தமிருந்தாலும். பகவானுடைய சரித்திரங்களுள்ளதானால் அதை ஸாதூக்கள் கேட்கிறார்கள்; கானஞ் செய்கிறார்கள்; படிக்கிறார்கள். மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமான ஞானமானாலும் பகவத் பக்தியில்லாவிட்டால் அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரத்தைக் கொடுக்கிறதில்லை.

அப்படியிருக்க அனுஷ்டிக்கும்பொழுதும், பல காலத்திலும் அமங்களமாக விருக்கும் யாகம் முதலிய கர்மங்களும் பகவதர்ப்பணஞ் செய்யப்படாவிடில் எப்படி சோபிக்கும் (விளங்காதென்று கருத்து) அவரவர்களுடைய ஜாதிகளுக்கும் ஆச்ரமங்களுக்கு முரிய தானதர்மத்தை யனுஷ்டிப்பதால் கீர்த்தி, ஜச்வர்யம் இவைகள் கிடைக்கும் பகவானுடைய கதைகளைக் கேட்டால் அவருடைய பாதங்களில் பக்தியுண்டாகும். அதனால் அமங்களங்கள் விலகும் சாந்தியுண்டாகும். சித்தம் சுத்தமாகும், பகவானிடத்தில் பக்தி ஸ்திரமாகும். ஞானம், விஜ்ஞானம், வைராக்கியம் ஆகிய இவைகளுண்டாகும். ஓ சிறந்த பிராஹ்மணர்களே! நீங்கள் மிக்க அதிஷ்டமுள்ளவர்கள்; ஸகல ஜகத்திற்கும் ஆத்மாவாகவும், எல்லோருக்கும் தேவனும்,

ஸர்வேச்வரனுமான ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஹிருதயத் தில் வைத்துக்கொண்டு வேறுவிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் அடிக்கடி த்யானஞ் செய்கிறீர்கள், மேலும் வெகுகாலத்திற்கு முன் பரீக்ஷித்து மஹாராஜன் ப்ராயோபவேசஞ் செய்த ஸமயத்தில் மஹர்ஷிகள் கேட்டிருக்க சுகரிடமாக ஆக்மதத்தவத்தைக் கேட்டி ருந்தேன். அதனை இப்பொழுது நீங்கள் எனக்கு ஞாபகப்படுத்தினீர்கள். ஆனதால் அந்தப் பகவானாகிய வாஸுதேவருடைய மஹாத்மியத்தைச் சொன்னேன். அது சகல பாபங்களையும் நிவர்த்திக்கக்கூடியது. பகவானுடைய சரிதங்களே கானஞ் செய்யக்கூடியவை. ஒரு யாமமாவது, கூணமாவது வேறு ஞாபகமற்று எவன் இந்த புராணத்தையாவது, இதில் ஒரு ச்லோகத் தையாவது, அதில் பாதியையாவது, அதில் பாதியையா வது, ச்ரத்தையுடன் பிறருக்குச் சொல்லுகிறானோ கேட்கிறானோ, அவனுடைய ஆத்மா சுத்தமாகிறது.

ஏகாதசி, த்வாதசி இந்த தினங்களில் படிப்ப வனுக்கும் கேட்பவனுக்கும் ஆயுள் விருத்தியாகும் ஆகாரமில்லாமல் படிப்பவனுக்கு ஸகல பாபங்களும் நிவர்த்தியாகும், புஷ்கரம் மதுரை, த்வாரகை ஆகிய இந்தக்ஷேத்திரங்களில் உபவாஸமிருந்து எவன் இந்த பாகவத ஸம்ஹிதையைப் படிக்கிறானோ, அவனுக்கு ஸகல பயங்களும் நிவர்த்தியடையும் (மோக்ஷத்தை அடைவானென்று கருத்து) மேலும் தேவர்கள் மஹர்ஷிகள், ஸித்தர்கள், பிதிருக்கள், மனுக்கள் அரசர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய சரித்திரம் இந்தப் புராணத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதால் இதைக் கேட்பவர்களுக்கும் படிப்பவர்களுக்கும் மேற்காட்டிய தேவர் முதலியவர்கள் இஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறார்கள்.

ரிக், யஜுஸ், ஸாமம் ஆகிய வேதங்களை அத்யயனஞ் செய்தால் என்ன பயன் கிடைக்குமோ, அந்தப் பயன் இந்த பாகவதத்தைக் கேட்பதால் கிடைக்கும். மேலும் தேன், பால், நெய் இவைகளை விசேஷமாக உபயோகித்து அன்னதானம் செய்தால் என்ன பயனோ, அந்த பயன் இந்தப் பாகவதத்தைப் படித்தால் கிடைக்கும். இந்தப் பாகவத புராணத்தை சுத்தனாகப் படிக்கும் பிராஹ்மணன் பரமபதத்தை அடைவான். இந்தப் பாகவதத்தைப் படித்தால் ப்ராஹ்மணன் விவேகத்தையும் ஜ்ஞானத்தையும் அடைவான். கூத்திரியன் நான்கு ஸமுத்திரத்திற்குட் பட்ட பூமியை அடைவான்; வைச்யன் ஐச்வர்யத்தை அடைவான். சூத்திரன் பாபத்திலிருந்து சுத்தனாவான்.

கலிகாலத்திய தோஷத்தை நிவர்த்திப்பவரும், எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியும், ஸகல ஸ்வரூபியுமான பகவான் இந்த பாகவதத்தில் அடிக்கடி வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கிறார். மற்ற கிரந்தங்களில் அப்படி வர்ணிக்கப் படவில்லை. பகவான் உத்பத்தியற்றவர்; நாசமற்றவர்; ஜகத்தைப் படைப்பவர்; காப்பாற்றுபவர்; ஸம்ஹரிப்ப வர்; மேற்காட்டிய மூன்று சக்தியுள்ளவர்; லோகபாலர்களாலும், ப்ரஹ்மா, இந்திரன், பரமசிவன் ஆகிய இவர்களால் ஸ்துதிக்கமுடியாத மஹிமையுள்ள வர்; அப்படிப்பட்ட ஆத்மதத்வமாகிய அச்யுதராகிய பகவானை நமஸ்கரிக்கிறேன். ப்ரகிருதி, புருஷன், மஹத் அஹங்காரம், ஐந்து தன்மாத்திரை ஒன்பது சக்திகளைக் கொண்டு ஸ்தாவர ஜங்கமங்களை தம்முடைய ஆத்மாவிடத்தில் வைத்துக்கொண்டவரும், ஞானஸ்வரூபியும் சாச்வத புருஷருமாகிய பகவானுக்கு நமஸ்காரம். ஆத்ம ஸுகத்தால் பூர்ணமான மனமுள்ள

வரும், அதனால் வேறு எண்ணமில்லாதவரும் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் சரித்திரத்தில் ஆசை கொண்ட புத்தியுள்ளவருமான எந்த சுகர் ஆத்ம தத்வத்தை ப்ரகாசிக்கச் செய்வதான இப்பாகவத புராணத்தை லோகத்தில் பரவச் செய்தாரோ சகல பாபங்களையும் நிவர்த்திக்ககூடிய வ்யாசருடைய புத்திரராகிய அந்த சுகரை நமஸ்கரிக்கிறேன்” என்று ஸுதர் சொன்னார்.

புராணங்களின் கிரந்த ஸங்கியை

ஸுதர் சொல்லுகிறார்:- ப்ரஹ்மா, வருணன் இந்திரன், ருத்திரன், மருத்துக்கள் ஆகிய இவர்கள் திவ்யமான ஸ்தோத்திரங்களால் எவரை ஸ்துதிக் கிறார்களோ, ஸாமகர்கள் பதம் கிரமம் உபநிஷத் அங்கங்கள் இவைகளைக் கொண்டு எவரைக் கானஞ் செய்கிறார்களோ, வித்வான்கள் த்யானத்தால் மனத்தை ஸ்திரப்படுத்தி எவரைப் பார்க்கிறார்களோ, எவருடைய மஹிமை முழுவதையும் தேவர்களும், அவர்களுக்கு முந்தியவர்களான அசுரர்களும் அறிய வில்லையோ, அந்த தேவருக்கு நமஸ்காரம். பகவான் கூர்மாவதாரஞ் செய்து மிக்க பாரமுள்ள மந்தரமலையை முதுகில் தூங்கின ஸமயத்தில் அதன் கற்கள் உராய்ந்து தினவுக்கு சொரிந்து கொடுப்பது போல் இருந்தன. அதனால் பகவானுக்குத் தூக்கம் நேர்ந்தது. அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய மூச்சுக் காற்று உள்ளே போவதும் வெளியில் வருவதுமாக விருந்ததைப் பார்த்து ஸமுத்திர ஜலமும் போவதும் வருவதுமாகியதைக் கற்றுக்கொண்டு இப்பொழுதுகூட அப்படியே அசைந்துகொண்டிருக்கிறது (அப்படி அசைவதற்கு ஸமுத்திரத்தைக் கடைந்தது காரண மல்ல, பகவானுடைய ஸ்வாஸமே காரணம்) புராணங் களின் க்ரந்தக் கண்க்கையும், அதன் மொத்தத்தையும் இந்த ஸ்ரீ பாகவதத்தின் பொருளையும், ப்ரயோஜனத் தையும், பாகவத தூனத்தையும், அதன் மஹிமையையும் பாகவத படனத்தின் மஹிமையையும் சொல்கிறேன். தெரிந்து கொள்ளும். ப்ரஹ்ம புராணம் 10,000

கிரந்தங்களுள்ளது; பத்ம புராணம் 55,000 கிரந்தங்கள் உள்ளது; விஷ்ணு புராணம் 23,000 கிரந்தங்களுள்ளது; சைவ புராணம் 24,000 கிரந்தங்களுள்ளது; ஸ்ரீ பாகவதம் 18,000 கிரந்தங்களுள்ளது; நாரத புராணம் 25,000 கிரந்தங்களுள்ளது. மார்க்கண்டேய புராணம் 9000 கிரந்தங்களுள்ளது. அக்னி புராணம் 15,400 கிரந்தங்களுள்ளது. பவிஷ்ய புராணம் 14,500 கிரந்தங்களுள்ளது. ப்ரம்ஹகைவர்த்த புராணம் 18,000 கிரந்தங்களுள்ளது. லிங்க புராணம் 11,000 கிரந்தங்களுள்ளது. வராஹபுராணம் 24,000 கிரந்தங்களுள்ளது. ஸ்காந்த புராணம் 81,000 கிரந்தங்களுள்ளது. வாமனபுராணம் 10,000 கிரந்தங்களுள்ளது. கூர்ம புராணம் 17,000 கிரந்தங்களுள்ளது. மத்ஸ்ய புராணம் 14,000 கிரந்தங்களுள்ளது. கருட புராணம் 19,000 கிரந்தங்களுள்ளது ப்ரஹ்மாண்ட புராணம் 12,000 கிரந்தங்களுள்ளது.

இம்மாதிரி புராணங்களின் கூட்டம் 4,00,000 கிரந்தங்களுள்ளது. அவைகளில் ஸ்ரீ பாகவதம் 18,000 கிரந்தங்களுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ரீமந் நாராயணன் தம்முடைய தொப்பிலிருக்கும் தாமரை மலரில் வஸிப்பவரும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பயந்தவருமான ப்ரஹ்மதேவருக்கு இந்த ஸ்ரீ பாகவதத்தை கிருபையுடன் உபதேசித்தார். இந்த பாகவதத்தின் முன் பாகத்திலும், கடைசியிலும் வைராக்யத்தைக் காட்டு முபாக்கியானங்களிருக்கின்றன. பகவானுடைய லீலா கதைகளை கூட்டமாக இதில் வர்ணித்திருப்பதால், ஸாதுக்களையும், தேவர்களையும் பாகவதம் ஆனந்திக்கச் செய்கிறது. ஸகல வேதாந்தங்களிலும் எது ஸாரமோ, அந்த ஜீவப்ரஹ்மங்களுடைய ஐக்யமும்

ஐக்யமும் மோக்ஷத்தையே ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டதும்; அத்வீதியமுமான வஸ்துவே இந்த பாகவதத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. புரோஷ்டபத மாஸத்தில் பௌர்ணமி திதியில் ஸூவர்ணமயமான ஸிம்மாஸனத்தில் ஸ்ரீ பாகவதத்தை வைத்து எவன் தானஞ்செய்கிறானோ, அவன் உத்தம கதியை அடைவான். இந்த ஸ்ரீ பாகவதம் இல்லாத காலத்தில் மற்ற புராணங்கள் ப்ரகாசிக்கும் இதுவே எல்லாவற்றிலும் மேலானதென்று கருத்து) ஸகல வேதாந்தங்களின் ஸாரமே ஸ்ரீ பாகவதமெனப்படுகிறது. அதனுடைய ரஸத்தைப் பானஞ்செய்தவனுக்கு வேறு புராணங்களில் ஆசையுண்டாகாது. நதிகளுக்குள் கங்காநதி எப்படி சிறந்ததோ, தேவர்களுக்குள் ஸ்ரீமந் நாராயணன் எப்படி மேலானவரோ, விஷ்ணு பக்தர்களுக்குள் பரமசிவன் எப்படி மேலானவரோ, அதுபோல புராணங்களில் ஸ்ரீ பாகவதம் சிறந்தது.

இந்த ஸ்ரீ பாகவத புராணம் சுத்தமானது; விஷ்ணு பக்தர்களுக்குக் பிரியமானது; இதில் பரமஹம்ஸர்களால் அடையக்கூடிய உத்தமான ஞானம் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் வைராக்யம்; பக்தி ஸகல கர்மங்களின் சாந்தி இவைகளும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனதால் பாகவதத்தைக் கேட்டு நன்றாகப் படித்து பக்தியுடன் விசாரிப்பவன் ஸம்ஸார பந்த மற்றவனாவான். ஞான தீபமாகிய இந்த பாகவதத்தை பகவான் ப்ரம்ஹ தேவஸ்வரூபியாகவிருந்து நாரத மஹர்ஷிக்குபதேசித்தார். பின்பு அவரே நாரத ஸ்வரூபியாகவிருந்து வ்யாஸருக்குபதேசித்தார். அவரே வ்யாஸரூபியாகவிருந்து சுகருக்கும், ஸூகஸ்வரூபியாக விருந்து பரீக்ஷித்து மஹாராஜனுக்கும் கிருபையுடன்

உபதேசித்தார். சுத்தமும் ராகத்வேஷங்களற்றதும், சோகமற்றதும் மரண தர்மமற்றதும், ஸத்யமும், எல்லா வற்றிற்கும், மேலானதுமான வஸ்துவை த்யானிக்கிறோம். எவர் ப்ரஹ்மதேவரிடத்தில் சுருணை வைத்து மோக்ஷத்தை அடைய விரும்பிய அவருக்கு இந்தப் பாகவதத்தை யுபதேசித்தாரோ, அந்த வாஸுதேவரும் ஸாக்ஷியுமான பகவானுக்கு நமஸ்காரம். எந்த சுக மஹர்ஷி ஸம்ஸாரமாகிய ஸர்ப்பத்தால் கடிக்கப்பெற்ற பரீக்ஷித்தை ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து நிவர்த்தித்து மோக்ஷத்தை அடையும்படிச் செய்தாரோ, அப்படிப் பட்ட ப்ரஹ்மஸ்வரூபியான சுகமஹா யோகீந்த்ரருக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறோம்.

முற்றிற்று.

❖ ❖ ❖ ❖

ஸ்ரீ சுதர்சன் சிங் (சக்ர) அவர்களின்

நூல்கள்

பகவான் வாசுதேவன்

நந்தநந்தன்

பார்த்தசாரதி

த்வாரிகாதீசன்

ஸ்ரீ ராமச்சந்த்ர டோங்ரே மஹராஜ்

அவர்களின் உபந்யாஸங்கள்

ஸ்ரீமத் பாகவத ரஹஸ்யம்

ஸ்ரீமத் ராமாயண ரஹஸ்யம்

ஸ்ரீ லக்ஷ்மண் ராமச்சந்த்ர பாங்கர்கரின்

நூல்கள்

பக்த துகாராம்

ஞானேஸ்வர்

ஏகநாதர்

ஸ்ரீ ராம நாமம் எழுதுவதற்கு நோட்டுகளை இலவஸமாக

வழங்கி பக்தர்கள் மூலம் நாமா எழுதுவிக்கின்ற

வேள்வியை நடத்தி வருகின்ற

ஸ்ரீ ராம நாம வங்கியின் பிரசாரப் பிரிவான

ஸ்ரீ பகவன் நாமா பப்ளிகேஷன்ஸ் வெளியீடு :

Sri Rama Nama Bank's

Books Wing

SRI BHAGAWAN NAMA PUBLICATION

RAMAMANDIRAM 2, Vinayagam Street,

West Mambalam, Chennai - 600 033

☎: 044- 24893736

ஸ்ரீ ராம நாம வங்கியின் ப்ரசாரப்
ப்ரசாரப் பிரிவாக

ஸ்ரீ பகவன் நாமா பப்ளிகேஷன்ஸ்
இயங்கி வருகிறது.

ஸ்ரீ பகவன் நாமா பப்ளிகேஷன்ஸ் மூலம்
அரியதும், பழையதுமானதும்,
நாம சித்தாந்த கிரந்தங்களையும் வெளியிடும்
திட்டத்தில் இது வரை சில புத்தகங்கள்
வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

இந்தப் புத்தகங்களை
வாங்குவதன் மூலம்

நல்லபுத்தகங்களை வாங்கிய த்ருப்தியுடன் ஸ்ரீராம
நாம யக்ஞம் பணிக்கும்
உதவியவர்கள் ஆவீர்

நீங்களும் உதவலாமே

பண உதவி மட்டுமன்றி

அரிய க்ரந்தங்களை அடையாளம்

காட்டுவது, ப்ருப் திருத்துவது

போன்ற பணிகளில் கலந்து கொண்டு

க்ரந்த போஷகர் ஆவீர்

